

Giới thiệu Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu

Dịch: ChenLuan

Thể loại: Hiện đại, nhẹ nhàng, phúc hắc, yêu thâm, minh tinh, đạo diễn

Người ta từng nói, thời gian chính là cánh tay vui lấp cái đẹp, nhưng khi gấp gờ lại mỗi tình đầu, vì sao anh vẫn như năm ấy, mặt mũi thanh tú, khí chất xuất trần, cử chỉ ung dung.

Hứa Thanh Tranh nhìn vị "Giai công tử thanh tao giữa chốn trần tục" thông dong bước tới bên cạnh mình, nguy hiểm thật, may mà anh không còn nhớ rõ cô.

Cô điềm nhiên như không, sắm vai lần đầu quen biết nhau, nhưng đợi chút đã... tiết tấu này có phải có chút sai sai không? Người này tại sao lại muốn ăn com hộp của cô, muốn ôm cô? Lại còn nói mấy lời khiến người ta mặt đỏ tía tai?

Lúc cô đang tiến thoái lưỡng nan chẳng biết xử trí ra sao, người đàn ông luôn khiến cô nhìn không ra kia chợt hỏi: "Tiểu thư Hứa Thanh Tranh, tôi tên Tô Phách, mười bốn tuổi học hí kịch, hát kịch mười một năm. Sở thích không nhiều lắm, tính cách tạm được, biết làm chút com rau gia đình thường ngày, xin hỏi, bên cô có nhu cầu gì không?"

Thích không hện mà gặp, là tia nắng ấm áp, là vừa gặp đã thích, là cửu biệt trùng phùng diễn một vở kịch nhỏ ôn nhu dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người quen cũ của cô (1)

Hứa Thanh Tranh gặp chút rắc rối, không biết sau khi tốt nghiệp cô có nên tới chỗ chú hai mình thực tập hay không.

Chú hai của cô là đạo diễn kịch nói nổi tiếng, gần đây bỗng nhiên nổi hứng thú chuyển sang dẫn dắt Côn khúc(1). Đầu tháng tám, chú ấy đăng một dòng tin trong vòng tròn bạn bè: *Qua thời gian sáu trăm năm gột rửa, còn đây những người nghệ sĩ như thế này diễn để cho chúng ta thưởng thức một cách tường tận tỉ mỉ. Cảm ơn cân sinh(2) Tô Phách, vai nữ chính khuê môn An Chi, cùng tất cả các bạn thanh niên trẻ tuổi yêu thích bộ môn nghệ thuật Côn khúc cổ xưa này. Đợi diễn vở kết thúc, chúng ta lại diễn tiếp một vở nữa chứ?*

- (1) Côn khúc: Tuồng Côn Sơn... hí khúc lưu hành ở miền Nam Giang Tô, Bắc Kinh, Hà Bắc, dùng giọng côn sơn để hát.

- (2) Cân sinh: Phân vai trong Côn khúc, đóng vai người làm quan hoặc thư sinh vị quán phong lưu, đầu đội vải, nhất định phải là vải, do đó để trở thành nhân vật cân sinh. Nhân vật nam chính trong Côn khúc, cân sinh được cho là nhân vật quan trọng, cân sinh.

Lúc hai chữ "Tô Phách" đập vào mắt, cô thấy có chút quen thuộc.

Cái tên này cũng không tính là thường gặp, nhưng cô lảng máng nhớ ra thời niên thiếu của mình, trái tim thiếu nữ xôn xao này mằm, thiếu chút nữa là kéo trúng bàn tay nhỏ của người kia, cậu ta cũng tên Tô Phách.

Mà người đã từng trong thời niên thiếu kia, không phải cũng học Côn khúc sao.

Nhưng cô lại nghĩ, chỉ là trùng tên thôi? Dẫu sao thế giới rộng lớn, có cái gì mà không trùng chứ?

Chưa tới hai ngày, chú hai của cô lại đăng hình sân khấu và áp phích dạng chín ô vuông.

Nói thật, sau khi các diễn viên hoá trang xong, cha mẹ chắc cũng nhận không ra. Thanh Tranh nhìn sân khấu và áp phích kia, chỉ cảm thấy dễ nhìn, nhưng cũng không phân biệt ai ra ai. Cho tới lúc cô ấn tới tấm hình cuối cùng, nhìn thấy nam nữ chính mặc quần áo bình thường, cô liền ngây như phỗng.

Nữ chính mặc bộ áo váy liền thân màu trắng nghiêng người dựa sát bên người đẹp, một bộ "Hải Đường xuân thủy vùi tấc da" lười biếng điểm lệ. Còn vai nam chính đứng bên cạnh cô ấy, áo trắng quần đen, mặt mũi thanh tú, vài sợi tóc lộn xộn trước trán, hàng lông mày đen rậm như lưỡi kiếm, càng tôn lên đôi mắt trong suốt có hồn.

Sau khi Thanh Tranh nhìn khuôn mặt nam chính đủ năm giây, hít sâu một hơi dài: Vị này không phải là người quen cũ trước đây của cô sao...

Kí ức lờ mờ thời niên thiếu dần dần rõ nét, giống như lọ ước nguyện cổ xưa bị cát đá vùi lấp, bởi vì một trận gió ngang bướng tình nghịch, lại nhớ ra một cái đầu, thứ giấu trong lọ, chính là năm tháng thanh xuân chưa từng hao mòn, nó mang ý nghĩ kỳ lạ vô tri chẳng sợ hãi nào đó.

Lúc đó trái tim thiếu nữ của bản thân nảy nở, tính từ lúc bọn họ ngại ngùng không dám nói ra, kể vai mà bước cho tới lúc xa nhau, cộng lại không tới hai

mười ngày, cây hoa anh đào bên cạnh trường sân khấu kịch hoa còn chưa rụng hết. Nhưng trong khoảng hai mươi ngày ấy, cô đã đem một đời bạch đầu giai lão hạnh phúc với nhau tới già của bọn họ tính toán xong xuôi. Song, kết quả không như ý mình mong muốn, trái tim thiếu nữ của cô sau hai mươi ngày đó cũng tan tành vỡ nát.

Bây giờ nhớ lại đoạn thời gian ngắn ngủi năm ấy, thật là hết nói nổi:

Dạ bán lai, thiên minh khứ.

Lai như xuân mộng kỷ đa thời, khứ tự triều vân vô mịch xứ.

(Nghĩa: Nửa đêm tới, sáng hôm sau lại đi.

Khi đến thì như giấc mộng xuân không được bao lâu, khi đi thì như mây trời không biết đi đâu tìm lại

- Bài thơ: Hoa Phi Hoa _Bạch Cư Dị)

Ngay từ đầu cô vốn học đạo diễn kịch nói, muốn tìm chú hai thực tập, kết quả lại thành ra như vậy, cô không thể không thôi lui rồi, chưa nói tới đoạn chuyện "giống như vui đùa" đã qua, đối với Côn khúc cô cũng không thực sự không hiểu rõ lắm.

Cho nên sau nhiều lần chần chừ lưỡng lự, thông qua thầy giáo thử liên lạc với tiền bối khác, kết quả vừa liên lạc được, thì điện thoại chú hai cô gọi tới.

Vừa nhắc máy đạo diễn Hứa đã hỏi: "Lão Đàm nói cháu tốt nghiệp muốn tới chỗ ông ấy thực tập? Trước đây không phải từng nói muốn tới chỗ chú hai à, giờ còn tìm người khác làm cái gì?"

Cô vội vàng giải thích: "Chú không phải hướng dẫn Côn khúc sao? Sự hiểu biết của cháu về Côn khúc, nửa chút cũng không hiểu, sợ mang phiền phức cho chú thôi ạ."

"Về Côn khúc, trước kia chú cũng chỉ nghe qua, đến lúc hướng dẫn thật sự cũng nhờ không ít đạo diễn nghệ sĩ chỉ dạy giúp đỡ. Cháu nghe nhiều, học nhiều chút, không phải sẽ biết sao? Nghệ thuật không áp đặt lên thân thể, cháu còn có thể noi gương học tập lẫn nhau từ trong đó." Chú hai ân cần chỉ dạy.

Sau đó, cô cảm thấy không nên vì tư tình riêng mà bỏ công việc, vì chút chuyện còn con mà quên mất đại sự, không cần phải đi so bì với một chuyện xưa cũ từ tám trăm năm trước... Với lại, trung thực mà nói, nếu không phải vì cái tên và tấm hình của đối phương sáng ngời ngời bày ra trước mắt cô, đoạn chuyện này cô cũng sắp sắp quên mất tiêu, dấu sao nó trôi qua cũng lâu lắm rồi.

Lại nói, người ta chắc cũng đã sớm quên mất cô từ lâu, suy cho cùng con gái sau mười tám tuổi sẽ thay đổi, năm ấy cô còn có chút mồm mím trẻ con, kìm đồng tiền trên mặt dường như nhìn không ra, cô tự nhìn ảnh của bản thân mình trước đây cũng thấy lạ lắm.

Trong chốc lát nghĩ thông suốt, cô không còn do dự nữa: "Vậy được ạ."

"Được, vậy ngày mai cháu tới xem thử sao, cảm nhận chút? Tối ngày mai là cảnh cuối. Có điều vé đã bán hết, cháu phải đứng bên hông màn xem rồi."

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người quen cũ của cô (2)

Thực ra Thanh Tranh biết thành tựu diễn xuất của hí kịch rất tốt, đặc biệt mới thu hút được một lượng lớn sự quan tâm của các sinh viên đại học trẻ tuổi. Từ giữa tháng tám bộ Côn khúc phiên bản thanh xuân dành cho giới trẻ bắt đầu tuyên truyền cho tới hiện tại đầu tháng chín, trên vòng tròn bạn bè cô thấy không ít bạn học đang nói về vở kịch này. Trước giờ cô luôn biết chú hai mình làm kịch nói rất giỏi, danh tiếng bên ngoài không nhỏ, nhưng không nghĩ tới ngay cả hí khúc ông cũng làm được.

Xem ra Từ đạo diễn dùng trái tim nhiệt huyết làm hí kịch và chiến lược tuyên truyền tiến hành song song hợp lý, cho dù đặt vào loại bất kì hí kịch nào, thì đều có thể xuất hiện kết quả khiến người ta kinh ngạc, cô cần phải học tập ở chú hai cô nhiều.

Ngày hôm sau, cô liền lái xe tới nhà hát lớn thành phố Bách Châu.

Trước mắt cô đang nói chuyện điện thoại với bạn cùng phòng Thi Anh Anh, hiện cô ấy đang thực tập ngoài tỉnh, gần đây gặp rất nhiều chuyện thú vị hiếm lạ, cô ấy thường hay gọi điện cho cô tám nhảm thoả thuê, hôm nay sau khi biết cô quyết định tới chỗ chú hai thực tập, lại hâm mộ lẫn ghen tị một hồi:

"Chúng ta nên trao đổi cho nhau, thật đấy! Trước giờ cậu có thể ứng phó được với mấy chuyện hiểm lạ, mà mình đây lại là fan mê xem hát kịch chân chính, nhưng thật là... lúc khô hạn thì khô hạn tới chết, lúc ngập lụt thì ngập không chỗ thoát.

"Không phải trước đây cậu từng nói, cậu chỉ xem hí kịch của nghệ sĩ gia lão làng, còn mấy thứ ẻo là loè loẹt được cải mới kia, cậu đều cho là bình phong à?"

Trước đây thì đúng là như vậy, kết quả hôm qua trông lúc vô tình lướt thấy được một dòng weibo, bản CUT của , thực lòng mà nói, diễn viên trẻ tuổi của hí khúc mà có được chất giọng và tư thái diễn như thế, có thể nói là khiến cho mọi người cực kì kinh ngạc. Đối với người có thực lực tở luôn luôn khoan dung độ lượng mà."

"Cảm ơn cậu trước giờ luôn khoan dung với tớ."

Thi Anh Anh cười mắng: "Cậu không khoe mẽ sẽ chết à?"

"Hết cách rồi, sắp bước vào tầng lớp thấp nhất của xã hội làm việc, cơ hội để khoe mẽ không còn nhiều nữa."

Thi Anh Anh vừa nghe thấy, lại nhin không được khóc lóc kể lẽ gần đây mình gặp rắc rối, lúc sắp tới công nhà hát lớn, hai người mới thôi nấu cháo điện thoại.

Vừa từ trên xe bước xuống, Thanh Tranh đã nhìn thấy một tấm áp phích cỡ lớn, được đặt ngang giữa giữa lối vào chính của nhà hát của quảng trường, bên trên nhân vật nam nữ chính mặc trang phục đóng kịch, mặt đối mặt nhìn nhau thâm tình, phía trên màu sắc sặc sỡ, tấm áp phích này cô từng thấy trong vòng tròn bạn bè trên wechat của chú hai, lúc ấy đã cảm thấy màu sắc rất đẹp, bây giờ nhìn tấm hình khổ lớn bày ra trước mắt, càng làm người ta cảm nhận được vở kịch sẽ là một bữa tiệc thị giác hết sức hoành tráng, long trọng.

Thanh Tranh đứng nguyên tại chỗ nhìn trong chốc lát, thỉnh thoảng có vài người lướt qua bên cạnh, cũng sẽ liếc nhìn tấm áp phích.

Cô không biết thế nào lại nghĩ tới năm ấy, nam chính anh tuấn nho nhã trong tấm áp phích, nhân vật nam chính khăn xanh thắt quanh đầu từng có kiểu tóc ngắn tới mức giống như là vừa cạo đầu trực đầu không lâu, chỉ có một lớp da đầu màu đen nhàn nhạt.

Cô nhớ lúc đó trời vẫn chưa nắng nóng, cô hỏi anh: "Đầu anh như thế này có lạnh không?"

Nhưng cô quên mất anh trả lời cái gì, lâu quá rồi nên cũng không nhớ nổi.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, tiếng chuông điện thoại chọt vang lên.

Trước đó chú hai cô có cho cô số điện thoại trợ lý mới Tiểu Triệu của chú ấy. Lúc cô gần tới có gửi một tin nhắn cho Tiểu Triệu.

"A lô, Hứa tiểu thư, tôi là Tiểu Triệu, cô đã tới chưa?"

"Vâng, tôi vừa tới."

"À, chỗ tôi có bận chút việc bận, làm phiền cô đợi tôi khoảng mười phút được không?" Tiếng thở hổn hển trong điện thoại truyền tới rất rõ ràng, hình như là đang chạy.

"Không sao, cậu cứ bận việc của cậu trước, tôi không vội." Cách buổi diễn còn lâu, là cô tới sớm.

"Được... được, lát nữa chúng ta gặp nhau ở cổng sau."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Hứa Thanh Tranh tản bộ loạng quanh trên quảng trường một lúc, mới men theo con đường nhỏ đi về phía cổng sau nhà hát.

Từ xa, từng lăng hoa kéo dài từ cổng sau tới đây khiến lòng hiếu kì của cô trỗi dậy, Cô nhớ trong những bộ phim điện ảnh Dân Quốc, lăng hoa gửi tặng cổ vũ nhân vật cũng đều được gửi từ phía sau hậu trường.

Lúc cách cổng sau khoảng hai mươi mét, cô chợt nhìn thấy một bóng hình cực sáng chói từ bên trong hậu trường bước ra.

~ Hết chương 2 ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Người quen cũ của cô (3)

Thanh Tranh cứ nghĩ là Tiểu Triệu, liền nhanh chân bước về phía trước, vừa định vẫy tay ra hiệu thì thấy đối phương đầu đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, mặc một bộ đồ thể thao, tay chân dài như cái cột, nhưng cũng không tệ... có điều, ăn mặc thành kiểu này tới đón người cũng hơi kì cục ý nhỉ?

Nhìn kĩ, mới phát hiện ra người kia đang gọi điện thoại, lúc bước tới cửa, anh ta dừng lại, quét mắt nhìn mấy lẵng hoa kia.

Thấy thế Thanh Tranh nghĩ người này hình như không phải Tiểu Triệu, cô không nên tới làm phiền người ta nói chuyện điện thoại thì hơn.

Cô liền đứng qua một bên đợi, sẫm tối bầu trời từng tầng từng tầng màu xanh đậm nhạt không đều nhau, thỉnh thoảng còn nhiễm chút màu đỏ ửng, màu vàng, Thanh Tranh không nhịn được liếc nhìn mấy lần.

Lúc đứng đợi, cô lại nhìn về phía cửa sau nhà hát, thì thấy người mặc áo đồ đen lúc nãy đã gọi điện thoại xong, tay chân nhanh lẹ đem hai lẵng hoa lớn gần sát nhất ở cửa ra vào đổi lại vị trí, sau đấy quay người bước vào bên trong nhà hát.

Thanh Tranh nhìn tới mức chẳng nói nên lời, hơn nữa người ta đã đi rồi, cô cũng không do dự nữa mà bước theo.

Cô thấy cửa ra vào cũng không có ai trông coi, không biết mình có vào được không, cứ liều vào thử xem sao.

Ai ngờ vừa mới giẫm chân lên bậc thềm nhà hát lớn, thì một ông bác lớn tuổi như âm hồn từ trong cửa chọt lòi ra, mặt đen thùi lùi như bao công, trực tiếp chặn cô lại.

"Mời cô xuất trình thẻ công tác ra."

"Bác, cháu tới tìm Hứa đạo diễn."

"Bản thân Hứa đạo diễn không mang thẻ công tác, theo lệ cũng không cho vào. Đây chính là nguyên lời của Hứa đạo diễn."

Ông bác này quả là không phụ với khuôn mặt của mình, đủ công chính liêm minh.

Thanh Tranh đành chịu, nhìn ông bác cười cười, ngoan ngoãn đứng một bên cửa chờ Tiểu Triệu, nhân tiện đánh giá lẵng hoa mà người lúc nãy vừa xê dịch __ phát hiện ra bên trong một lẵng có viết "Thủy ma chính âm phong nhã tụng – Chúc Thảm Già Lặc tiên sinh biểu diễn thành công tốt đẹp", một lẵng hoa khác viết "Phong động – Sơn xuân sắc – Chúc Tô Phách tiên sinh biểu diễn thành công tốt đẹp."

Hai lẵng hoa, đều là người giỏi chữ nghĩa viết ra, vị trí giữa trung tâm tầm nhìn chất đầu các loại hoa Cẩm Tú Cầu, phía trên là hoa Hồng, phía dưới lót hoa Hồng Môn, còn có một số loài hoa và lá trang trí điểm xuyến nhìn quen mắt nhìn cô không biết tên chúng là gì.

Thanh Tranh quan sát tỉ mỉ về một hướng, từ cái lẵng hoa mà nói, lẵng hoa của Thảm Già Lặc so với Tô Phách cao hơn một chút, nhưng bởi vì trước đó của Tô Phách bị mang đặt trên bậc thềm, cho nên dễ nhận thấy lẵng hoa của Tô Phách cao hơn của Thảm Già Lặc, nhưng sau khi bị người mặc áo đen kia đổi lại, thì hiển nhiên của Thảm Già Lặc lại cao hơn một cái đầu.

Dường như có chút lè lói, trong lòng Thanh Tranh thầm đánh giá.

Mặc dù cô không hiểu lắm về mấy việc tăng bốc nhân vật vòng vo này, nhưng nếu có người đề ý cao thấp của các lẵng hoa, cô suy đoán, nơi đây nhất định có thành phần tranh cao thấp.

Dù sao đợi người cũng nhàm chán, cô lại cầm điện thoại lên, tìm hiểu về người tên Thảm Già Lặc chút xíu...

Thảm Già Lặc và Tô Phách là bạn học, đều sắm vai Cân Sinh và Quan Sinh. Thảm Già Lặc tướng mạo nghiêm túc đoan chính, anh ta lớn hơn Tô Phách hai tuổi, vào lớp kịch sớm hơn Tô Phách, cho nên Tô Phách phải gọi anh ta một tiếng sư huynh.

Có điều, nhân vật có nổi hay không thì không kể tới trước tới sau, nhìn các lẵng hoa đặt đầy đất gửi tặng cho nam nữ chính thì biết, ánh hào quang của Thảm Già Lặc rõ ràng hơi bị lu mờ. Trên mạng cũng tỏ rõ lên điều đó, trong diễn xuất phiên bản thanh xuân 《Tây Lâu Ký》 lần này, tuy rằng Thảm Già Lặc đóng hai vai, nhưng chỉ đóng một vai Phó Mạt ở màn mở đầu, đi ra hát một bản《Tiêu Mục•Lâm Giang Tiên》thì thôi, còn một vai quan trọng khác, cũng chỉ là vai phụ công tử con nhà giàu hỗ trợ quốc gia.

Cho nên, có người nhìn không vừa mắt Tô Phách, sau đó bèn tráo đổi vị trí lẵng hoa?

Hoặc nói, là người của Thảm Già Lặc? Người vừa nãy thực sự có tiềm chất làm diễn viên, cho dù không nhìn thấy mặt, với thân hình kia cũng đủ xem rồi...

Không đợi cô nghĩ xong, từ bên trong xuất hiện ra một người đang lo lắng hốt hải.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Người này phóng một mạch tới trước mặt Thanh Tranh, "Cô là Hứa tiểu thư phải không? Xin lỗi nhé, để cô phải đợi lâu rồi."

"Tiểu Triệu?" Thanh Tranh lịch sự mỉm cười.

Tiểu Triệu cười hi hi, móc thẻ công tác từ trong túi ra đưa cho Thanh Tranh: "Cô phải cầm cho chắc đấy nhé, bởi mấy lần trước có fan lên vào sau đài, cho nên lần này Hứa đạo diễn kỉ luật sau đài nghiêm chỉnh lắm, mọi người đi vào bắt buộc phải có thẻ."

"Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn anh."

"Vậy tôi đi làm việc đây, cô cứ tùy ý." Nói xong, Tiểu Triệu lại như một luồng gió bay đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quay đầu lại liếc nhìn lăng hoa, Thanh Tranh mỉm cười, hướng ông bác gió thẻ công tác ra vẫy vẫy, nghênh ngang bước vào sau đài.

~Hết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Anh không nhớ ra cô, tốt quá (1)

Thật ra đây không phải là lần đầu cô tới sau khán đài nhà hát lớn Bách Châu, nhưng vẫn luôn cảm thấy nó giống như mê cung.

Khu vực hoá trang của nó gồm hai tầng, lầu trên là của các diễn viên chính, mỗi người đều có một phòng riêng, trước cửa có treo biển. Ở cầu thang tầng dưới là khu vực hoá trang của diễn viên quần chúng, một phòng lớn rộng rãi, xa một chút nữa chính là khu vực làm việc của nhà hát.

Khu vực hoá trang của lầu trên nối liền với sân khấu, ở khu vực hoá trang Thanh Tranh không thấy chủ hai của mình, cô liền đi về phía sân khấu.

Lúc này khán giả còn chưa bước vào rạp, trên sân khấu cũng chỉ có vài ngọn đèn chiếu sáng, có chút mờ mờ tối.

Dưới sân khấu là dàn nhạc, ở đây có đủ loại nhạc cụ dựa theo vị trí nhất định để bố trí, trên sân khấu rất trống, cũng chỉ đặt hai bộ bàn ghế, ở trên đặt mấy thứ linh tinh như quạt, đạo cụ đèn các loại, bên trên còn đặt mấy thùng đạo cụ, phía trên chất đầy hoa lụa* màu sắc sặc sỡ, xem ra cũng là đạo cụ.

(**Hoa lụa: hoa giả được làm từ vải lụa.*)

Có nhân viên làm việc đi đi lại lại.

Đợi tới lúc cô bước tới bên hông màn, cuối cùng cũng nhìn thấy chủ hai của cô. Hứa đạo diễn đang nghe người ta nói chuyện, nhìn thấy Thanh Tranh liền hướng cô gật đầu, nói: "Lát nữa khán giả vào hội trường rồi, bên này không có việc gì nữa, con không cần theo chú, hôm nay con tự mình đi xem nhé."

"Dạ."

Nhân viên làm việc đang nói chuyện với đạo diễn Hứa quay đầu liếc nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một góc của chiếc váy màu vàng nhạt biến mất dần ở góc cua.

Thanh Trang lại đi loay quanh ra sau cánh gà, xung quanh ai ai cũng bận rộn, nên cũng chẳng ai đi quan tâm một người dư thừa nhàn nhã như cô.

Trên hành lang có đặt mấy chiếc bàn sắt tường, phía trên trải trang phục diễn kịch, nhà thiết kế trang phục đang tỉ mỉ ủi đồ. Những bộ trang phục diễn kịch Côn khúc này rất xinh đẹp, tao nhã, đặc biệt là đồ trang trí thêu thùa ở trên đầu, từ chỗ Thanh Tranh đứng nhìn lại, đám hoa hoa cỏ cỏ kia phảng phất như chứng thật sự được mọc ra từ trên y phục.

Trước đây cô cũng không phải hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với Côn khúc, còn chưa nói tới đối tượng thâm mến lúc nhỏ của cô cũng học Côn khúc, ngay cả cô nhỏ gả cho người ngoại tỉnh cũng là thầy dạy nhạc cụ dân tộc ở học viện âm nhạc, là một người đặc biệt yêu thích Côn khúc. Cho nên, lúc nhỏ cô từng đi theo cô nhỏ nghe mấy màn Côn khúc, chẳng qua sau này, một là nghe không hiểu, hai là cảm thấy nghe cũng không hay nên cô không đi nữa.

Song năm đó, sau khi biết cậu thiếu niên mời cô ăn là học Côn khúc, lại trái với lương tâm nói một câu: Lúc nhỏ em từng nghe Côn khúc, Côn khúc nghe

rất hay.

Trước mắt chợt nhớ lại đoạn chuyện này, quả là... quả nhiên là tuổi trẻ hết sức lông bông, cái gì cũng thốt ra khỏi miệng được.

Lượn lờ cả nửa ngày, Thanh Tranh thấy một người đàn ông cao to cường tráng ở đối diện đang bước tới, một tay nhắc máy quay phim, một tay cầm một cái thùng lớn. Thanh Tranh nhận ra anh ta, là thợ chuyên quay phim cho các vở kịch của chú hai.

Hai người nhìn nhau cười trong chốc lát, hiển nhiên hai bên đều có ấn tượng lẫn nhau, nhưng cũng đều không biết đối phương tên gì.

"Ồ, anh tới quay buổi diễn xuất sao?"

Đối phương trả lời: "Đúng vậy, bây giờ đi quay chụp chút ngoài lề hậu trường."

"Quay diễn viên?"

"Phải, có muốn tới xem chút không?"

Thanh Tranh nghĩ ngợi trong chốc lát, rồi hỏi: "Quay ai trước thế?"

"Ai cũng được hết, cô muốn xem ai?" Anh trai quay phim rất tùy ý hỏi.

Thanh Tranh vô cùng thành thật nói: "Nhân vật nữ."

"Được, đi thôi."

Thế là cô và anh quay phim đi tới chỗ các diễn viên hoá trang.

Hai người bước tới trước cửa nhân vật nữ chính Đồng An Chi, sau khi anh quay phim gõ gõ hai cái, bên trong chuyển ra một tiếng "Mời vào", mặc dù chỉ có hai chữ, nhưng cũng đủ khiến người nghe cảm thấy trầm bổng du dương không sao tả xiết.

Đội bọn họ vào trong rồi, lại nghe thấy giọng nói ấy treu đùa: "Anh Hạo, tuyển được cô trợ lý mỹ nữ từ lúc nào thế?"

Cung Hạo giải thích: "Không phải trợ lý, cô ấy là cháu gái của đạo diễn Hứa."

"Hoá ra là cháu gái của đạo diễn Hứa, thất lễ thất lễ." Trước khi Đồng An Chi trực tiếp hướng về phía gương, thì đang để cho thợ trang điểm trang điểm cho cô ấy, lúc này đây mới quay đầu lại chính thức nhìn về phía Thanh Tranh, khoé môi nhếch lên, nở ra một nụ cười có độ cong hoàn mỹ, mà không lộ răng. "Xin chào, tôi tên Đồng An Chi. An Chi trong câu "Ký Lai Chi Tắc An Chi."

Thanh Tranh vội mỉm cười nói: "Không dám, tôi tên Hứa Thanh Tranh. Thanh trong cỏ xanh*, Tranh trong từ quả cam*."

(*Cỏ xanh: trong chữ Hán - Việt thì từ cỏ xanh là "Thanh Thảo" và từ quả cam là "Tranh Tử", tên của nữ chính được lấy từ trong mấy này ra.)

Hai người một người "thất lễ" một người "không dám", nhìn nhau hai giây, rồi cùng bật cười, có một loại cảm giác vừa gặp đã thân.

Đồng An Chi nói: "Thanh Tranh, "Tranh Quất Thanh Thời Tới Hữu Hương* ". Cái tên này vừa nhìn vào đã thấy có ẩn ý bên trong, quả nhiên nhà của Từ đạo diễn toàn là người tài có học thức."

(*Tranh Quất Thanh Thời Tới Hữu Hương: Câu thơ này được trích từ trong bài thơ của nhà thơ Chu Nam, Trung Quốc.

Nghĩa của câu thơ trên là: Cam quýt đến mùa chín thì cực kì thơm ngon. Theo mình thì ẩn ý trong tên của chị Thanh Tranh nghĩa là chị ấy luôn giống như cam quýt tới mùa xanh, chín, muôn hoa đua nở, khoe sắc, luôn luôn trẻ đẹp...)

Thợ trang điểm lắc đầu cười, thật lòng bảo: "Đồng An Chi, tác phong cường ép vượt mong ngựa nịnh nọt này của cô một tí điệu bộ làm ra vẻ cũng chẳng có."

Thanh Tranh cũng cười, nói: "Ba tôi là trường hợp ngoại lệ duy nhất trong dòng họ, không thích chơi chữ, chỉ thích đầu cơ tích trữ." Đơn giản mà nói thì chính là kiếm tiền.

~ Hết chương 4 ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh không nhận ra cô, tốt quá! (2)

Đồng An Chi gọi cô qua ngồi kế bên mình để nói chuyện cho tiện.

Thanh Tranh ngồi ở đằng sau, nhìn thợ trang điểm tiếp tục hoá trang toàn bộ khuôn mặt cho Đồng An Chi, cẩn thận tỉ mỉ từng đường nét bút một.

Thợ trang điểm tranh thủ khen Thanh Tranh một câu: "Đa cô đẹp thật đấy. Cô học cái gì thế? Nhìn tính tình rất nho nhã."

"Cảm ơn. Tôi học đạo diễn kịch nói."

Đồng An Chi hỏi: "Đạo diễn kịch nói? Vậy cô tới đây là có hứng thú với Côn khúc?"

"Ách." Thanh Tranh không biết trả lời như thế nào, ở trước mặt diễn viên người ta mà nói thẳng không hứng thú thì dường như không được lễ phép cho lắm, nhưng cô lại không biết nói dối, "Thật ra đối với Côn khúc tôi cũng không phải hiểu biết nhiều, nên hôm nay tới xem..."

"Ha ha, vậy tôi sẽ tranh thủ đề cho cô lưu lại chút ấn tượng về Côn khúc." Đồng An Chi nghĩ tới cái gì đó, lại nói thêm: "Tôi còn nghĩ cô vì Tô Phách mới tới đây, gần đây anh ấy thu về không ít lượng fan, làm tôi hâm mộ muốn chết."

"Không phải." Cô tâm lạnh như nước nói, bởi thực sự không phải.

Thợ trang điểm cười nói: "Trước kia tôi có đưa em gái tới tìm thầy Tô muốn kí tên, nó xúc động sắp khóc."

Đồng An Chi nói: "Tô Phách đối với fan cực kì ôn hoà và tốt bụng, nhưng đối với bọn tôi, có lúc rất độc miệng."

Thợ trang điểm không tin: "Làm sao có thể, tôi thấy thầy Tô rất lịch lãm mà."

"Kia toàn là giả hết."

Thanh Tranh ở một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm*, bất động như núi dự lắng nghe.

(*Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm: ý là xấu hổ cúi đầu ạ.)

Bởi vì Đồng An Chi đang hoá trang nên cũng không thể nói thêm, cho nên phía sau căn bản là thỉnh thoảng nói một vài câu.

Sau khi đợi hoá trang xong, thợ trang điểm lại dán bao trùm đầu cho cô ấy*. Thanh Tranh nhìn một mạch từ đầu tới cuối, cảm thấy làm diễn viên Côn khúc thật không dễ dàng. Đợi làm xong hết mọi thứ, Đồng An Chi đứng dậy, dáng đi thong dong thoát tục, bất kể là mặt nào cũng đẹp, tư thế cũng tốt, khiến cho người ta cảm thấy dường như trở về thời cổ đại.

Cô ấy bước tới trước mặt Thanh Tranh, cười tinh ranh, hỏi: "*Hoạ mi thâm thiển nhập thời vô?*"*

Thanh Tranh được xem như là sinh viên giỏi của khoa đạo diễn, nhập vai cũng tương đối nhanh: "*Vân tường y thường hoa tường dung, xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng**. Đẹp."

Lâm An Chi gặp người chào: "Tình cảm thâm thiết của ngài đối với ta, khiến cho ta được sủng mà lo âu, chân thành cảm ơn ngài."

Thanh Tranh vội đỡ lấy cánh tay Đồng An Chi nói: "*Nguyên khanh biết được tâm lòng của ta mà.*"

(Hoạ mi thâm thiển nhập thời vô*: Được lấy từ trong bài thơ "*Cận Thi Thường Trương Thuỷ Bộ*" của nhà thơ Chu Khánh Du, ý của câu trên là hỏi xem vẽ lông mày như thế thì đậm hay nhạt, nhìn như thế nào.**

****Vân tường y thường hoa tường dung, xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng - Câu thơ được trích từ trong bài thơ "*Thanh Bình Điệu. Kì I*" của nhà thơ Lý Bạch.***

Nguồn: gg)

Đùa tới mức khiến hai người đều bật cười, thợ hoá trang còn nói: "Có thật là hôm nay hai người mới gặp mặt lần đầu không đó?"

Ở bên này Cung Hạo cũng chụp được khá khá, thu thập mấy thứ xong rồi nói với Thanh Tranh: "Đi, đi phía sau chụp Tô Phách."

Tự nhiên Thanh Tranh không muốn đi phòng Tô Phách đang hoá trang, nhưng nghĩ lại, trước khi Đồng An Chi biểu diễn có thể còn cần phải chuẩn bị một chút, cũng không nên làm phiền cô ấy, liền nói với Đồng An Chi: "Vậy tôi đi ra trước nhé, lát nữa xem mọi người biểu diễn xuất sắc."

"Được."

Ngay sau đó, Thanh Tranh theo Cung Hạo bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Thanh Tranh liền nói: "Tôi không đi xem nam chính đâu." Cô lắc lắc điện thoại trong tay nói, "Có chút việc. Đợi lát nữa xem ở trên khán đài vậy."

Cung Hạo cũng không làm theo ý mình, nói: "Vậy cũng được."

Có điều Thanh Tranh thật sự có chút chuyện... điện thoại cô hết pin rồi.

Cô nhìn xung quanh tứ phía, chỉ có bàn ủi quần áo bên góc kia là có ổ điện. Trang phục diễn kịch bỏ trên bàn trước đó đã được mang đi rồi, cô bèn bước tới, lôi cục sạc điện từ trong túi ra, đứng sát ở kệ nơi góc tường bắt đầu sạc điện.

Cô mở weibo* lên lướt, xem linh ta linh tinh, xem chuyện cười, âm thực, cuối cùng không biết làm sao lại vào thanh tìm kiếm tìm cái tên "Tô Phách", kết quả nhảy ra một đồng tên na ná như nhau, chẳng qua rất nhanh cô liền tìm ra người cần tìm, bối fan của anh không ít, còn có kí hiệu V*)

(*Weibo: Một phần mềm lên mạng của Trung Quốc, giống facebook của mình.

*Kí hiệu V: Tài khoản được chứng thực, tài khoản người nổi tiếng.)

Thanh Tranh nhìn ảnh đại diện "Tiểu sinh Côn khúc Tô Phách"... mặc đồ diễn kịch, đứng ngược chiều ánh sáng tạo nên một cái bóng dài. Sau khi lưỡng lự trong chốc lát, cô liền nhấn vào xem. Lướt xuống vài dòng, toàn là tin tức về kịch, ví dụ bài đăng mới nhất viết: *Tối nay, đợi bạn tới.*

Hình minh hoạ là từ tấm áp phích và ảnh sân khấu do tám hình chín ô vuông ghép thành《Tây Lâu Ký》. Dòng nội dung này cô nhìn ra, cực kì cách điệu hoá theo khuôn mẫu rạp khuôn, nhưng khu vực fan bình luận trả lời lại rất nghịch ngợm hài hước, cái gì mà *"Em tới rồi, nam thần cười em"* rồi *"Tối nay, mặc người tuỳ ý yêu thương..."*

Thanh Tranh đóng khu bình luận, tiếp tục lướt xem weibo của anh, liếc nhìn bên này không có ai, cô dứt khoát ngồi xuống cạnh bàn lướt.

Weibo của anh được lập từ hai năm trước, tổng cộng đăng trên dưới cả trăm dòng trạng thái, tiêu tốn không mấy thời gian lướt xem đã tới cuối bài.

Dòng trạng thái đầu tiên anh đăng là: *Tôi là Tô Phách, em đang ở đâu?*

Thanh Tranh buồn chán thầm nghĩ, tôi đang ở cách anh khoảng ba bốn chục mét.

~Hết chương 5~

Lời người dịch: Chương này có kha khá đoạn toàn Hán Việt nên mọi người nhớ xem chú thích nha, nếu không để Hán Việt thì đoạn kịch lại mất hay nên các bạn yêu nhớ chịu khó đọc chú thích nhé. □□ Chúc mn một ngày tốt lành *moa moa*

Mai sẽ có chương mới :)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh không nhận ra cô, tốt quá (3)

Chỗ cô ngồi đợi cách sân khấu tương đối gần, lúc này tiếng ồn dần dần vang lên, đoán chừng khán giả đã bắt đầu kéo nhau vào khán đài rồi. Cô cúi đầu nhìn lượng pin, đang phân vân có nên sạc thêm một lát nữa thì ở tiếng chú hai cách đây không xa truyền tới: "Tranh Tranh, sao cháu còn ngồi đây? Có thể đi tới bên hông màn rồi, chú ý chỗ đứng nhé, đừng đứng sát ở phía trước quá, sẽ chạm vào mép hông màn."

Thanh Tranh đáp lại một tiếng, rút nguồn điện ra rồi đi về phía sân khấu. Lúc đi ngang qua khu dàn nhạc đệm, cô phát hiện các nhạc sĩ đã sớm ai vào chỗ người ấy, càng vội vàng bước nhanh về phía hông màn, chọn một vị trí tốt đứng yên.

Nhân lúc kịch chưa mở màn, cô lén liếc nhìn xuống dưới sân khấu, khán giả ở dưới sân khấu đã ngồi thành bảy tám hàng, sự náo nhiệt trước khi kịch mở màn càng ngày càng đậm.

Lúc này, có vài diễn viên tới trước đợi lên diễn. Bởi vì toàn là diễn viên trẻ tuổi, khó tránh khỏi việc lo lắng trước khi lên sân khấu, từng người đều kim nén sức diễn thử ở trong đầu.

(*Diễn thử nguyên gốc là "Mặc hí" - Là từ ngữ chuyên dùng trong kinh kịch, hí kịch... diễn viên trước khi lên sân khấu nửa ngày hoặc một hai giờ, đối với nội dung vở diễn của mình tiến hành diễn thử ở trong đầu.)

Thanh Tranh ở bên hông màn yên lặng quy quy củ củ đứng đợi.

Không bao lâu, cô quay đầu nhìn thấy một diễn viên đeo râu từ sau khán đài bước tới—

Người này dáng người cao gầy, hoá trang cũng nho nhã, khắp người ngập tràn phong độ của người tri thức, nhưng đáng tiếc là hoá trang thêm cái râu giả kia, nhìn không được hoàn chỉnh.

Sau đó người kia bước về phía hông màn.

Nhìn anh ta hoá trang hết như thế, trong đầu Thanh Tranh chợt loé ra một vầng sáng: Trên mạng nói 《Biểu Mục. Lâm Giang Tiên》là ca khúc thứ nhất, thế chẳng lẽ... anh ta là Thảm Già Lặc?

Lại qua một lúc, tiếng trống, tiếng sáng vang lên, Thảm Già Lặc từ bên cạnh ThanhTranh bước lên sân khấu. Từ trên cao một chùm ánh sáng chiếu xuống, nổi theo gót chân anh ta, di chuyển theo từng bước chân chậm chậm của anh ta tới giữa trung sân khấu.

Bạch phát vô căn sàu chủng tự? Khuyển quân cập tảo thường dương...

Tôn tiền nhan tự vương, đẳng hạ ngữ như hoàng. Thi khán bi hoan li hợp xử, tông giáo đã động nhân trường...

Trước khi tới Thanh Tranh từng tìm qua nội dung vở kịch và ca khúc của《Tây Lâu Kí》, cô nhớ trong giới thiệu vẫn tắt tên vở kịch, sau 《Biểu Mục》đó là 《Mịch Duyên》, cũng có thể nói tiếp theo là Tô Phách phải ra sân khấu.

Về vấn đề này, ý nghĩ duy nhất trong lòng cô là... hi vọng anh đừng nhận ra cô.

Diễn viên đợi lên diễn lần lần bước đến, đây là một loại thể nghiệm rất thần kỳ, diễn viên từ bên cạnh bạn bước qua, bước lên tới sân khấu lác mình biến hoá thành y đúc cô nhân. Nhân vật trên sân khấu đi đi lại lại, mặt sân sân khấu hơi rung rung theo, chút rung động nho nhỏ này lại kéo theo ánh đèn sáng loá mắt, làm cho người ta giống như đặt mình lạc vào trong cõi mộng.

Nhìn diễn viên lên rồi xuống, xuống rồi lên, cũng không biết qua bao lâu, Thanh Tranh bỗng nhiên ngược mắt lên, ở giữa đám diễn viên đứng đợi lên sân khấu nơi khu đen mịt kia cô nhìn thấy Giai công tử thanh tao giữa chốn trần tục - Tản sinh mặc thanh bào.

Là Tô Phách.

ThanhTranh không ngờ tới, thời gian trôi qua đã bao năm, lần nữa đối diện với khuôn mặt kia, cho dù là ở dưới lớp hóa trang, khuôn mặt nhìn không rõ, nhưng cô vẫn không chút lí do khẳng định đó là anh.

Khoảng khắc ấy, tiếng chiêng trống, tiếng sáo tựa như mất tiếng không phát âm thanh, bên tai cô chỉ còn lại mỗi nhịp đập trái tim mình.

Có lẽ là bởi vì người chân thật rõ ràng ở trước mắt, cho nên mạng đoạn kí ức cất giấu lòi ra.

Cô nhớ ra câu nói cuối cùng anh nói với cô rằng: "Là tôi làm sai, xin lỗi." Nửa câu đầu cô nghe không hiểu, nhưng nửa câu sau, kết hợp với biểu cảm lúc đó của anh, cô nhìn rất rõ ràng.

Cô nhớ ngày hôm ấy trên đường về nhà, cô khóc tới mức tê tâm phế liệt, có thể không đau lòng sao? Mộng ước bạch đầu giai lão vừa mới chớm nở đã chết yểu.

...

Người ở trên đài dường như cảm nhận được ánh mắt quan sát của cô, mới ngược mắt nhìn qua.

Thanh Tranh chỉ cảm thấy ánh mắt anh ở dừng lại trên người mình, nơi trái tim đập chậm mất nửa nhịp, ánh mắt anh lại không chút gợn sóng thu hồi về.

Xem ra, anh thật sự không nhận ra cô.

Chuyện này thật sự... quá tốt.

~Hết chương 6~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Côn khúc nghe hay không? (1)

Diễn xuất《Tây Lâu Kí》cuối cùng cũng ra chào cảm ơn trong tiếng vỗ tay của khán giả.

Thanh Tranh nhìn các diễn viên còn đang trên sân khấu đọc lời cảm ơn, liền đi ra phía sau sân khấu trước.

Đứng cả nửa ngày có chút khát nước, cô tới máy lọc nước trong hành lang cầm cốc giấy rót nước.

Đợi cô từ từ uống hết nước, bất thành linh bị người ta vỗ một cái vào vai, cô quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy ai, ngược lại ngửi thấy một hương thơm như lan như quế.

Từ một bên khác truyền tới một tràng cười khe khẽ, cuối cùng cô mới biết mình bị chọc.

Đồng An Chi từ sau người Thanh Tranh tao nhã bước ra, mỉm cười nói: "Đang nghĩ cái gì mà chăm chú thế?"

"Đang hồi tưởng lại dư âm của vở kịch lúc nãy." Lúc nãy trên sân khấu hát cái gì cô không biết, cô chỉ biết vở kịch ở trong lòng mình sau khi trăm xoay ngàn chuyển, rồi cũng quay về vị trí ban đầu.

"Nhân vật nam chính đẹp trai không?" Đồng An Chi dí dõm hướng cô nháy nháy mắt.

"... Rất đẹp trai." Thanh Tranh ăn ngay nói thật trả lời.

"Thế có vừa gặp đã yêu không?"

"Không." Năm đó cô thật sự có... còn bây giờ thì, "Tôi đối với cô càng chung tình hơn đây."

Tiếng huyền ảo ồn ào của người tới người lui trên hành lang dần vang lên lớn hơn, cô vô ý nghiêng đầu nhìn đằng trước, chợt nhìn thấy người mặc trang phục diễn kịch, mặt như Ngọc trên mũ* - Tô Phách đang bước về phía bên này, hình tượng này, dùng phong nguyệt vô biên để hình dung cũng không quá.

*(*Mặt như Ngọc trên mũ: Chỉ người con trai có khuôn mặt đẹp, tuấn mĩ.)*

Anh bước lại gần, nói với Đồng An Chi một câu: "Đang nói chuyện à?" Giọng nói của anh rất trầm, so với giọng hát trong veo ở trên sân khấu không giống nhau, nhưng đều nghe êm tai như nhau, nói xong, ánh mắt anh liền rơi xuống trên người Thanh Tranh: "Xin chào."

Ánh đèn trên hành lang rất chói mắt, mà trước khi ánh sáng mờ tối, ngộ nhờ anh nhìn rõ... suy cho cùng Thanh Tranh vẫn có chút hốt hoảng, trong lòng cô thầm cầu nguyện: Đừng nhận ra, đừng nhận ra.

Nhưng trên mặt cô vẫn bình tĩnh nhếch môi nở một nụ cười, để lộ chiếc núm má đồng tiền nhàn nhạt: "Xin chào."

Khoé môi Tô Phách nhếch lên, cũng xem như là mỉm cười, đồng thời gật đầu với cô.

Thanh Tranh dám chắc, đây chỉ là lễ nghi duyên bèo nước gặp gỡ, không mấy may có tí kinh ngạc hay vui mừng khi cừu biệt trùng phùng gặp lại.

Cô thả lỏng người, đoạn thời gian liêu lĩnh hấp tấp non trẻ kia cuối cùng có thể dừng tại đây được rồi, niềm phong cất trữ.

Lúc này, cuối cùng Thanh Tranh cũng nhớ tới chú hai, cô muốn tìm chú ấy hỏi lịch sắp xếp thực tập cụ thể, nếu nói hôm nay không rảnh, thì cô dự định sẽ đi trước.

"Tôi cũng không nhìn thấy đạo diễn Hứa, có điều ngày mai còn có nửa cảnh kịch, có lẽ lát nữa ông ấy còn tìm chúng tôi nói chuyện. Không bằng cô đi với tôi trước? Bây giờ tôi đi tẩy trang." Đồng An Chi thấy bộ dạng chán chừ của Thanh Tranh, trực tiếp kéo cánh tay cô, cười nói: "Khó lắm mới gặp được người vừa gặp đã yêu, liền không muốn ở chung với tôi nữa sao?"

Thanh Tranh nghĩ trong lòng: Đứng đợi cũng chẳng sao cả. Bèn mặc Đồng An Chi tùy ý lôi kéo: "Muốn, chỉ sợ làm vương vãi, làm lỡ chính sự của cô thì không hay cho lắm."

"Sau khi diễn xong, chính sự lớn nhất không phải là tìm cái ăn rồi hàn huyên suốt buổi à."

Sau khi vào cửa, Đồng An Chi bảo Thanh Tranh ngồi trên sofa, xong lại ra hiệu ý bảo cô ăn trái cây giữa đĩa đặt trên bàn, sau đó bước tới bên bàn trang điểm, thợ trang điểm đã sớm đợi ở đây.

Lúc tẩy trang, ba người tám chuyện linh ta linh tinh, lúc thì nói về làm đẹp, lúc lại nói về ẩm thực.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đợi Đồng An Chi rửa mặt sạch sẽ từ nhà vệ sinh bước ra, liền nghe thấy có người gõ gõ cửa.

"Mời vào." Đồng An Chi thuận miệng thốt lên một tiếng.

Tay nắm cửa xoay nửa vòng, Thanh Tranh nghĩ không biết có phải chú hai tìm mình không, cô sẵn tính đứng dậy.

Ai biết được người mở cửa lại là Tô Phách.

Tô Phách đã thay lại quần áo của mình — bộ đồ thể thao màu đen, dáng vẻ thông thả đứng trước cửa. Trên mặt cũng không còn bột phấn hoá trang, xoá bỏ hết mọi trang điểm bên ngoài, sạch sẽ thoải mái, cùng với tấm hình trang phục hiện đại như nhau, càng nhiều hơn hai phần trực quan bắt mắt.

Thanh Tranh có chút khó chịu, cảm thấy bản thân mình giống như vợ đứng dậy chào đón người ta vậy. Những vẫn may, Tô Phách chẳng thèm nhìn cô, chỉ nói với Đồng An Chi một câu: "Đạo diễn Hứa bảo mọi người qua tập hợp."

"Ồ, được, tôi thay đồ xong sẽ đi."

"Cô đi cùng luôn nhé." Tô Phách rút cuộc cũng nhìn về phía Thanh Tranh, "Đạo diễn Hứa nói bây giờ trời tối rồi, bảo cô đợi ông ấy, lát nữa đưa cô về nhà."

"... Ồ."

Sau khi Tô Phách đi, trong đầu Thanh Tranh chợt loé lên một vầng sáng — một thân màu đen thon dài, anh, không phải anh chính là người mặc đồ đen dòi lằng hoa trước đó chứ?

~Hết chương 7~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Côn khúc nghe hay không (2)

Tối đến, các diễn viên diễn kịch lần lần tới phòng nghỉ của đạo diễn Hứa, Thanh Tranh theo Đồng An Chi đến, cô hiểu rõ chú hai mình không phải là kiểu người dài dòng nhiều chuyện, bèn tựa vào tường ngoài hành lang nghịch điện thoại.

Quả nhiên chưa tới lúc lâu, liền có người mở cửa bước ra — là Thẩm Già Lặc. Trước đó cô từng xem ảnh của anh ta trên mạng, cho nên vừa liếc mắt đã nhận ra.

Cô vội vàng đứng thẳng người, lễ phép chào hỏi: "Chào anh."

Đối phương sững sờ, sau đó cũng khách khí đáp lại một câu: "Xin chào."

Những người khác cũng mau chóng ra ngoài, đạo diễn Hứa cháu gái nhà mình liền tiến lên vỗ vỗ bả vai cô, xong nói với người trong đoàn kịch: "Vừa nãy mọi người đều bận rộn, tôi quên giới thiệu, đây là cháu gái tôi, tên Hứa Thanh Tranh." Sau đó, giới thiệu cho Thanh Tranh biết tên những người khác, "Tuổi tác của mấy đứa cũng ngang nhau, làm quen chút nhé, sau khi vui đùa xong đều là bạn bè."

Cả đám người tự nhiên phụ hoạ hùa theo nói được.

Đồng An Chi hướng Thanh Tranh lắc lắc điện thoại trong tay nói: "Trong đoàn có xe buýt đến đón chúng tôi, chúng ta thêm wechat, rảnh rồi thì hẹn hò nhé."

"Được, nhất định rồi."

Hứa đạo diễn nói: "Đi ra ngoài thôi, tôi lại nói thêm vài câu, mọi người về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn nửa vở, không được lơ là xem thường. Ngày mai sau khi kết thúc, tôi mời mọi người ăn cơm."

"Woa... tiệc lớn."

"Màn kịch cuối cùng, tiếp tục không ngừng cố gắng!" Cả đám người mồm năm miệng bảy nhao lên.

Thanh Tranh bởi vì tranh thủ nhắn tin với bạn học nên rút lại phía sau đội ngũ.

Đội cô gửi tin xong ngẩng đầu lên, phát hiện người bước đi bên cạnh cô lại là Tô Phách.

Lòng ngực cô đập lờ một nhịp, trực giác mách bảo cứ giả vờ không nhìn thấy rồi nhanh chân bước vội... nhưng rõ ràng làm như thế lại có chút giấu đầu lòi đuôi, tự lừa dối mình, cho nên cô lại giả vờ bình tĩnh tiếp tục chậm chậm từng bước.

Sau đó, cô nghe Tô Phách hỏi một câu: "Côn khúc nghe hay không?" Giọng điệu hết sức hiền hòa.

Thanh Tranh bỗng nhiên lại nhớ tới những lời nói dối của mình năm ấy, có tí ngượng ngùng mắt tự nhiên.

"Nghe không hiểu lắm." Bây giờ đổi lại cô không nói dối nữa.

"Là nghe không dễ hiểu lắm."

Thanh Tranh hiển nhiên cũng không bắt chuyện thêm, nhưng cô có chút lúng túng, đầu sao cô vẫn còn nhớ đoạn chuyện cũ kia. Có điều sắp tới công, Tô Phách mới nói một câu: "Vậy tạm biệt."

Xe buýt chở đoàn kịch đã dừng ở công chờ, vậy mà giờ này xung quanh xe buýt còn có vài fan đứng vây quanh xe buýt, nhìn thấy bọn họ bước ra, đều phấn khích hướng bọn họ vẫy vẫy tay gọi tên.

Thẩm Già Lặc đại diện thành viên trong đoàn kịch quay về phía đám fan bày tỏ lòng cảm ơn, và quan tâm nhắc nhở bọn họ mau sớm về nhà, trên đường nhớ chú ý an toàn. Mọi người theo sau đó nói lời tạm biệt với fan, rồi lên xe.

Thanh Tranh đi theo đạo diễn Hứa về phía bãi đỗ xe.

"Cháu không nghĩ tới, hoá ra Côn khúc cũng được chào đón nồng nhiệt như vậy." Chuyện không ngờ tới của Thanh Tranh là dựa trên nền tảng cơ bản của Côn khúc.

Chú hai Hứa cười nói: "Hiệu quả diễn xuất của bộ kịch lần này, cũng ngoài dự liệu của chú. Chỉ có thể nói rằng, thiên thời địa lợi nhân hòa."

"Chú hai, đợi sau khi □ Tây Lâu Ký □ kết thúc, chú tính làm kịch gì? Hay là vẫn làm Côn khúc ạ?" Cô ôm một tia hi vọng muốn nghe được đáp án phủ định hỏi.

"Côn khúc, nhưng cụ thể làm bộ nào thì vẫn chưa nghĩ xong. Lúc đầu □ Tây Lâu Ký □ cũng chọn rất lâu mới quyết định, bởi nó không giống với những tiết mục kinh điển ai ai cũng biết, nhưng cũng không hẻo lánh tới mức cần làm lớn chuyện."

Thanh tranh "Ồ" một tiếng, xong lại nói: "Vậy bộ kịch tiếp theo, chú vẫn tìm đám người Tô Phách sao?"

"Tốp thanh niên trẻ tuổi trong đoàn kịch bọn họ, bản lĩnh trong người trình độ không tồi. Về Tô Phách, trước kia được công nhận là người xuất sắc tài ba trong đám thế hệ trẻ, trong quá trình hợp tác với □ Tây Lâu Ký □, khiến chú đối với cậu ấy càng thêm có triển vọng."

"... Được rồi."

Chú hai Hứa thấy cô không có hứng thú lắm, nghĩ cô vẫn không muốn làm Côn khúc lắm nên lại giảng giải: "Thanh Tranh, làm đạo diễn thì tầm mắt phải rộng, con càng hiểu rộng biết nhiều, nghệ thuật tương thông, con mới có thể khai thác sở trường ưu điểm của mọi người, làm ra vở kịch chân chính. Chú hai cũng không chỉ là làm kịch nói."

Không phải, cô chủ yếu là vì...

Lúc anh nói tạm biệt cô không đáp lại, bởi thật ra cô không muốn gặp lại anh lắm.

Cô sợ gặp mặt nhiều, nhờ anh nhớ ra cô thì phải làm sao giờ? Cái này là cô bất giác nghĩ tới một chút.

Cô rất cần mặt mũi đó.

Đầu sao, chuyện cũ không dám nhớ lại.

"Cháu hiểu rồi." Kết quả xấu nhất chính là bị nhận ra, thì cô kiên quyết không thừa nhận. Công việc quan trọng hơn.

"Thế mới phải chứ." Cuối cùng Đạo diễn Hứa cũng hài lòng gật gù đầu, "Vậy cháu trở về đợi tin của chú."

"Dạ."

~Hết chương 8~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Côn khúc nghe hay không? (3)

Bên kia đoàn kịch, sau khi xe chạy, Tô Phách liền đội áo trùm đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Những người khác vẫn còn đang nói chuyện, nói màn diễn xuất của hôm nay, nói mình tăng bao nhiêu lượng fan trên weibo, nên phải đi đăng weibo cảm ơn fan đã ủng hộ vvv... sau đó có người nhắc đến Hứa Thanh Tranh, bảo không ngờ nhìn bộ dạng đạo diễn Hứa như thế mà nhà ông ấy lại có cô cháu gái rất xinh đẹp, có thể lên sân khấu được luôn.

Đồng An Chi ngồi đằng trước Tô Phách cười một tiếng: "Tội nỗi người ta lại học khoa đạo diễn."

Thẩm Gia Lặc nhìn Tô Phách ngồi kể bên mình cảm thấy trạng thái hôm nay hình như có gì đó sai sai, mặc dù bình thường cũng không nhiều lời, nhưng tốt xấu gì cũng nên tán gẫu với mọi người vài câu chứ, thế là không tránh được hỏi han đôi lời: "Sao vậy, cậu hôm nay mệt lắm à?" Đạo diễn Hứa vừa mới khen cậu xong. Cậu đừng để bản thân mình áp lực quá."

Tô Phách xua xua tay, ý bảo anh nghĩ nhiều rồi.

Thẩm Gia Lặc gợn tay vỗ vỗ vai Tô Phách nói: "Lãng hoa kia của tôi là do cậu tặng à? Cậu không cần thiết phải làm vậy, ở nhóm chúng ta, chính là dựa vào thực lực kiếm com, không phân biệt đối xử."

"Lớn nhỏ có thứ tự, tôi chỉ kính già yêu trẻ mà thôi."

"Hừ." Đồng An Chi quay đầu nói: "Tôi nói anh miệng độc, thật sự không oan chút nào."

Tô Phách lại không thèm mở miệng, lại đem vành mũ kéo xuống một chút, lẳng lặng che kín mắt, dường như là thật sự định nằm ngủ.

Ngày hôm sau, nửa vở kịch cuối cùng bản thanh xuân 《Tây Lâu Ký》ở nhà hát thuận lợi hạ màn, tối đó có không ít tài khoản văn hoá công chúng đề cử chia sẻ nó, ngày hôm sau còn lên mặt báo các phương tiện truyền thông bản địa, đều ca ngợi màn diễn xuất lần này.

Chẳng qua, hết thấy mọi thứ dường như chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của Tô Phách, ngày thứ hai sau khi tất cả diễn xuất kết thúc, trời vừa sáng, anh đã thức dậy, ở nhà bếp thuần thục làm ba cái sandwich, cắt gọt hoa quả.

Đội anh rửa tay xong, bê bữa sáng tới phòng khách, mẹ Tô - quý bà Lương Phi mặc bộ bộ trang phụ thời Đường the hương vân* màu xanh thẫm bước ra: "Con trai, chào buổi sáng."

*(*The hương vân: đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc)*

"Ừm." Tô Phách đã ngồi vào trước bàn ăn không nhanh không chậm ăn tào.

Một tia nắng mai đang nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ rọi vào trên bàn ăn, chiếu vào mặt anh, khiến anh hơi hơi híp mắt, đồng thời hàng lông mi dày rậm khép xuống, rơi xuống một bóng râm mờ mờ.

Lúc này, chiếc điện thoại màu đỏ đặt trên bàn ăn vang lên, nhạc chuông là một câu hát chạy năm mới năm trước anh sắm vai chúc tết: *Tiểu ni cô Niên Phương Nhị Bát...*

Bỗng nhiên nghe thấy giọng hát vai đào của mình, Tô Phách không cảm được một trận ớn lạnh buồn nôn, ngón tay theo bản năng ấn nút tắt.

"Haizz, con trai à, là điện thoại của mẹ." Quý bà Lương Phi giật lấy điện thoại, "Aiyaa, là di Khương của con, chắc chắn là giục mẹ tới, nhanh nhanh, mẹ muốn đóng gói bữa sáng tình yêu của mẹ!

Tô Phách ăn sạch tào trong tay, lau lau tay. Chỉ trong vòng một cái chớp mắt, quý bà Lương Phi đã thu dọn gói gém xong bữa sáng, cười ha ha nói tạm biệt với con trai, tâm tình hơn hờ đi tìm chị em chơi tết thanh minh.

Tô Phách cũng theo sau đem phần sandwwich kia của mình đóng hộp, luyện tập không được ăn quá no, no thối đói khát, là thầy giáo từng nói lúc bọn họ mới vào nhập học.

Khi những người trời sinh thiên phú không tôi, cần cù chính là một nhân tố rất quan trọng dẫn đến thành công. Trái lại Tô Phách chưa hẳn cảm thụ sâu sắc câu lí giải này, anh chỉ là cảm thấy đã nhập vào con đường đi của mình, miệt mài tiến tới cái gọi là không tôi.

Mà hôm nay vừa sáng ra, Thanh Tranh lướt weibo mấy vị diễn vai chính □Tây Lâu Ký□.

Đồng An Chi đăng: *Không biết nói gì hơn! Bản thanh xuân □Tây Lâu Ký □ kết thúc một giai đoạn, gạt hái ngập tràn niềm xúc động, các bạn đều là những thiên thần nhỏ! Ôm một cái!*

Hình đăng kèm là hình hóa trang diễn xuất tự chụp.

Trong khung bình luận đều nói "Đẹp đẹp đẹp", Thanh Tranh mỉm cười rồi cũng đi bình luận góp một viên gạch nho nhỏ.

Tô Phách đăng một câu rập khuôn: Cảm ơn, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở vở kịch tiếp theo.

Không có thêm hình ảnh.

Bình luận không phải khen kịch của anh, mà là khen nhan sắc của anh, hoặc là chọc ghẹo anh.

Thanh Tranh cũng cố tìm Thẩm Gia Lặc.

Nội dung Thẩm Gia Lặc đăng rất giản dị, rất gần gũi: Cảm ơn, cảm ơn mọi người! Không biết đền đáp sao cho đành, chỉ có thể tiếp tục cố gắng.

Ảnh đính kèm là một chú chó Husky.

Đa số bình luận là đang nói về anh ta nuôi chó, hỏi mỗi ngày chú chó có ngoan không, có làm ra mấy trò ngốc nghếch không, có phá dỡ nhà không...

Thanh Tranh phát hiện ra nội dung đăng bài của mấy người này, khiến cho người ta cảm thấy khá với giống chuyện riêng tư.

~Hết chương 9~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cậu ta không phải đang theo đuổi cháu chứ (1)

Thanh Tranh đóng weibo, từ trên giường bò dậy, bởi cô ngửi thấy mùi thức ăn, mũi cô rất thính, vừa ngửi một cái đã nhận ra đang nấu canh cách thủy bồ câu hầm hạch đào.

Đầu tháng chín bài vở nhiều, đã rất lâu rồi cô không tới chỗ này của bà nội.

Lúc Thanh Tranh bước tới phòng khách nhỏ, liền nhìn thấy bà đang ngồi trên ghế xô-pha lật ảnh xem.

"Bà nội, bà lại xem nữa rồi. Bà xem không biết chán sao ạ?"

"Cháu gái của bà, bà làm sao có thể xem chán được chứ." Bà cụ Hứa hơi mập, nhưng rất nho nhã, đeo chiếc kính lão, một thân ngập tràn khí chất của phần tử tri thức, nhìn vào rất minh mẫn.

ThanhTranh mỉm cười, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh bà nội cùng nhau xem.

Trong cuốn album trên tay bà cụ đa số là cắt giữ ảnh của cô thời học tiểu học. Trước mắt là tấm hình cô đánh đàn Cổ cầm--- mặc chiếc váy xòe công chúa, mày thấp xếch lên, trái lại ngập tràn phong cách biểu diễn nhí.

Bà cụ Hứa nói: "Lúc nhỏ cháu cứ hết học cái này lại tới lại tới học cái kia, tuổi tác còn nhỏ mà cần mẫn thức khuya dậy sớm, bà muốn bảo cháu học ít một chút, cháu còn không chịu."

Thanh Tranh cười tí mắt trả lời: "Không phải sau đó cháu không học Cổ cầm nữa sao?"

"Thế không phải còn học một đống những thứ khác?" Bà cụ lại lật xem ảnh thêm một lúc, nói, "Bà nghe chú hai cháu nói, gần đây nó đang làm Côn khúc, vậy cháu theo sau nó học, cũng muốn làm Hí khúc* sao?"

(*Hí khúc: Các loại kịch truyền thống của Trung Quốc, và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một vở kịch.)

Bà cụ Hứa hòa nhã cười bảo: "Lúc nhỏ sau khi cháu đi nghe Côn khúc, lúc về cháu bảo với bà, cháu nghe Côn khúc đến nỗi buồn ngủ, quay đầu sang chỗ khác lại ngủ ngon lành tiếp."

"..."

Thanh Tranh cảm thấy thật không tưởng tượng nổi, có những chuyện cũ, rõ ràng bất vô âm tín không chút động tĩnh nhiều năm trôi, bỗng một ngày nhô đầu hiện ra, suốt ngày bị lỗi ra nói.

Cô thấy trên bàn còn đặt một cuốn album ảnh lúc cô học trung học, hơi trầm tư đi lật một ảnh tấm ra, sau khi chụp lại, gửi cho bạn cùng phòng Thi Anh Anh.

Thanh Tranh hỏi: "Bạn yêu dấu, so với tớ bây giờ có khác nhiều lắm không?"

Thi Anh Anh: "Nhiều."

ThanhTranh vỗ mồm hỏi: "Cảm ơn. Mà cậu cảm thấy "mấy người từng quen" tám chín năm trước nhìn thấy tớ, liệu có nhận ra tớ không?"

Thi Anh Anh: "Ừ phi người kia đối với cậu nhớ mãi không quên, dấu sao mắt cậu rất dễ nhận ra. Tớ thấy cậu hỏi câu này, có phải là câu chuyện "người xưa gặp lại" gì đó?"

Thanh Tranh: "Không phải người xưa gặp lại, càng không có chuyện nhớ mãi không quên."

Cô khẳng định không có. Mà cô vẫn luôn nhớ anh, một là, bộ dạng của anh không thay đổi nhiều lắm, chỉ còi bỏ đi sự non nớt thời niên thiếu, có thêm sự sắc bén và ý vị của đàn ông trưởng thành; Hai là, bản thân cô có sở trường nhớ người và vật, cảnh, nhân vật, nhận thức hình ảnh, đồ vật từng nhìn qua sẽ ghi nhớ rất lâu. Nhưng về con số, lời nói, không phải cô có thể nhớ kỹ.

Thì Anh Anh: "Khoảng tám phần mười là không nhận ra. Tám chín năm chứ đâu phải hai ba năm, bạn học tám chín năm trước tớ quên gần hết rồi."

Tranh Tranh nói thầm: Vậy thì mượn lời nói tốt lành của cậu.

Di giúp việc đang giúp trông lửa ở trong nhà bếp bước ra hỏi: "Cụ ơi, tôi thấy nồi canh này cũng sắp được rồi."

Bà cụ Hứa đóng cuốn album, đứng dậy nói: "Ta ước chừng cũng sắp được rồi." Sau đó nói với Thanh Tranh, "Đi, bà nội làm thêm món rau mùi xào hoa bách hợp, xong chúng ta ăn cơm."

Thanh Tranh ngọt ngào nói: "Bà nội, cháu giúp bà rửa rau."

Nhấp nhem tối hôm đó, chú hai Hứa cũng tới nhà bà cụ.

Đêm Thanh Tranh đang giúp bà nội và di giúp việc ở nhà bếp gọi ra. Thanh Tranh còn nghĩ chú hai muốn nhắc tới công việc, không kiềm được tinh thần hăng hái chăm chú lắng nghe.

Kết quả đạo diễn Hứa lại nói: "Tranh Tranh, chú hai muốn mượn vườn nhà cháu dùng."

~Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cậu ta không phải đang theo đuổi cháu chứ (2)

Nhà Hứa Thanh Tranh ở Bách Châu có một mảnh vườn cũ, là ba cô năm trước để lại, nghe nói chủ nhân ban đầu bị phá sản, khi ấy đúng lúc trong tay ba cô có một món tiền không làm gì liền quẳng vào đó. Bởi mảnh vườn tương đối cũ, cho nên còn phải bỏ tiền ra thuê mướn người tu sửa lại. Sau khi tu sửa xong, đồng chí Hứa dùng để tiếp đãi bạn bè, rất xa hoa lãng phí.

Hai hôm nay Thanh Tranh luôn xem tư liệu, video về Côn khúc, cho nên cô lờ mờ đoán được ý nghĩ của chú hai: "Chú hai muốn làm một vở Côn khúc Lâm Viên Thực Cảnh à?"

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Đạo diễn Hứa chẳng keo kiệt tiếc lời khen ngợi cháu gái, "Vườn ở Bách Châu không thiếu, nhưng đa số đều là của nhà nước, muốn dùng thì phải xin giấy tờ thủ tục rườm rà, làm xong còn chưa chắc đã được phê duyệt. Vườn nhà tư nhân cũng rất khó mướn, bởi vì từ bài biện bố trí cho tới tập diễn, tiêu tốn không ít thời gian. Đúng lúc, nhà cháu có, Tranh Tranh cháu xem xem, cháu và Côn khúc có phải rất có duyên không? Côn khúc này, trước đây những người tri thức thường tập diễn ở giữa lâm viên thuyền hoa nhà mình, thậm chí có người còn dạy tại nhà, chuyên môn dân dụng những kịch vở bọn họ thích nghe, diễn ở trong vườn nhà bọn họ. Cho nên bản Lâm Viên thực ra trên ý nghĩa của Côn Khúc là phục cổ và quy hồi."

Thanh Tranh chặt đứt duyên phận cổ mà kéo dài của chú hai: "Chú hai, chú muốn mượn vườn, cháu sẽ giúp chú nói với ba, không thành vấn đề."

"Được, tốt, cháu biết ba của cháu, xưa nay vẫn luôn không cùng đường với chú. Nếu chú mở miệng nói với anh ấy, chắc chắn anh ấy không cam tâm tình nguyện cho mượn, còn mĩa mai chú vài câu, cho nên..."

Con cả Hứa gia, cũng là ba của Thanh Tranh năm đó khẳng khái cố chấp làm theo ý mình, rời khỏi nhà đi ngược lại với gia đình mấy đời kế thừa làm công tác văn nghệ, đòi xuống biển kinh doanh buôn bán, người trong nhà đối với việc ông bỏ văn theo con đường thương trường hết sức phản đối, khịt mũi khinh thường. Sau này sự nghiệp của ông anh cả nhà họ Hứa thành công, cũng không ít lần chế giễu ngược trở lại bọn họ văn nhân tri thức mà nghèo túng. Tóm lại, hai bên thoạt bắt đầu cơ bản cú đũa □ Nói chuyện với người không hợp thì nửa câu đã là nhiều lắm rồi).

Về mặt Thanh Tranh kiểu "thấy nhiều nên không thấy có gì hiếm lạ", dễ lí giải được: "Chú hai, vậy chú dự định làm bộ kịch nào?"

"Cụ thể thì chú chưa nghĩ xong, chỉ muốn chọn một hai màn kịch xưa truyền lại, cho diễn viên đến thực cảnh(cảnh thật) đi diễn. Người xem không được phép nhiễu, cần phải đảm bảo người xem có thể chuyển đổi chỗ ngồi và thưởng thức theo cảnh diễn của diễn viên, theo đường lối cao cấp, nhỏ mà tỉ mỉ tinh tế. Trước mắt chú khá thích □ Ngọc Trâm Ký□.

Sau đó trên bàn ăn, chú hai cũng báo cáo một tiếng chuyện vườn tược cho bà cụ Hứa, cuối cùng còn có phần hà hước tổng kết một câu: "Đây được xem là Tranh Tranh nhà ta mang tiền tiến tổ."

Mang tiền tiến tổ làm Tiểu Cân Ban? Thanh Tranh cạ lời.

Bà cụ cười ha ha nhắc thêm một câu: "Đó là của hồi môn thắng cả cho Thanh Tranh."

Cho nên, đây là cháu mang của hồi môn tiến tổ? Thanh Tranh nghĩ như vậy, khắp đầu đầy vạch đen.

Sau khi □Tây Lâu Ký□ kết thúc, Tô Phách lại tham gia hai màn giao lưu diễn xuất trong đoàn, nắm chắc lịch tập diễn □Ngọc Trâm Ký□ sắp bắt đầu bận rộn. Bởi vì vẫn như cũ là đạo diễn Hứa Lâm tới làm, giảm lược bớt đi rất nhiều việc làm ở giai đoạn đầu. Trước khi bắt đầu lịch tập diễn, trong đoàn dự định để thầy hướng dẫn nghệ sĩ cho các diễn viên trẻ tuổi tập diễn ma sát trước với kịch.

Nghĩ tới đạo diễn Hứa, anh lại không kìm nổi mình nhớ tới Hứa Thanh Tranh.

Hứa Thanh Tranh..

Anh ngồi trước bàn ăn ăn điểm tâm sáng, suy nghĩ hồi lâu.

Ngày ấy Hứa Thanh Tranh tới đoàn kịch Bách Châu, thời tiết rất đẹp, ánh nắng ban mai tươi đẹp, mây nhạt gió nhẹ.

Cô đứng trước cổng lớn đoàn kịch, ngược mắt nhìn vào một tòa trung tâm hoa viên, bên trong đình đài lầu các, rất là yên lặng tĩnh mịch.

Trùng hợp là, cô bước vào người đầu tiên cô nhìn thấy lại là Đồng An Chi, Thanh Tranh đã nhắc trước trên wechat với cô về việc mình muốn tới thực tập, người sau vừa nhìn thấy cô liền vui mừng ồ ồ chào đón.

"Cô tới sớm vậy, chú cô còn chưa tới đâu."

"Làm công cho người ta, đương nhiên không thể tới muộn hơn ông chủ." Thanh Tranh đưa hoa quả trên tay cho Đồng An Chi, "Trước khi hát kịch có thể ăn được không?"

"Đừng ăn no quá thì được, cô để tâm quá rồi bảo bối."

Sau khi hai cô gái chần trước cửa ra vào nói chuyện lúc lâu, có người lên tiếng: "Xin nhường đường một chút."

Giọng nói sau lưng vừa truyền tới cô đã nhận ra ngay, bởi quá dễ nhận biết, cô quay người lại, trông thấy bóng Tô Phách đứng đấy, phác họa một tầng đường viền màu vàng kim.

~Hết chương 11~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không phải cậu ta đang theo đuổi cháu chứ (3)

"Chào buổi sáng." Tô Phách chào hỏi bọn họ.

Đồng An Chi "Ồ" một tiếng đầy kinh ngạc: "Anh cắt tóc rồi à?"

Thanh Tranh cũng phát hiện ra tóc của Tô phách so với lúc cô nhìn thấy anh ở nhà hát ngắn đi không ít, cực kì mát mẻ và đẹp mắt: "Chào buổi sáng, Tô..." Cái gì Tô giờ nhì? Nếu trực tiếp gọi thẳng tên người ta thì rất kì quặc, mà cô biết có một số fan sẽ gọi diễn viên hí kịch mình thích bằng ông chủ.

"Ông chủ Tô."

Đồng An Chi cười nói: "Thanh Tranh, cô gọi anh ấy là Tô Phách được rồi."

Nhưng Thanh Tranh không thốt ra khỏi miệng nổi, có chút khó khăn.

Tô Phách rù mắt xuống nhìn Thanh Tranh: "Cô cứ tùy ý gọi."

Đồng An Chi lại hỏi Tô phách: "Hôm nay anh tới muộn hơn ngày thường, sao lại đi rồi?"

"Hôm qua ngủ muộn." Nói xong, anh bước ngang qua bọn họ đi vào trong, bước hai bước, giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, liền quay đầu lại hỏi, "Cô tới đây làm gì?"

Người anh hỏi là Thanh Tranh, nhưng trả lời anh lại là Đồng An Chi: "Thanh Tranh tới làm trợ lý cho đạo diễn Hứa, học tập tiếp xúc thực tiễn. Sau này anh đừng có mà bắt nạt Thanh Tranh như bắt nạt sư đệ sư muội, không đúng, không chỉ sư đệ sư muội, ngay cả sư huynh cậu cũng không tha."

Về mặt Tô Phách như lười nói thêm lời thừa thái với cô ấy, liền bước đi ngay.

Đồng An Chi tám chuyện với Thanh Tranh: "Trước kia, Thẩm sư huynh cảm ơn anh ấy một việc, anh ấy liền trả lời một câu, đại loại là không cần thiết phải cảm ơn, anh ấy chỉ kính già yêu trẻ."

Miệng đúng là có chút xấu xa, nhưng Thanh Tranh cũng không tùy tiện đánh giá người khác, chỉ cười cười, nghĩ trong lòng, tôi nhỏ hơn anh ấy, hi vọng anh làm theo nguyên tắc tôn trọng trẻ nhỏ, đừng gây khó dễ cho cô là được.

Ngày thứ nhất Thanh Tranh ở đoàn kịch Côn khúc của Tô Phách, buổi trưa ngoài nghe đạo diễn Hứa với lãnh đạo đoàn kịch trao đổi, hướng dẫn nghệ sĩ và nghiên cứu thảo luận công việc cụ thể, thì không có việc gì lớn cần làm. Về thời gian rảnh rỗi còn lại, thì cô nghe không ít tin tức tám nhảm trong đoàn kịch.

Ví như con của lãnh đạo nào đó trong đoàn, tám tuổi, lúc tới đoàn kịch chơi nghe thấy giọng hát của Đồng An Chi, kinh ngạc không thôi, về sau mỗi khi đến chủ nhật đều sẽ tới trong đoàn kịch báo cáo trình diễn, muốn theo đuổi chị Đồng An Chi.

Lại ví như Tô Phách, ngày nghỉ thà rằng đi câu cá cũng không thèm đi gặp người đẹp lãnh đạo sắp xếp cho, lãnh đạo còn tổng kết rằng, trong mắt Tiểu Tô của đoàn chúng ta, mỹ nữ không bằng một con cá~~~~~Vị sư đệ nào đó cung cấp tin tức bà tám.

ThanhTranh: "Ồ." một tiếng.

Sư đệ nào đó: "Đáng tiếc Đồng sư tỉ thích ông chú gia sản bạc triệu, nhưng anh Tô của chúng ta tiền nhiều cũng không kém, lại nói, người trẻ tuổi không phải càng tốt sao, muốn bao nhiêu thể lực có bấy nhiêu thể lực, đúng không?"

Thanh Tranh nhìn hòn giả sơn phía trước không xa thẳm nghĩ: Người anh em, chúng ta không thân tới mức để nói tới loại đề tài này đâu. Cô nhìn dáng vẻ cậu nhóc vì hạnh phúc của các thành viên trong đoàn mà như tan nát cả con tim, không nhịn được hỏi: "Nghề tay trái của cậu là bà mai à?"

"Không phải, cậu ta chỉ thấy cô lớn lên xinh đẹp rồi tới bắt quàng làm họ ấy mà." Đồng An Chi từ phía sau xuất hiện ra vỗ vỗ đầu sư đệ nói, "Đi đi đi, rảnh rỗi không có việc gì thì đi luyện tập, mới lớn tí đã bày đặt đi dụ dỗ người khác, trong đám chúng ta nam nữ lớn tuổi lẫn người trẻ tuổi đều chưa kết hôn."

Người trẻ tuổi cười hi hi chạy mất tiêu.

"Thế nào, cảm thấy sao?" Đồng An Chi hỏi cô về cảm tưởng ở đoàn kịch Côn khúc lúc trưa.

"Mọi người đều rất chịu khó." Các diễn viên của đoàn kịch chủ yếu đều cần mẫn luyện tập, chỉ đôi lúc tranh thủ thời gian nghỉ một lát.

"Chịu được khổ trong khổ, chịu được gian nan vất vả mới thành công, được người khác tôn trọng, hết cách rồi, làm cái nghề này chỉ có thể cần mẫn chịu khổ luyện tập. Có điều, trong khổ cực cũng có vui vẻ." Nói đoạn, Đồng An Chi có phần hài hước mỉm cười, "Nhưng, đợi tôi trở thành bà Khoát, là mỗi ngày có thể chỉ vui vẻ đếm tiền. Nghe đạo diễn Hứa nói qua hai ngày sau cần phải đổi sân bãi diễn xuất đi diễn tập, nghe nói là Lâm Viên tư gia (nhà riêng). Không biết đạo diễn Hứa tìm mượn người bạn nào, kết hôn chưa?"

Thiếu chút nữa là Thanh Tranh bị sặc nước miếng.

~ Hết chương 12 ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không phải cậu ta đang theo đuổi cháu chứ? (4)

"Sao lại nhìn tôi?" Đồng An Chi xắn tay áo lên đe dọa, "Cảm thấy mục tiêu của tôi rất tầm thường sao?"

Về mặt Hứa cô nương hết sức chính khí lúc đầu nói: "Không, rất tốt, rất thực tế! Mục tiêu của tôi là tạo ra được tác phẩm khiến người người ca tụng, lưu danh sử sách, không phải cũng rất dung tục?"

"Ha ha, tôi vì lợi cô vì danh, chúng ta đều như nhau." Đồng An Chi lại nói, "Đợi sau khi tôi kết hôn, tôi sẽ sinh hai đứa con gái, đòi người viên mãn."

"Tôi khá thích con gái."

Đúng lúc này Thẩm Già Lặc đi ngang qua, nghe thấy lời đối thoại của hai người, tiện miệng chen vào một câu, "Hai người đang nói về chuyện sinh con à?"

Ngay cả Tô Phách ở phía sau anh ta cũng bước tới hỏi: "Thích con gái?" Cậu nói này tất nhiên hỏi Thanh Tranh. Con người của anh đen như mực, lúc nhìn người khác làm cho người ta có một loại cảm giác đặc biệt chuyên chú, Thanh Tranh không nhịn được di dời tầm mắt, tùy tiện gật đầu một cái.

Đội Thảm Già Lặc và Tô phách đi khuất, Đồng An Chi mới lẩm bẩm nói: "Bình thường anh Tô nói chuyện đều không tìm không phỏ, thường thường ném ra một câu có thể mũi xuyên tim, thế mà hôm nay lại hòa nhã dễ gần thế không biết, không chẹn họng chúng ta, tôi còn nghĩ anh ấy sẽ nói, đối tượng các cô còn chưa có đã bàn bạc tới con cái, có phải sớm quá rồi không."

"Vậy tôi sẽ trả lời anh ấy một câu, không phải anh cũng không có sao? Với lại, còn chưa biết ai sẽ tìm ra trước."

"Đúng, quá đúng!" Đồng An Chi buồn cười muốn chết.

Giờ nghỉ trưa, Thanh Tranh vừa lấy hộp cơm ra định ăn, bỗng có người tới nói với cô đạo diễn Hứa tìm cô, cô liền đẩy hộp cơm lại rồi chạy đi~~~Đạo diễn Hứa nói buổi chiều diễn viên bắt đầu ma sát kịch với giáo viên, xét thấy đối với Côn khúc cô không được hiểu rõ lắm, bảo cô theo thầy giáo dự thính, đợi lát nữa chú ấy cần ra ngoài một chuyến, trở về hơi muộn. Thanh Tranh đáp lại một tiếng vâng.

Nhưng đợi đến khi cô quay lại, thoáng cái tìm không thấy hộp cơm đâu. Nhìn xung quanh tứ phía, phát hiện ra Tô Phách đang ngồi ở đình nghỉ mát Lâm Thủy, dáng vẻ thong thả cho một miếng nhắm vào miệng.

Sao hộp cơm của cô sao với cơm hộp chú hai đặt chẳng có nửa xiu giống nhau, lại có thể cầm ăn nhầm được? Nếu nói Tô Phách cố ý ăn cơm hộp của cô, Thanh Tranh không cách nào tưởng tượng nổi, điều duy nhất có thể nghĩ, là anh luyện tập tới mức bị choáng váng đầu óc rồi sao?

Cô chần chừ một lúc lâu, xong cũng quyết định bước qua, đoán đo mở miệng: "Ông chủ Tô."

Tô phách ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự dò hỏi nhìn hướng cô: "Hừm."

"Ngại quá, phần cơm trên tay anh là của tôi."

"Ồ." Tô Phách không vì lấy nhầm cơm mà ngượng ngùng, tuy rằng có lộ ra chút áy náy nhưng trái lại nhiều hơn là sự tò mò, "Cô tự làm à?"

"Sao vậy, không ngon sao?" Cô hỏi theo bản năng.

"Rất không tệ."

"Cảm ơn..."

"Hộp cơm này tôi ăn mất rồi, cô chắc cũng không muốn ăn thừa." Nói đoạn Tô Phách chia tay chỉ vào một căn phòng có cánh cửa đang mở động đặng xa, "Cơm hộp tới rồi, hộp cơm của tôi đến cho cô."

Lời anh nói hợp tình hợp lý, có tiền có lùi, khiến cho người ta chỉ có thể gật đầu chấp nhận số phận.

Thanh Tranh lại liếc mắt nhìn hộp cơm của mình, không tình nguyện "Ồ" một tiếng, sau đó đi nhận cơm, không để bụng bị dối.

Một phút sau.

Nhân viên phân phát cơm hộp chỉ chỉ giấy ở trên bàn nói: "Sau khi nhận cơm, đem tên xóa đi."

Sau đó mắt thấy trợ lý đạo diễn Hứa, Hứa tiểu thư đem tên của Tô Phách xóa đi, khó hiểu hỏi: "Sao cô lại xóa tên của Tô Phách?"

Thanh Tranh chỉ ngắn gọn giải thích: "Tô Phách ăn cơm của tôi, tôi ăn của anh ấy."

Xung quanh tùm ba tùm bốn: Tình huống gì thế?

Đằng khác, Thảm sư huynh bước vào đình nghỉ mát, nói: "Tôi có nghe thấy rồi, cậu đang yên đang lành sao lại đi chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta?"

Tô Phách cực kì bình tĩnh: "Thật sự lấy nhầm."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không phải cậu ta đang theo đuổi cháu chứ (5)

"Chúng ta thường đặt cơm ở ngoài ăn, có lúc nào từng qua ăn loại hộp cơm hồng trác này?"

"Đạo diễn Hứa mời com, mạnh tay mời cũng chưa chắc."

Thẩm sư huynh gật gật đầu, chỉ cho rằng Tô Phách lấy nhầm thật ~~~ người đàn ông thần kinh thô về những chuyện vặt vãnh lông gà vò tòi cũng không bắt bẻ nhiều.

Anh ta nhìn thấy gì đó, bật cười nói: "Nhìn Hứa tiểu thư ăn cơm mà cứ nhú mày, há chẳng phải đồ chúng ta ăn là thức ăn của cún à?"

Tô Phách cũng liếc nhìn về phía Thanh Tranh, chỉ thấy cô ngồi trên băng ghế dài ăn chậm rì rì. Anh lại nhìn hộp thức ăn trong tay mình, trước khi ăn, cũng không nghĩ vùi vị ngon như thế, anh chỉ nghĩ là một phần cơm hộp tự mang bình thường.

Anh lôi điện thoại ra lướt lướt, hỏi: "Tôi đặt chút bánh ngọt sau khi ăn, có muốn ăn gì không?"

Thẩm Già Lạc nói: "Cái gì tôi cũng ăn được hết."

"Tôi đặt nhiều một chút, mọi người ăn cùng luôn."

Sau bữa trưa, Thanh Tranh nhận được đồ ngọt và nước hoa quả người ta phát cho, nói là Tô Phách mời, vừa khéo cô muốn ăn chút đồ ngọt, cơm lúc này cô thấy hơi mặn.

Thanh Tranh vẫn luôn biết diễn viên hí khúc luyện tập rất vất vả, mặc dù bây giờ không đến mức giống nhóc trọc đầu □ Bá Vương Biệt Cơ □ trên tivi, nhưng chịu liên luy khẳng định không ít. Nhưng biết và tận mắt nhìn thấy lại không giống nhau, một động tác lẳng nhắng tới lui mười mấy lần, một câu từ trước sau lặp đi lặp lại mười mấy lần, chỉ để tìm ra điểm tốt nhất. Loại một nhóc ấy tích lũy từng chút từng chút một, nhưng thẳng cho tới lúc nhìn thấy người sắp sụp đổ, diễn viên vẫn phải tiếp tục cố gắng làm lại từ đầu.

Bởi vì chiều hôm nay chủ yếu là thầy của Tiểu Sinh (vai nam trong hí khúc) tới, cho nên người khác còn có thời gian nghỉ ngơi, riêng Tô Phách vẫn phải luyện tập suốt buổi. Thanh Tranh dán mắt nhìn chăm chăm anh cả buổi chiều, cứ thế say sưa nhìn. Điều hòa trong phòng đang mở, mà bộ trang phục luyện tập vẫn có thể thấm mồ hôi ướt sũng.

Tầm tẩn ca, Chú hai Hứa nhìn cháu gái cười hỏi: "Lúc này chú thấy cháu nhìn rất chuyên chú, có phải cảm thấy hứng thú rồi không?"

"Dạ, có chút chút."

"Thích là được rồi. Chú còn lo cháu hoàn toàn không thích Côn khúc, mặt sau công việc có tiêu tốn sức lực, cũng không vui vẻ." Lúc hai người sắp bước tới xe, đạo diễn Hứa lại thuận miệng hỏi một câu: "Bằng lái xe cháu vẫn chưa thi đậu à?"

"Dạ thi đậu rồi." Nhưng không dám lái, nhắc tới bằng lái xe, Thanh Tranh chỉ đọc một ngày tài liệu đã thi đậu phần thi viết, nhưng phần thi thực hành phải thi ba lần mới miễn cưỡng thông qua.

Cô buồn rầu nói: "Huấn luyện viên trong trường dạy lái xe thành tâm kiến nghị cháu, bảo cháu đem bằng lái bỏ trong nhà làm cảnh được rồi, không nên phát huy tác dụng của nó, tránh tới lúc đó lại gây ra một đồng tác dụng phụ."

Chú hai Hứa nghe xong bật cười ha hả.

Sau đó Thanh Tranh đang định lái xe, thì bị sư đệ lôi kéo cô làm quen trước đó kéo lại, bây giờ cô nhớ tên của cậu nhóc này rồi, tên Lâm Nhất.

Lâm Nhất đưa cho cô một chiếc túi vải trắng tinh, một mặt bày ra vẻ "Hình như tôi biết được một chuyện gì đó ghê gớm lắm", nói: "Anh Tô bảo tôi đưa cho cô."

"Đồ gì?" Liếc nhìn vào bên trong, là hộp cơm của cô.

"Anh Tô nói đã rửa sạch sẽ rồi."

"Ồ, cảm ơn nhé..."

"Vậy tôi đi đây." Nói xong nhanh như chớp chạy mất tiêu.

Đợi cô vừa lên xe, chú hai Hứa liền hỏi ngay: "Anh Tô? Tô Phách à? Cậu ta tặng cháu đồ gì?"

Không phải tặng, mà là...

Chuyện này phải nói thế nào giờ nhỉ?

Song chú hai Hứa đã nghĩ xa tí mù khơi rồi: "Không phải Tô Phách đang theo đuổi cháu chứ, Tranh Tranh?"

"Không phải!"

Đợi về tới nhà, Thanh Tranh cầm hộp đi vào nhà bếp, tiện tay mở ra, chợt phát hiện ra bên trong có một bức thư, cô không nhận được hải hùng khiếp sợ, nghĩ ngợi lung tung, không phải chứ...

Cô vô cùng hồi hộp mở bức thư, bên trong đặt hai tờ tiền đồ chơi.

"..."

Có ý gì?

Là phí cảm ơn à?

Hay là phí cảm ơn ngày mai làm thêm một phần com nữa? Dù sao cũng có hai tờ.

~Hết chương 14~

ChenLuan: Nội dung mỗi chương được tác giả tách ra rồi đăng chương khá ngắn, mình chỉ dịch theo từng chương tác giả đăng tải, nên cả nhà có gì thông cảm nhé ;)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Mặt đỏ vừa đẹp (1)

"Bà nội, dì Vương, ngày mai làm giúp cháu thêm một phần com nữa được không ạ?"

Vì an toàn trên hết, lúc Thanh Tranh đang ăn com tối cô liền đưa ra yêu cầu của mình với bà nội và dì giúp việc.

Thấy thế bà cụ hỏi: "Sao vậy? Cháu ăn không đủ sao?"

"... Cháu mang đi làm người tốt việc tốt."

Sáng ngày hôm sau, Thanh Tranh ôm hộp com vừa tới cửa nhà hát, đã gặp ngay Tô Phách. Mặc kệ hai trăm đồng tiền kia là ý gì, dầu sao đồ mang cũng mang tới rồi, đương nhiên cũng không ỡn ẹo ngượng ngùng, dứt khoát đem một phần trong đó đưa cho anh ____ một hộp com gỗ không giống lần trước.

Tô Phách liếc nhìn hộp com, sau đó ngược con người lên đối diện với cô, mặt cô rất xinh đẹp, đây gọi là mặt hạnh nhi? Không cười cũng giống như đang mỉm cười.

"Cho tôi?"

"Ừ, tiền trao cháo múc." Thanh Tranh giải thích, xong lại nói: "Hộp không không cần trả lại."

Tô Phách mỉm cười, không trả lời cô, cầm hộp com bước đi.

Sáng sớm lúc Thanh Tranh đưa com hộp tự cảm thấy không có ai nhìn thấy, ai ngờ tới giờ ăn com trưa, chuyện cô mang com tặng cho Tô Phách giống như truyền đi khắp nơi, hầu như ai ai cũng biết.

Không bao lâu tin đưa lên lại diễn biến thành: Hứa tiểu thư đang theo đuổi Tô phách.

Thanh Tranh trầm nghĩ, tin vịt không ngăn nổi người thông minh, muốn thanh minh tẩy trắng chỉ tỏ càng tẩy càng đen, ngoài ra cô để tay lên ngực tự hỏi: "Tin tám nhảm bảo mày muốn theo đuổi Tô Phách?"

Thanh Tranh lắc đầu: "Không phải." Nói đoạn, lia mắt nhìn chằm Tô Phách ở đằng xa, lại tự hỏi: "... Đối với tin tám nhảm Tô đại boss không nói gì?"

"Anh ấy á? Không nói gì, vẫn như mọi khi, nên làm gì thì làm."

"Ồ." Anh không nghĩ lung tung được rồi.

Đồng An Chi mỉm cười hỏi: "Sao cô lại tặng com cho anh ấy thế?"

"Anh ấy cho tôi tiền."

Đồng An Chi nghĩ gì cũng không nghĩ tới nguyên nhân và kết quả như thế này: "Hóa ra là giao dịch tiền bạc!"

Thanh Tranh cười gượng một tiếng.

"Xem ra anh Tô thật sự chán ngấy ăn com ngoài và com nấu tập thể rồi, muốn ăn chút com gia đình thường ngày. Nghe nói cô làm com rất ngon phải không? Đồng An Chi hỏi.

"Tôi không biết làm com, là người trong nhà làm." Nói xong Thanh Tranh ngừng lại trong chốc lát, còn rất tự hào khoe, "Nhưng tôi đều biết cách làm như thế nào, người ta gọi là trù nghệ thể gian Vương Ngũ Yên*."

(*Vương Ngũ Yên: Nhân vật hư cấu trong truyện "Thiên Long Bát Bộ" của nhà văn Kim Dung. Vương Ngũ Yên được trời phú cho nhan sắc xinh đẹp, trí tuệ hơn người. Cô thuộc gần như mọi kinh sách võ thuật trong thiên hạ, trừ Lục mạch thần kiếm của Đoàn Đại Lý.... Cô vô tình trở thành một cuốn từ điển sống võ thuật, nhưng cô lại không biết võ công.)

Đồng An Chi cười cười hai tiếng cổ vũ, sau đó Đồng An Chi an ủi trù nghệ thể gian Vương Ngũ Yên: "Cô đừng để ý mấy tin làm nhảm kia, tôi và Tô Phách, còn có Thẩm sư huynh và Tô Phách từng bị truyền mấy vụ scandal rồi, qua một thời gian ngắn sẽ hết thôi.

Thẩm sư huynh là chuyện quái quỷ gì?

Cả ngày hôm nay, Thanh Tranh trải qua có chút dờ khóc dờ cười.

Thời tiết hạ tuần giữa tháng chín vẫn còn chút nóng nực, Thanh Tranh mỗi ngày vẫn luôn kiên trì đều đặn dậy sớm hơn khoảng mười lăm phút tới đoàn trình diễn, có điều trừ hôm đầu tiên, Tô Phách luôn đến sớm hơn cô. Lúc cô đến, anh đã ngồi luyện giọng rồi. Vốn dĩ cô còn sợ một thân một mình ở chung với anh, ai biết anh bận rộn thế, hai người hoàn toàn không có thời gian giao trao đổi, thỉnh thoảng tâm mắt giao nhau, anh cũng chỉ lễ độ hơi hơi gật đầu.

Trong lòng Thanh Tranh lại thêm một lần yên tâm vui vẻ, yên lặng nghĩ: Thế này rất tốt.

Đợi tới lúc kịch cộ sát tương đối hơn, mấy vị diễn viên □Ngọc Trâm Ký□ cuối cùng cũng ngồi xe khách di dời tới Lâm Viên tư gia tập diễn mà trước đó đạo diễn Hứa nói.

Lâm Viên nằm ở khu thành phố cổ, con đường cũ phía trước bị khai phá thành một điểm thu hút khách du lịch, phía sau là quanh cảnh non nước, xung quanh còn có một vài vườn nhà cũ, phong cảnh đẹp khỏi phải bàn.

Đồng An Chi khi liếc nhìn một vòng xong liền hỏi: "Cái nhà này trị giá bao nhiêu tiền?"

Tiểu Triệu nói nhỏ: "Nghe đạo diễn Hứa nói, có thể mua bốn năm căn nhà ở trung tâm thành phố."

Đồng An Chi nói: "Vậy cũng tạm tạm, tôi còn nghĩ phải qua cả trăm triệu."

Chủ nhân Lâm Viên Thanh Tranh, hôm nay tới muộn nhất, bởi vì cô quên đã đổi địa điểm diễn, nên vẫn chạy tới đoàn kịch Côn khúc, lần qua lộn lại thế là đến muộn.

Đợi lúc cô thở hồng hộc vội vàng chạy tới, các diễn viên đều đã sớm thay xong trang phục, đội nhạc đã vào vị trí, chính thức nhập cảnh dựng dàn kịch rồi.

Lúc này, Tô Phách đóng vai Phan Tắt đang ngồi ở trong đình cạnh hồ nước gầy đàn.

~Hết chương 15~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mặt đỏ vừa đẹp (2)

Tất nhiên Thanh Tranh biết, anh không hề gầy đàn. Đạo cụ đàn trên sân khấu không có dây, diễn viên chỉ cần làm bộ. Lần này, vì phối hợp với cảnh thực, đạo diễn Hứa kiên quyết dùng đàn thật, Tô Phách chỉ cần làm ra tư thế, kiểm soát âm đàn. Tiếng đàn nhỏ, khu vực khán giả căn bản không nghe thấy, cuối cùng còn cần nhân viên làm việc nắm chuẩn thời gian từ loa phóng thanh phát lên để phối âm.

Tầm mắt Thanh Tranh dõi theo anh đứng dậy, tản bộ bước về phía trước, thì thấy Đồng An Chi đóng vai Trần Diệu Thường lên sân khấu, thanh xuân tươi đẹp, như có như không cất giấu tâm tư u sầu nhỏ bé.

Hai người gặp gỡ nhau trên cầu, bóng ngược song song chiếu lên mặt hồ, hơi nước mát rượi, khiến cho một màn dưới nước nhìn thấy càng thêm xanh biếc hơn thực tại.

Giờ phút này trong vườn, ngô đồng phát phơ thắm thì, thanh phong tung bay, nhờ tán cây che chắn một nửa ánh mặt trời rơi xuống mặt hồ sóng nước nhấp nhô. Bên cầu hoa cỏ sum xuê tươi tốt, nơi xa tường trắng bóng trúc lác lác, cùng với giọng ca của Trần Diệu Thường "Phân tường hoa ảnh tự trùng

trùng*" trùng khớp hoàn mỹ.

(*Tường trắng bóng hoa trùng trùng điệp điệp.)

Đội nhạc được sắp xếp ở hiên che mưa và hành lang gấp khúc giáp với bên ngoài đối diện hồ nước, bởi voan màn thấp thoáng, tiếng sáo kỳ ảo dán lên mặt nước truyền tới, thể hiện rõ giọng Thủy Ma* uyển chuyển du dương trầm bổng, ôn nhu xinh đẹp mà cổ xưa.

(*Giọng Thủy Ma: chỉ giọng Côn Sơn, giọng Côn Sơn có tiết tấu nhịp nhàng thoải mái, giọng ca uyển chuyển tinh tế.)

Cảnh vật hoàn toàn như thật, không có ống kính dẫn dắt, diễn viên ở đâu, ánh mắt người xem tập trung chỗ nào, di chuyển thay đổi cảnh.

Thanh Tranh đứng đó, chỉ cảm thấy trước mắt vật ảo nhẹ bay, trăm cái xinh đẹp, kèm theo từng bước chân tinh tế nhẹ nhàng của diễn viên đi đi lại lại, giọng ca ngân nga truyền vào tai, phảng phất trong không khí ngập tràn hơi thở mập mờ ái muội, giờ khắc này, cô lại mơ hồ không rõ nhìn tới mức say mê.

Thẳng cho tới lúc đạo diễn Hứa gọi cô, cô mới hồi hồn trở lại.

Đối với kết quả này, có thể nói đạo diễn Hứa vô cùng hài lòng, đợi Tô Phách từ trong đình bước ra, ông liền vỗ vỗ vai anh: "Rất tốt, chẳng trách hai vị nghệ sĩ lão làng kia trong đoàn kịch bọn cậu từng nói, tương lai của cậu nhất định đạt được thành tựu xuất sắc."

Thanh Tranh đã bước tới bên cạnh đạo diễn Hứa, mọi người đều nhìn về hướng cô.

"Thật ngại quá, tôi tới muộn." Cô có chút ngượng ngùng. Tầm mắt cô đúng lúc giao với Tô Phách, nhưng rất nhanh cô đã dời đi, song cô nhìn rất rõ từng hạt mồ hôi trên trán anh, bị ánh nắng chiếu tới mức lấp lấp lánh lánh.

Đạo diễn Hứa nhận được điện thoại của cháu gái nhà mình, biết lý do tại sao cô tới muộn, chỉ lắc lắc đầu cười, tiếp tục nói về kịch.

Nhưng mới dừng một lát, ông thấy người bên cạnh mình dấy đi dấy lại, mặc dù phạm vi động tác rất nhỏ.

"Cháu làm gì thế?"

Thanh Tranh đã hết sức cố gắng không hề bản thân mình không động đậy lung tung: "Muối nhiều quá ạ." Trong vườn hoa cỏ um tùm, muối cũng tương đối nhiều. Mà thể chất của cô vừa hay thu hút muối.

Tô Phách đứng đối diện như có như không liếc nhìn cô mấy lần, lúc này mới hỏi: "Cô thu hút muối thế, sao lại không mang theo thuốc đuổi muối bên mình.

"Tôi làm sao biết trong vườn lại lắm muối thế chứ."

Đạo diễn Hứa nói: "Vườn nhà cháu mà trước giờ cháu chưa từng tới à? Không biết cây cối nhiều thì muối cũng nhiều sao?"

Vườn của nhà mình???

Tất cả mọi người có mặt ở đây: "..."

Đồng An Chi kinh ngạc tròn trừng mắt: "Tiểu đạo diễn Hứa, mảnh vườn này là của cô?"

"Ừ..." Trăm con mắt dõi theo nhìn chăm chăm, Thanh Thanh ngại ngùng gật đầu, kỳ thực cô tự lợi mà chẳng muốn lên giọng phách lối.

Một vị sư đệ ở trong đó lập tức hỏi ngay: "Thỏ hào tỷ tỷ, xin bao nuôi!"

Tô Phách liếc mắt lườm sư đệ, chìa tay vỗ nhẹ xuống sau ót cậu ta, nói: "Cái tốt không học cứ đi học cái xấu."

Suốt thời gian qua sư đệ vẫn luôn rất sùng bái Tô Phách lập tức nhận sai: "Ồ, em biết rồi."

Đồng An Chi đã sớm lờ Thanh Tranh sang một bên, nói: "Tôi có dự tính trước, có cảm miếng dán đuổi muỗi, qua đây qua đây, chị đây dán cho cô."

Lúc nói câu nói này, cánh tay Thanh Tranh lại bị cản hai ngón, cô vừa gãi vừa nói: "Chị gái à, chị thật tốt."

"Nếu cô là đàn ông, lớn hơn mười tuổi, chị càng đối tốt với cô hơn."

Thanh Tranh nghe xong cố nhịn cười: "Đành chịu thôi, tôi sinh nhầm giới tính rồi, chỉ bằng chúng ta làm một đôi thần tiên hiệp lữ tâm đầu ý hợp."

"Còn dư không? Cho tôi một miếng." Tô Phách nói xong rồi cũng đi theo.

Đồng An Chi quay đầu lại hỏi: "Anh Tô, tôi nhớ anh cũng không thu hút muỗi lắm mà?"

Tô Phách nhàn nhạt ném ra một câu: "Ước chừng muỗi nhà này lâu rồi chưa hút máu người, rất đói khát."

Thanh Tranh: "..."

~Hết chương 16~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mặt đỏ vừa đẹp (3)

Đói khát...

Cô thấy Tô Phách nói chuyện thật khiến đầu người ta phát đau, câu này nếu đổi lại là người có thù nói với cô, thì đó là lời nói bóng nói gió chỉ gà mắng chó, trái lại, chỉ có chút ý bông đùa.

Anh khẳng định mình không chọc ghẹo cô, kia chỉ là pha trò?

Cô bước bước hai bước, đột nhiên bị người ta vỗ nhẹ nhẹ một cái sau gáy, Thanh Tranh mở to mắt nhìn về hướng cánh tay Tô Phách đang giơ ra, hỏi: "Anh làm cái gì thế?"

"Có muối."

"...Ồ." Cô xoa xoa sau gáy, chẳng thấy ngứa, như thế xem ra vẫn chưa bị chích thật, liền vội nói: "Cảm ơn..."

"Không có gì."

Lúc Đồng An Chi vừa quay đầu lại nhìn, vừa hay nhìn thấy động tác của Tô Phách, ánh mắt cô ấy có chút đầy ý vị sâu xa. Đợi tới phần sau lại lên sân khấu luyện, cô ấy thấp giọng hỏi Tô Phách: "Hứa cô nương có phải rất thu hút người ta không, rất vừa miệng?"

Vừa miệng?

Tô Phách cúi thấp đầu phui phui trang phục, nói: "Có vẻ như cô từng gặm qua."

Đồng An Chi: "...". Kiểu tư duy của Tiểu Sinh nổi tiếng giới Côn Khúc, thật sự cô không ứng phó nổi.

Hôm nay bận rộn làm xong hết công việc, đạo diễn Hứa thông báo: "Ngày mai tôi có chút việc, không tới đây được, tạm dừng luyện tập một ngày, mọi người tự mình sắp xếp thời gian." Sau đó, ông liếc nhìn đồng hồ một cái rồi nói tiếp, "Bây giờ cũng đã bảy giờ rồi, đều đói lắm rồi nhỉ? Mọi người có muốn ăn bữa liên hoan không? Tôi thì không đi, để Tiểu Triệu đi, trả tiền cho mọi người."

Mọi người nghe xong vui vẻ hoan hô, nói cảm ơn đạo diễn Hứa mời khách không ngớt miệng.

Đạo diễn Hứa nhìn cháu gái nhà mình nói: "Cháu cũng đi đi, theo bọn họ cùng đi thư giãn thả lỏng."

Làm đạo diễn tất nhiên phải hòa đồng, Thanh Tranh gật đầu đáp lại: "Vâng ạ."

Sau khi đợi đạo diễn Hứa đi, cả đám người đi tới một nhà hàng Nhật.

Không phải trong trạng thái làm việc, nên mọi người ai cũng thoải mái và tùy ý hơn.

Bạn học Lâm Nhất hoạt bát cởi mở hỏi Thanh Tranh: "Chị tiểu đạo diễn, người trong nhà chị làm cái gì?"

Cái danh hiệu tiểu đạo diễn này, từ sau khi Đồng An Chi gọi mấy lần, đa số người ở tổ kịch đều gọi chị như thế.

"Ba tôi có làm chút buôn bán."

"Ồ ồ, làm ăn rất lớn sao?"

"Bình thường..."

Lâm Nhất lại hỏi: "Chị có bạn trai không..."

Đồng An Chi chặt đứt lời cậu ta, nói: "Cậu đừng có mà suốt ngày dò hỏi chuyện của người khác, rất không lịch sự, đúng không Tô Phách? Mau tới dạy dỗ."

Tô Phách sao cũng được nói: "Không sao, chỉ nói chuyện mà thôi."

Lâm Nhất nhanh nhẩu nói: "Đúng vậy. Sư tỷ, em vẫn luôn không hiểu nổi, tại sao chị cứ nhất định tìm đối tượng là ông chú lẩm tiền? Rõ ràng trong đoàn chúng ta nhiều trai đẹp như thế, không nói Tô Phách sư huynh, còn có Thẩm sư huynh, Triệu sư đệ, còn có em..."

"Cậu? Lông còn chưa mọc đủ, còn cậu!"

"Em tròn hai mươi tuổi rồi."

Đồng An Chi nói: "Tuổi kết hôn theo luật định còn chưa tới, sinh con cũng không có cách cho vào hộ khẩu được."

Cảm thấy ha ha cười lớn, Thanh Tranh cũng nghe rất vui vẻ, cô thấy khuôn mặt Tô Phách ngồi đối diện cô cũng mang theo ý cười, dường như tâm trạng không tồi.

Ánh mắt cô vừa dừng trên người anh, liền bị anh phát hiện, có thể là do uống rượu, nên khi bị phát hiện cô cũng không dời ánh mắt đi, mà còn hướng anh mỉm cười nhẹ nhàng.

Tô Phách hơi hơi sững sờ trong chớp lát nhìn cô, ý cười giữa khuôn mặt càng đậm thêm.

Thanh Tranh hỏi: "Ông chủ Tô không uống rượu sao?"

"Tôi lái xe tới."

"Ồ, lái xe tuyệt đối không được uống rượu."

Tô Phách cúi đầu nhấp một ngụm trà, nhắm mắt lại.

Cô uống một bình rượu sake*, trên mặt có chút ửng đỏ, đỏ đỏ vừa đẹp mắt. Anh mặt mũi tỉnh bơ trầm nghĩ.

*(*Rượu sake: Theo cách hiểu phổ thông trên thế giới là một loại rượu nhẹ truyền thống nấu từ gạo, qua nhiều công đoạn lên men mà người Nhật gọi là Nihonshu hoặc Luật Thuế Rượu của Nhật Bản gọi là Seiku.)*

Một nhóm ngồi ăn một nhóm ngồi trò chuyện, nói về sự cực nhọc khi học nghệ, nói về niềm vui sau khi nhận được sự chú ý, bàn về theo đuổi mơ ước, một bữa cơm ăn tới gần mười giờ mới kết thúc.

Từ nhà ăn bước ra, người của đoàn kịch lên xe của Tô Phách và Đồng An Chi, Tiểu Triệu muốn đưa Thanh Tranh về, nhưng thật ra bọn họ không cùng đường.

Thanh Tranh uyển chuyển từ chối: "Tôi gọi xe được rồi."

"Tôi đưa cô về, cô xem cô uống cả một bình rượu rồi." Tô Phách đứng sau cô mở miệng nói.

Thanh Tranh nghiêng đầu nhìn anh cười cười, đèn đuốc ban đêm rơi vào trong mắt cô, tựa như ánh sao sáng trên trời, lấp lánh sáng ngời.

"Tư lượng của tôi rất tốt, một chút vấn đề cũng không có. Cảm ơn ông chủ Tô."

Lúc này vừa đúng lúc một chiếc xe taxi dừng lại, có khách xuống, cô hướng về phía Tô Phách và những người khác chào tạm biệt: "Tạm biệt, ngày kia gặp lại."

Mọi người nhao nhao chào lại, cô vẫy vẫy tay lên xe.

Ánh mắt Tô Phách dõi theo một hồi, mới quay lại lên xe.

Có sư đệ nói: "Hứa tiểu thư tự lập phết."

~Hết chương 17~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thích cô ấy cười lên rất đôi ngọt ngào (1)

Mặc dù là kỳ nghỉ, nhưng Tô Phách vẫn như thường lệ tới trong đoàn luyện tập.

Hôm nay trong đoàn kịch vừa hay cũng là ngày nghỉ, nên không có ai, ngược lại vừa vào phòng luyện tập thì bắt gặp Triệu Nam.

Triệu Nam là thế hệ trẻ xuất sắc nhất sắm vai Tịnh(1) trong đoàn bọn họ.

Biệt ngữ(2) nói, thiên sinh vạn vật, nhất tịnh nan cầu(3). Dù thấy, Hoa Liễm(4) giỏi trẻ tuổi hiếm có trong nghề.

"Tô sư huynh, chào buổi sáng."

Tô Phách gật đầu: "Chào buổi sáng, quay về rồi sao?"

Mặc dù hai người cùng đoàn kịch nhiều năm, nhưng giao tình không sâu.

"Ừm, hôm qua tới đoàn kịch trình diễn."

(- (1)Vai Tịnh: Vai nịnh trong Hí khúc.

- (2)Biệt ngữ: Là một dạng rút gọn của các thuật ngữ trong một số chủ đề và lĩnh vực công việc cụ thể...

- (3) Có hàng ngàn hàng vạn đào kép, nhưng một vai Tịnh lại khó kiếm.

-(4) Hoa Liễm: Cũng chính là vai Tịnh trong kịch... Trong kịch gồm có bốn vai: "Đán, Sinh, Tịnh/Hoa Liễm, và Sũu)

Triệu Nam vừa luyện tập xong, giờ này đang ngồi trên băng ghế uống trà, hai bên thái dương đọng lại mấy giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Kỳ thực so sánh tương mạo bây giờ của Triệu Nam, đại đa số sẽ hiểu nhầm cậu ta chính là vai hát Tiểu Sinh. Sai là sai ở chỗ, Triệu Nam lúc nhỏ giọng rất hay, đáng người vừa lùn vừa mập. Cái gì là gọi béo mập hủy hoại tất cả, Triệu Nam thời kì niên thiếu là minh chứng rõ nhất. Lúc ấy, thầy giáo Sinh Sinh chọn Tiểu Sinh đã đem một hạt giống trắng thuần khiết tặng cho thầy giáo chọn Hoa Liễm.

Triệu Nam nói: "Tôi học ở Bắc Kinh hơn nửa năm, quay lại đoàn phát hiện ra thay đổi rất nhiều. Chúc mừng anh Tô nhé, kịch mới phản ứng rất tích cực."

Tô Phách chỉ cười cười, thuận miệng nói một câu: "Hôm qua vừa về tới, sao không nghỉ ngơi vài ngày?"

Triệu Nam liếc nhìn Tô Phách, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tô của Tô sư huynh hôm nay cũng nghỉ sao?"

Tô Phách chỉ nghĩ mình với Triệu Nam không phải là người chung một con đường, trước kia cũng vậy, nói chuyện với cậu ta không tới vài câu đã hết lời để nói, nghĩ nhiều mấy lời khách khí chỉ tổ phí lời hại não. Nên đành cười, người nào thì đi làm phần việc của người ấy.

Chuyện Tô Phách không ngờ tới là, ngày thứ hai lại nhìn thấy Triệu Nam ở trong vườn nhà Hứa gia.

Triệu Nam nói là đến thăm quan, còn mang nước và hoa quả cho mọi người.

Anh thấy Triệu Nam mang dưa dẫu cắt sẵn đưa cho Thanh Tranh, liền không nhận được nhũn chặt mày.

Thanh Tranh nhìn thấy Tô Phách bước tới, nhìn ánh mắt anh đang dừng lại ở miếng dưa hấu trong tay cô, nghĩ ngợi chút xíu xong cô hào phóng đưa cho anh: "Sư đệ của anh đem tới."

Tô Phách không ngờ cô lại đưa cho mình, anh giơ tay nhận lấy.

Cô lại lần nữa đi lấy một miếng ăn.

Tô Phách nhìn khoe miệng cô dính chút đo đỏ, là một chút thịt dưa hấu, ngón tay anh động động, cuối cùng vẫn giơ tay lau sạch cho cô, cử chỉ này có thể nói là hết sức bất ngờ. Thanh Tranh hóa đá tại chỗ, ngay cả Triệu Nam ở kế bên cũng có chút bất ngờ.

Tô Phách nói: "Có tý thịt dẫu hấu. Ngại quá, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế."

Thanh Tranh: "...Ồ."

Có người gọi Triệu Nam, cậu ta bèn quay người rời đi.

Lúc mọi người đang làm việc, Thanh Tranh bị muỗi chích sắp phát khóc trốn qua một bên xịt thuốc đuổi muỗi. Chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu liếc nhìn, là Triệu Nam.

"Hi, chào cô, cô là cháu gái của đạo diễn Hứa..." Triệu Nam mỉm cười bắt chuyện.

"Tin tức của anh nhanh nhạy ghê." Thanh Tranh không biết làm sao, cô không muốn mọi người lấy cái danh cháu gái đạo diễn nhìn mình.

"Đường như cô không vui lắm khi tôi nói vậy." Triệu Nam rất nhạy cảm phát hiện ra.

"Ồ không, cái này là sự thật." Trước đó Thanh Tranh chỉ nói chuyện với anh ta hai câu, anh ta nói anh ta cũng là người trong đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, Thanh Tranh chẳng chút bất ngờ, bởi trông anh ta thực sự rất khôi ngô và xuất sắc, có điều...

"Sao trước kia tôi không nhìn thấy anh vậy?"

"Nửa năm trước, tôi học tập ở Bắc Kinh."

"Ồ. Anh cũng là Tiểu Sinh sao?"

"Không phải, tôi là Hoa Liễm."

Bây giờ Thanh Tranh đối với phân loại nhân vật trong Côn khúc đã nắm rất rõ--- Hoa Liễm, là dùng thuốc màu vẽ cả khuôn mặt diễn viên thành bộ mặt đã định trước đó, yêu cầu về tướng mạo hiển nhiên không cao.

"Anh đẹp trai như thế, tại sao lại học Hoa Liễm?"

"Bởi hồi nhỏ tôi rất xấu rất mập, chỉ có thầy giáo Hoa Liễm nguyện ý thu nhận tôi."

Thanh Tranh có chút khó mà tưởng tượng nổi.

"Có muốn xem ảnh của tôi trước kia không?"

Vậy mà Triệu Nam thật sự vẫn còn giữ tấm hình hồi bé thật___ một tấm hình hơi ố vàng được chụp lại từ điện thoại.

Thanh Tranh nhìn nhìn người trước mặt, lại nhìn nhìn tấm ảnh, nói: "Anh đúng thật là nghịch cảnh trái ngược so với khuôn mẫu trong sách giáo khoa."

Triệu Nam nghe xong, không nhịn được bật cười ra tiếng.

Thanh Tranh còn có công việc trên mình, nên cũng không nhiều chuyện nữa: "Vậy tôi đi làm việc trước nhé, anh cứ tự nhiên."

"Đợi xíu. Có thể cho tôi số điện thoại của cô không?"

Đối phương hơi cực kì khách sáo, hai người vừa nãy nói chuyện cũng rất vui vẻ, không có lí do từ chối, Thanh Tranh bèn đồng ý.

"Được rồi, cô đi làm việc cô đi, rảnh thì liên lạc." Triệu Nam lắc lắc điện thoại, mỉm cười phóng khoáng.

"Được."

~Hết chương 18~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Thích cô ấy cười lên rất đôi ngọt ngào (2)

Triệu Nam đi trước giờ ăn cơm trưa, buổi chiều mưa bắt đầu trút xuống xối xả, góc mái hiên như là treo cả một dòng thác nước, từng giọt mưa to bằng hạt đậu xối xuống trên nền đá xanh, tiếng đồm độp giống như tấu diễn bản nhạc giao hưởng. Tiếng mưa rơi như thế này thì hoàn toàn không cách nào luyện tập được, đạo diễn Hứa đành hết cách, chỉ có thể để mọi người ngồi nghỉ một bên đợi mưa dừng. Đồng An Chi bước đến bên cạnh Thanh Tranh, đứng sát kế bên cô nói: "Hôm nay có nhóm fan kịch tới nằm vùng ở bên ngoài vườn nhà cô."

"Fan kịch? Thật à? Lúc tôi tới không chú ý đến." Thanh Tranh liếc nhìn màn mưa bên ngoài, "Không phải bây giờ còn ở bên ngoài chứ? Fan cũng thật không dễ dàng."

"Người ta đang ở trong quán trà đối diện uống nước, so với chúng ta ở ngoài phòng luyện tập bị muỗi chích thì thoải mái nhiều lắm rồi." Thanh Tranh nghĩ ngợi một lát, thấy cũng đúng, cô lại hỏi: "Là fan của ai?"

"Còn có thể là ai trồng khoai đất này, là của Tô Phách. Nói mới nhớ, hôm nay cô gặp Triệu Nam rồi, thấy anh ta thế nào?"

"Rất đẹp trai."

"So với Tô Phách thì sao?"

"...Không giống nhau lắm."

"Vậy cô thích kiểu nào hơn?"

ThanhTranh phát hiện ra bản thân mình không cần phải nghĩ ngợi nhiều, trong nháy mắt trong lòng đã có đáp án, không có bất kì chút do dự nào, cô có chút hoảng sợ, nhưng cô lại không muốn thuận miệng lừa gạt người khác, mặc dù là chuyện nhỏ, nhưng cô vẫn cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, cho nên cô thật thà trả lời: "Tô Phách." Sau đó lại bổ sung thêm, "Tôi cũng thích người lớn tuổi một chút, Triệu Nam nhìn thấy vẫn còn trẻ hơn tôi."

"Ha ha ha, Tô Phách cũng chỉ lớn hơn Triệu Nam một tuổi, cô nghĩ bọn họ kém nhau mấy tuổi?"

"Ba tuổi?"

ĐồngAn Chi cười tới nỗi suýt đau cả sức hông: "Sự chững chạc của anh Tô trưởng thành sớm quá rồi chẳng?"

Thanh Tranh lúng túng bảo: "Câu nói này cô ngàn vạn lần đừng nói với anh ấy."

"Không đâu không đâu."

Nhưng, khó ngăn nổi có người vừa đứng lúc ngang qua nghe thấy.

Sự để nghe thấy quay đầu đem chuyện thú vị này mách cho Tô Phách.

Sau khi Tô Phách nghe xong, trầm mặc hồi lâu, hít sâu một hơi dài, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Trận mưa ngày hôm nay dường như đang đối địch lại với đạo diễn Hứa, lúc gần dừng mưa, thì trời đã nhá nhem tối. Đạo diễn Hứa bó tay hết cách, đành dọn dẹp đồ về nhà.

Sau cơn mưa trời hơi se lạnh, các ông bác không có cảm giác lắm, riêng các cô gái thì nhịn không được có chút co ro.

Lúc Thanh Tranh khom lưng sửa sang ba lô, chột phía sau người có khoác lên một chiếc áo, cô nghĩ là chú hai, quay người lại nhìn thì thấy Tô Phách.

Khuôn mặt mang theo ý cười đình trệ ngay trong chớp mắt.

Tô Phách nói: "Cảm ơn hộp cơm trước kia của cô."

Kia là chuyện của rất lâu trước kia rồi, mà bây giờ mới tới cảm ơn?

Quả thực có chút kì cục.

Cô trực tiếp đứng thẳng người, cuối cùng vẫn cầm áo lôi xuống rồi đưa cho đối phương, nói: "Không cần đâu, cảm ơn."

Tô Phách nhận lấy, nhưng lại không thu về, mà một lần nữa khoác lên người cô, không nhanh không chậm, nhưng vô cùng kiên trì: "Cô mặc vào đi."

ThanhTranh có chút mông lung, một loại cảm giác thân thuộc xa xôi trong tim như ẩn như hiện, không hiểu tại sao anh lại quan tâm cô như thế, có loại cảm giác không chân thực, bỗng nhiên cô nhớ ra trước đó Đồng An Chi có nói fan của Tô Phách đang nằm vùng ở bên ngoài, cô buột miệng nói: "Anh không phải là muốn lấy tôi ra làm thể diện, để dẫn dụ fan bên ngoài rồi đi chứ?" Lời nói vừa thốt ra, chính bản thân cô cũng cảm thấy đầu óc mình suy nghĩ phong phú, cũng hiện rõ hạ thấp chỉ số thông minh, ngay lập tức hận không thể cắn đứt lưỡi mình luôn.

Tô Phách nhướn mày mỉm cười: "Không phải, với chiều cao của cô thì làm sao mà thể diện cho tôi được?"

Khi vẻ mặt Thanh Tranh còn nín thinh cảm lạnh như hến, Tô Phách lại nói: "Đi trước đây, áo khoác ngày mai cô mang trả cho tôi là được." Không để Thanh Tranh có cơ hội trả anh áo, nói xong liền đi luôn.

~Hết chương 19~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thích cô ấy cười lên rất đối ngọt ngào (3)

Tay Thanh Tranh nắm chiếc áo, nhất không không biết nên tiếp tục khoác hay là cầm xuống.

Thôi, dầu sao cũng đã thế rồi nên dùng vậy. Cô thật sự có chút lạnh. Người thấy mùi lạ thoang thoang trên áo khoác, không biết anh dùng loại nước giặt nào, người khá là thơm..

Lúc Tô Phách đi tới góc rẽ, thì chạm mặt Đồng An Chi, người ở phía sau nói: "Tô sư huynh, học sinh trung học theo đuổi con gái sao? Thủ đoạn sao quê mùa thế."

Hai tay Tô Phách bỏ trong túi quần, bước chân vẫn không dừng lại, chỉ ném ra một câu: "Không phải cô nói sự chừng chặc của tôi trưởng thành quá sớm rồi à? Mà còn học với cả sinh trung học."

"..."

Nửa đêm trời lại rả rích mưa, đáng mừng là vừa sáng ngày hôm sau bầu trời trong xanh, đẩy cửa sổ ra còn có thể ngửi thấy một luồng nhàn nhạt, mùi hương hoa nhài.

Tô Phách vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hôm qua Lương quý bà đi một chuyến Cổ trấn về, vừa thức dậy lại bắt đầu nhắc tới di Khương đi cùng bà có phúc, sáng sớm có con dâu nấu cháo tôm cho bà ăn, sau đó bắt đầu than thở mình mệnh khổ, nói lúc nào bữa sáng mới có thể ăn hải sản được.

Cơ hồ sáng sớm mỗi ngày Tô Phách đều muốn đi huấn luyện, nào có thời gian xử lý hải sản.

Có điều, anh vẫn rất hiếu thuận từ trong ngăn lạnh lục ra một bao tảo tía lớn, nhìn nhìn phía trên, lại thuận tay lôi ra một hộp tôm khô. Thầm nghĩ: Cũng cũng có thể xem là có hai loại hải sản rồi.

Giờ ăn sáng, Lương quý bà..... ngồi trước bàn ăn gặm bánh mì nướng, uống canh tảo tía tôm khô, uống một ngụm, thở một hơi: "Con trai, con thông minh như thế, lẽ nào không hiểu ý của mẹ sao? Mẹ cũng không vòng vo với con nữa, hôm qua đi Khương của con nói với mẹ, con gái đồng nghiệp đơn vị cũ bạn bà ấy, bằng tuổi con, làm bác sĩ, vừa hiếu thuận vừa xinh đẹp___"

"Con thích nhỏ tuổi hơn con."

"Không phải lần trước con nói vậy à, con nói trẻ tuổi không phải là vấn đề, nhưng con không không thích con gái mạnh mẽ."

Tô Phách vẫn bình tĩnh như cũ: "Con tự có chừng mực, ngài đừng vội."

"Con có chừng mực gì chứ, cũng sắp ba mươi rồi, một chút động tĩnh cũng không có. Trước ba mươi tuổi mà chưa để mẹ ôm cháu trai, mẹ còn gấp với con." Khương quý bà ghét trong nhà quá trống vắng lạnh lẽo.

"Cháu gái." Anh tiện miệng nói.

"Mặc kệ là cháu trai hay cháu gái, mẹ đều thích hết. Với điều kiện trước tiên là con mau tìm đối tượng mới được."

"Được rồi, mẹ cứ ăn từ từ, con đi trước."

Khương quý bà ở đằng sau anh bất mãn cảm râm: Vừa nhắc tới bảo con tìm đối tượng liền chạy nhanh hơn ai hết, rồi cục con muốn tìm kiểu như thế nào hả?"

Tô Phách bước vào thang máy.

Tìm kiểu thế nào à?

Tìm kiểu cười lên rất ngọt ngào. Anh nghĩ.

Xe của Tô Phách vừa đỗ xong, liền nhìn bên tay phải có một chiếc xe Sedan màu đỏ đang chậm rì rì chạy vào khu vực đỗ xe. Vẫn chưa dán miếng dán chống nhìn vào trong, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người lái xe...

Anh mỉm cười nhẹ nhàng.

Anh nghĩ đợi đối phương đỗ xe xong mới xuống xe, kết quả người lái xe cứ nhích tới nhích lui cả năm lần mà vẫn chưa đỗ ngay ngắn.

Tô Phách thấy mình cũng biến thái phết, thế mà lại ngồi trong xe đếm số lần cô lùi xe.

Lúc anh đếm tới lần thứ bảy, cuối cùng cũng xuống xe, sau đó đi về phía chiếc xe màu đỏ, giơ tay gõ gõ cửa sổ xe.

Thanh Tranh thấy người, cả khuôn mặt vốn dĩ đang nghiêm túc trở nên căng thẳng, cô ấn hạ cửa sổ hỏi: "Làm sao thế? Không phải tôi đụng phải gì chứ?"

"Không có. Để tôi đỗ?"

Lính mới lái xe không biết đồ xe nghe thấy lái xe lâu năm nói muốn giúp đỡ tưởng chừng như là gặp phải cha mẹ tái sinh, Thanh Tranh nào có nghĩ nhiều, muốn tìm cũng tìm không thấy, sau khi gạt cần số về Pxoang liền xuống xe.

Tô Phách lên xe, chỉ tốn mất ba năm giây đã vững vàng thành thạo đồ xe xong, sau đó nhanh nhẹn xuống xe, đóng cửa.

Lúc Thanh Tranh nhận lấy chìa khóa, trong ánh mắt mang theo một chút khâm phục và hâm mộ không cách nào kiềm chế, khi nào thì cô mới có thể đồ xe vào hàng?

Sau khi cô nói tiếng cảm ơn lại nhớ ra chiếc áo ở trong xe, bèn đi mở cửa sau xe, lấy ra một chiếc túi giấy màu trắng đưa cho Tô Phách: "Áo đã dùng máy giặt hong khô rồi."

"Ừ." Lúc Tô Phách nhận lấy, khóe môi anh còn mang theo chút ý cười.

~Hết chương 20~

ChenLuan: Dịch gần được nửa rồi, vui quá xá luôn, có điều mình cũng sợ mấy trang web bên ngoài rep-up truyện nên đang suy nghĩ có nên cài pass không nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nào có trùng hợp thế chứ (1)

Bởi một trận mưa, con đường nhỏ hoa trong vườn phủ đầy những chiếc lá đủ màu sắc, trùng trùng điệp điệp, cực kì có vài phần ý cảnh. Lúc này Đồng An Chi và Tô Phách đang đứng ở Thủy Các* trước cửa sổ im lặng tự mình ngắm kịch bản.

Thanh Tranh thấy miếng dán trên đầu của Đồng An Chi dán không chắc chắn lắm, sợ khi quay đầu tập diễn sẽ bị rơi xuống bèn bước qua, lúc ngang qua bàn đặt đàn, Tô Phách đang lúc có lúc không gảy đàn. Ánh mắt cô quét qua, đột nhiên ý thức ra điều gì đó.

Chân cô hơi dừng lại, nhưng vẫn đi qua sửa sang lại miếng dán trên đầu Đồng An Chi trước. Lúc quay lại, cô có ý thả chậm bước chân, không để lại dấu vết nhìn kỹ động tác của Tô Phách mấy lần, nhìn đầu ngón tay nhọn của anh khều, lướt, hất, gảy đàn, cô chắc chắn anh thật sự biết đàn cổ Cầm, có điều không thuần thục lắm.

(**Thủy các: Chỉ lầu ở cạnh hồ nước.*)

Trái tim cô có chút gợn sóng khác thường, lúc này Tô Phách dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn cô, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì..." Mặt Thanh Tranh tỉnh bơ bước ra khỏi Thủy Các.

Thực ra đối với bản thân đã từng bỏ cổ Cầm cũng không nuôi tiếc nhiều lắm, nhưng, vẫn có chút xót xa ảo não chuyện năm đó quá nông nổi, tỏ rõ cô rất... không lí trí, còn có chút ngốc nghếch.

Thanh Tranh thở ra một hơi, tiếp tục chuyên tâm làm việc, không để ý thấy tầm mắt Tô Phách ở phía sau cô nhìn được một hồi lâu rồi.

Diễn tập sau đó rất thuận lợi, mấy ngày liền bầu trời trong xanh nắng đẹp.

Một ngày gần cuối tháng*, bởi vì trong trường học có chút việc, nên Thanh Tranh xin chú hai nghỉ nửa ngày. Song, việc ở trong trường rất nhanh đã giải quyết xong, ở trong phòng ngủ (tập thể) lại vắng vẻ lạnh lẽo, cô cũng không ở lại lâu, vốn dĩ muốn về vườn nhà mình, lại nghĩ tới trong thành phố mấy hôm nay đang tổ chức phong tục dân tộc "Ca Thần Tiên" bốn năm một lần, thế là quyết định đi miếu Thành Hoàng quay chút video, đầu sao khó lắm mới thấy một lần.

(**Gốc là hạ tuần: từ ngày 21 đến cuối tháng mỗi tháng gọi là hạ tuần, giống Việt Nam mình nói là gần cuối tháng.*)

Cuối cùng Thanh Tranh cũng nhìn thấy người vẫy tay gọi mình, cô bước tới, Triệu Nam cũng xuống xe: "Có duyên ghê, tôi vừa đi ăn cơm với người ta xong, liền nhìn thấy cô. Hôm nay không làm việc sao?"

"Lười biếng nửa ngày."

"Dự định đi đâu?" Anh ta hỏi hết sức tự nhiên.

"Miếu Thành Hoàng."

"Đi xem "Ca Thần Tiên" à?"

"Ừ, đúng vậy."

Triệu Nam cười nói: "Nghe nói năm nay có 'Thần Tiên Khoái Thiểm', đi dạo trên đường nếu may mắn sẽ gặp được 'Lã Động Tân', ngài ta còn tặng lễ vật thần bí. Chơi khá vui."

Ánh mắt Thanh Tranh sáng ngời: "Thật không? Anh từng đi qua rồi sao?"

"Không, bạn tôi từng đi rồi nói với tôi, tôi vẫn luôn muốn đi xem, chọn ngày không bằng gặp ngày, có muốn chúng ta đi xem chung không?"

Hai người đã cùng chung chí hướng, Thanh Tranh cảm thấy không có gì mà không thể, thế là tự nhiên thoải mái gật đầu: "Được chứ."

Như vậy, hai người đi bộ về phía miếu Thành Hoàng, rất nhanh liền nhìn thấy đám người náo nhiệt, và tượng điêu khắc kí hiệu biểu tượng của lối vào phố Miếu Thành Hoàng, từ xa có tiếng gõ chiêng đánh trống truyền tới.

Vừa tới đầu phố, Thanh Tranh liền lôi máy ảnh từ trong balo vải ra quay, có vài hành động nghệ thuật, quầy hàng đặc sắc, mà bình thường không có. Triệu Nam đề nghị xách balo giúp cô, để cô thuận tiện cho việc quay.

"Không cần, máy quay phim cỡ lớn từng khiêng qua, mang tí nặng nhọc này thì tính là gì."

Triệu Nam cũng không cưỡng cầu.

Hai người dạo quanh một hồi, Triệu Nam cười nói: "Nghe người ta nói cô học Học viện Hí kịch khoa đạo diễn ở thành phố chúng ta?"

"Đúng vậy."

"Sau này cô cũng muốn hướng dẫn Hí khúc?"

Thanh Tranh dừng lại một lát, tạm dừng quay video, chẳng hề giấu diếm nói: "Tôi học là kịch nói. Có điều, bây giờ tôi cảm thấy Hí khúc cũng rất thú vị."

"Sao bỗng nhiên lại cảm thấy thú vị?"

Triệu Nam chỉ tùy ý hỏi, vậy mà Thanh Tranh trả lời rất nghiêm túc: "Bởi vì người đẹp, lời cũng đẹp." Gần đây cô nghiên cứu rất nhiều lời bài hát Côn khúc.

Sau khi Triệu Nam nghe xong liền bật cười, không nói gì, hai người tiếp tục đi về đằng trước, chưa tới một lúc, phát hiện phía trước có đội múa sư tử đang đi về phía này.

Thanh Tranh vừa lùi sang một bên, có người từ phía sau vỗ vỗ lên cánh tay cô.

Cô quay đầu lại nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt đeo một tấm mặt nạ ____ mặc áo đạo sĩ, đầu búi tóc, chẳng lẽ... người này là Lã Động Tân?

"Lã... Lã Động Tân?" Trò hay quá nhiều, cô nhất thời có chút tiếp nhận không kịp.

"Vị tiểu nương tử này, chúc mừng em giành được món quà thần tiên ban phúc!" Vị "Lã Động Tân" vừa nói vừa từ tay áo rộng thùng thình lấy ra một chiếc túi thêu màu đỏ, đưa cho Thanh Tranh.

Đám người ở bên cạnh đều nhìn cô chúc mừng.

Có người nói: "Lã Động Tân, ngài chọn người xinh để tặng sao?" Dẫn tới không ít người bật cười.

Thanh Tranh hơi ngượng ngùng nhận quà, vừa định cảm ơn, thì vị đại tiên này đã vèo một cái chạy ra rồi. Tốc độ này, ngược lại đúng là có vài phần chưa luyện xong tư thế thần tiên.

Triệu Nam nói: "Xem xem, bên trong là cái gì."

Thanh Tranh cũng tò mò, dứt khoát đóng máy ảnh, mở túi thêu ra nhìn, thấy bên trong có hai tấm vé xem phim cùng ngày ở rạp chiếu phim gần đây.

Món quà này ngược lại rất ăn khớp, nhưng cũng rất trùng hợp, bộ phim này hôm qua cô vừa nói với Đồng An Chi có cơ hội sẽ cùng nhau đi xem.

Cô thấy đặc biệt lạ lùng lôi điện thoại ra chụp vé xem phim và túi thêu, gửi cho Đồng An Chi, nói: "Lã Động Tân của miếu Thành Hoàng tặng cho tôi hai tấm vé xem phim, thần tiên quả thật liệu sự như thần."

Đồng An Chi không trả lời lại, đoán chừng đang bận.

Triệu Nam thấy cô vui vui về về gửi tin nhắn xong, mới nói: "Có hai tấm vé, tặng tôi một tấm nhé."

Ý trong lời nói chính là ngờ ý muốn cùng đi xem.

Thanh Tranh có chút phân vân.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nào có trùng hợp thế chứ (2)

"Sao thế? Không nhớ sao?"

Triệu Nam hít mắt cười chìa tay ra, Thanh Tranh chỉ đành có thể lặng lẽ đưa cho anh ta.

Sau khi hai người lại đi dạo miếu Thành Hoàng xong, rồi cùng nhau đi xem phim.

Lúc hai người đến thì cách mở màn phim còn khoảng hai mươi phút, Triệu Nam nói: "Cô mời xem phim, thì tôi mời uống nước. Cô ở đây đợi tôi một lát."

Thanh Tranh muốn nói không cần khách sáo, trong balo cô có nước, nhưng Triệu Nam đã quay người đi mua bóng ngô và coca rồi.

Thanh Tranh bèn ngồi xuống ở khu vực ngồi đợi, nhớ tới sữa bổ sung canxi của bà nội nhà mình gần đây sắp uống hết, cô mở trang cửa hàng mua sắm trên mạng ra, dự định đặt vài hộp.

Không bao lâu, cô thấy có người ngồi xuống bên cạnh mình. Cô nghĩ là Triệu Nam, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói một tiếng "Quay lại rồi à", kết quả người bên cạnh cả nửa ngày trời không có động tĩnh.

Cô thấy lạ bèn nghiêng đầu sang nhìn, lại nhìn thấy Tô Phách.

Tô Phách?

"Anh, anh sao lại ở đây?"

So với khuôn mặt kinh hãi Thanh Tranh thì Tô Phách ngược lại tương đối ung dung, nói: "Tôi muốn đi xem phim, đương nhiên cần phải đến rạp chiếu phim." Nói đoạn, dừng lại một giây, "Cô và Triệu Nam cùng đi xem phim?"

"... Ồ." Vài ba câu nói không rõ, chỉ gật đầu cho qua chuyện, càng kinh ngạc hơn tại sao Tô Phách lại xuất hiện ở đây, "Anh, hôm nay anh không luyện tập sao?"

"Đồng An Chi không khỏe, xin nghỉ về nhà, vai nữ chính không ở đây, tất nhiên không cần luyện tập."

"An Chi bị bệnh? Bệnh gì? Có nghiêm trọng lắm không?" Chẳng trách trước đó cô gửi tin nhắn cho cô ấy, cô ấy không trả lời.

"Bệnh cũ." Dường như Tô Phách không muốn nói nhiều.

Nhưng Thanh Tranh hiển nhiên rất lo lắng: "Bệnh cũ gì?"

Tô Phách khe khẽ "chặc" một tiếng, mới nói: "Cô ấy nói là triệu chứng thời kì kinh nguyệt. Mỗi năm cô ấy có vài ba lần đau không muốn sống. Tôi đưa người về nhà, vừa về đến nhà cô ấy liền ngủ, cô cứ yên tâm."

Thanh Tranh: "..."

Tô Phách còn muốn nói gì đó, chợt điện thoại vang lên, điện thoại gọi đến hiện rõ là thầy Lục, anh đành phải đứng dậy đi qua một bên nghe điện thoại.

Hứa cô nướng bày lại về mặt hết sức phức tạp.

Tô Phách ở sảnh rạp chiếu phim gọi điện một hồi, ánh mắt thấy Triệu Nam cầm đồ ăn đi về hướng Hứa Thanh Tranh.

Lúc này, nhân viên soát vé hô lên: "Ba giờ mười phút, có thể vào rạp rồi. Ba giờ mười phút, có thể soát vé vào rạp rồi."

"Có thể soát vé rồi, chúng ta đi thôi." Triệu Nam hình như không nhìn thấy Tô Phách, sau khi nói một câu với Thanh Tranh, liền cầm đồ đi về phía trước dẫn đường.

ThanhTranh lại lần nữa hướng nhìn về phía Tô Phách, nhìn thấy anh đang gọi điện thoại, cũng không biết anh có phải xem phòng rạp này không.

Mắt hồn mắt vía tiến vào rạp, đến khi ngồi xuống, cô còn thường hướng nhìn ra ngoài cửa ra vào.

"Nhìn gì thế?"

"Không có gì." Thanh Tranh cười cười, muốn chìa tay ra lấy coca.

Triệu Nam cẩn thận giúp cô cầm ống hút, rồi mới đưa cho cô.

"... Cảm ơn." !

Mấy phút sau, đèn tắt, xung quanh bỗng nhiên tối om, màn hình bắt đầu phát quảng cáo.

Bởi vì không phải cuối tuần, tỉ suất chỗ ngồi không đến một nửa, chỗ bên phải Thanh Tranh cũng là ghế trống.

Khi phim chính thức mở màn, ngược lại bên cạnh cô có người ngồi xuống, lơ lơ cảm thấy vóc dáng đối phương hơi quen, cô bất giác quay sang nhìn.

"Anh..." Cô kinh ngạc nói, "Anh, anh đối chiếu chỗ ngồi chưa?" Nếu phải, thì chuyện này cũng quá thần kì rồi!

Tô Phách không trả lời cô, chỉ quay đầu liếc nhìn Triệu Nam, hơi gật đầu nhẹ nhẹ, coi như là chào hỏi.

Triệu Nam cũng nhếch môi cười: "Anh Tô, trùng hợp ghê."

"Ừ." Tô Phách trầm nghĩ, nào có trùng hợp thế chứ.

"Ông chủ Tô..." Trang Tranh lại khe khẽ kêu một tiếng, "Anh thật sự đối chiếu chỗ ngồi rồi sao?"

Tô Phách nhỏ giọng trả lời cô: "Cô là nhân viên soát vé à? Đừng quản chuyện tôi có đối hay không đối chiếu số, chuyên tâm xem phim đi."

Giờ này phút này, cô làm sao có thể chuyên tâm xem phim được chứ?

Sau khi phim bắt đầu chiếu, Thanh Tranh lại lén lút liếc nhìn Tô Phách, chỉ thấy một tay anh chống cằm, xem cực kì chăm chú. Triệu Nam thì ngược lại, cứ luôn lướt điện thoại, dường như đối với bộ phim văn nghệ này không hứng thú lắm.

Cô điều chỉnh tâm trạng, để bản thân không dừng chú ý tới người bên tay trái.

Tâm trạng không yên nhìn lên phía trước____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nào có trùng hợp thế chứ (3)

Chịu đựng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xem vào phim.

Nhưng, bộ phim chiếu được một nửa, không khí ái muội giữa nam nữ chính càng ngày càng sâu, người sáng suốt đều biết, tiếp theo chính là cảnh giường chiếu. Đôi tình nhân ngồi ghế trước còn có xú động tinh nho nhỏ, Thanh Tranh quần bách tột đỉnh, giờ tay muốn cầm coca che đậy bớt sự ngượng ngùng. Ai biết tay phải vừa nắm, không nắm được coca mà lại nắm được một bàn tay. Cô bị dọa cho giật cả mình, nhanh chóng rút tay về, quay đầu đi, "Người bị hại" Tô Phách cũng đang nhìn về phía cô.

"Tôi quên mua nước, có chút khát nước." Trong khi Tô Phách nói câu nói này, nam chính trong phim đang sát lại gần cạnh tai nữ chính, mang theo hơi thở gấp gấp nhả ra một câu "Anh có chút đói rồi.", kế tiếp là mở miệng ngậm lấy dải tai xinh xắn của nữ chính...

"Hai câu nói này xen lẫn nhau, Thanh Tranh không kịp được nước mát tuôn như mưa: Thật là một ngày...[了×了 biểu tượng nước mát tuôn rơi như mưa]. Từ trước tới giờ cô chưa từng cảm thấy từ "đói khát" này lại có hình ảnh sống động đến thế. Ai biết, Tô Phách lại nói tiếp một câu: "Tôi sẽ mở nắp uống nước, không để ý chứ?" Anh không chế âm lượng chỉ vừa đủ cho mình cô nghe thấy.

Giờ này Thanh Tranh còn hơi đầu tâm tư mà đi suy xét câu nói của anh, chỉ "ừm" một tiếng.

Triệu Nam phát hiện ra hai người đang tán gẫu, bèn thuận miệng hỏi: "Anh Tô nói gì thế?"

ThanhTranh cố gắng duy trì sự giọng nói ôn hòa: "Anh ấy khát."

"Là bởi vì phim sao?" Triệu Nam dường như liên tưởng hết thấy, khẽ cười nói.

"..."

Lời của Triệu Nam, Tô Phách cũng nghe thấy: "Tình và sắc của bộ phim thể hiện rất tốt, có vấn đề gì không?"

Triệu Nam không nói chuyện.

Phim tiếp tục, ống kính chậm chậm kéo dài dò xét rìa ranh giới của sắc dục... may là ở rìa ranh giới, mà toàn cảnh giường chiếu rất nhanh cũng kết thúc, Thanh Tranh như trút được cả gánh nặng.

Sau đó ba người không nói chuyện nữa. Lúc phim gần đến đoạn cuối, điện thoại Triệu Nam chợt vang lên, anh ta tắt máy, rồi nhắn tin một hồi lâu, nói với Thanh Tranh, anh ta có việc phải đi trước, rảnh rồi sẽ hẹn sau."

Thanh Tranh lịch sự nhận lời: "Được."

"Anh Tô, tạm biệt."

"Ừ."

Thế là, bên cạnh Thanh Tranh chỉ còn lại mỗi mình Tô Phách...

Đội phim kết thúc, Thanh Tranh và Tô Phách bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Tô Phách nhìn đồng hồ rồi hỏi: "Có muốn cùng đi ăn bữa cơm không?"

"Tôi có hẹn người trong nhà rồi." May mà cô thực sự có nói sẽ ăn cơm tối cùng bà nội, nếu không còn phải tìm lí do từ chối.

"Vậy tôi đưa cô về nhà."

"Không cần, tôi tự về được rồi." Thanh Tranh uyển chuyển cự tuyệt, trên mặt mang theo nụ cười, tỏ rõ chân thành không gì sánh bằng.

"Tôi vốn dĩ muốn đi Thành Bắc mua chút đồ, tiện đường, đưa cô về."

Trước đây đi ăn đồ ăn Nhật, cô từng nói với Tiểu Triệu nhà của cô ở Thành Bắc ____ cô nhớ mình lúc ấy bước đi ở phía sau anh, anh đang nói chuyện với sư đệ, mà cô nói cũng không lớn tiếng lắm.

"Không cần phiền phức thế đâu..."

"Không phiền." Tô Phách nhìn cô như đang cân nhắc điều gì đó, lại nói thêm một câu, "Sao cô lại không muốn tôi đưa cô về?"

Còn không phải có từng có với anh một đoạn... tôi sợ roi mã giáp*.

(*Roi mã giáp: Là một câu ngôn ngữ mạng, có ý là bị người khác nhận ra thân phận thực sự. Câu trên là Thanh Tranh sợ Tô Phách nhận ra thân phận của mình.)

Nhất thời cô cũng không tìm ra lí do từ chối, cứ khẳng khái nói không muốn anh đưa về, càng khiến người ta nghĩ lung tung.

Cuối cùng, Thanh Tranh vẫn ngồi lên xe Tô Phách, một chiếc xe việt dã màu đen, trong xe cực kì sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi lên xe Tô Phách lên xe liền đưa cho cô một chai nước khoáng.

Thanh Tranh vội vàng nhận lấy: "Cảm ơn."

Tô Phách nổ máy chạy, hỏi cô: "Cô với Triệu Nam thân nhau lắm sao?"

Thanh Tranh bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ, không biết ý anh là gì, dựa theo tình hình thực tế nói: "Không thân, hôm nay là lần thứ hai gặp mặt."

Tô Phách "ừm" một tiếng: "Cô sống ở đâu?"

"Ngõ Hương Trúc, anh cho tôi xuống bên kia Vườn Bách Thảo là được, không cần vòng qua, bên kia thường hay bị tắc xe."

"Cũng chỉ một đoạn đường ngắn."

"Tôi đi bộ là..."

"Hứa tiểu thư."

"Hà?"

"Tôi có thói quen tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên, cô vẫn nên toàn thành cho tôi."

Tô Phách mang người tiễn về tới tận cửa tiểu khu mới rời đi, vừa lái ra chưa bao lâu, lại nhận được điện thoại của Lương quý bà: "Con trai, con đang ở đâu thế? Có về ăn cơm tối không?"

"Về, con tối phổ cũ mua cho mẹ chút hạt dẻ mới quay lại."

"Aiyaa... con trai à, con tốt quá xá luôn, đặc biệt có lòng chạy xa như thế để mua hạt dẻ cho mẹ."

Tô Phách trầm nghĩ: Chỉ thuận đường thôi. Nhưng lời tới bên miệng, lại biến thành: "Mẹ thích ăn là được."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đây là đường Thanh Sơn

Thanh Tranh lại nhận được một tin nhắn từ Triệu Nam gửi đến, cách hai ngày sau ngày xem phim lần trước.

Anh ta nói tối đó ở nhà hát nhỏ gần trường đại học có một buổi biểu diễn, mời cô tới xem, lúc ấy cô đang bận, không kịp nhắn tin trả lời, kết quả lúc tối anh ta cho người đem đến một tấm vé xem kịch.

Thanh Tranh nhớ ra buổi tối đạo diễn Hứa còn sắp xếp diễn kịch đêm, mặc dù cô chỉ là trợ lý đạo diễn, có cô hay không cũng không thành vấn đề, nhưng người khác vẫn đang tặng ca, cô về trước thì không hay lắm. Nếu vẫn tặng ca, không biết có phải cô ảo giác hay không, cô lơ mơ nhận thấy dường như Triệu Nam rất cam tâm tình nguyện "tiếp cận" cô ____ Hai ngày nay anh ta cứ nhắn tin cho cô, tuy chỉ là đơn giản hỏi một câu kiểu "đang làm gì đó", bởi vì cô đang nghỉ ngơi, cho nên trả lời cực kì khách sáo, quy cũ khuôn phép.

Mới cầm điện thoại định trả lời Triệu Nam, nói không đi, chợt nhìn thấy Tô Phách từ hành lang bên kia bước tới, anh bước đi không nhanh không chậm, nhưng hóa trang được một nửa như thế lại giống như Trương Sinh vừa từ Tứ Sương* lên lút quay về.

*(*Tứ Sương: Kiểu nhà Tứ Hợp Viện của Trung Quốc.)*

Thanh Tranh thấy anh, theo bản năng cất điện thoại trước, cất xong lại tự thấy hành vi của mình rất vô duyên.

Tô Phách bước đến trước mặt cô, mắt liếc nhìn vé xem kịch cô cầm trong tay, thế là ý cười trên khuôn mặt vốn dĩ không đậm lắm từ từ tắt hẳn.

Thanh Tranh thấy anh không bước tiếp nữa, thoáng bối rối: "Quần áo công tử không chỉnh tề, bị cô nương nào đuổi chằng?" Ý muốn nhắc nhở anh có thể sửa sang quần áo chỉnh tề không.

Tô Phách đáp: "Muốn biết tôi bị cô nương nào đuổi ra ngoài, thì buổi tối nghiêm túc xem kịch."

Vốn dĩ một câu nói đùa, dường như anh lại trả lời chứa đầy hàm ý, nhất thời Thanh Tranh không biết nói gì cho phải.

Tô Phách không nói nhiều với cô, liền rời đi.

Giờ này, đạo diễn Hứa nghe điện thoại cũng bước về bên này, nhìn thấy cháu gái nhà mình nắm một tấm vé đến gần người, bèn tiến lên cúi đầu xem: "Diễn xuất của bạn?" Ngay lập tức thay cô quyết định, "Đi đi, xem kịch nhiều tí, học tập nhiều vào. Tối nay không cần cháu, có chú làm chủ rồi, cho cháu nghỉ nửa ngày." Nói đoạn, đạo diễn Hứa vỗ vai cháu gái mình, rồi đi nói chuyện điện thoại.

Hứa cô nương tận tụy yêu công việc cạn lời, cô nhìn tấm vé trên tay, trầm nghĩ: Người ta dàn dựng một vở kịch thực sự không dễ dàng, còn đặc biệt nhờ người mang vé tới tặng, lãng phí cũng đáng tiếc và áy náy trong lòng. Mà dựa vào tí suy đoán kia, nói không chừng là bản thân nghĩ nhiều.

Nghĩ thế, Thanh Tranh dứt khoát cầm điện thoại nhét vào trong túi áo.

Sau khi Đồng An Chi biết Thanh Tranh muốn đi xem kịch Triệu Nam diễn, vung tay áo hát một câu: "Có niềm vui mới liền quên tình cũ."

ThanhTranh cười nói: "Đừng sợ, tôi nhớ tình cũ, đi rồi sẽ về."

Đồng An Chi quay về về mặt nghiêm túc: "Thực ra, tôi cũng rất muốn đi xem. Người sắp xếp kịch cũng không giống nhau, đành chịu không đi cổ vũ cho đối phương được, cô thay bọn tôi đi cổ vũ cho anh ta nhé."

"Nhất định tôi sẽ mang tới tận nơi."

Thanh Tranh lái xe đến chỗ Triệu Nam biểu diễn, cô tới sớm, đây là thói quen lâu ngày trước giờ của cô, đi xem hiện trường diễn xuất nhất định phải giành dư giả thời gian cho bản thân.

Cô vừa đến thì gửi cho Triệu Nam một tin nhắn, kết quả anh ta đích thân ra đón.

"Buổi diễn của anh rất bận, sao còn ra ngoài đón tôi, tôi tự tìm chỗ được rồi."

Triệu Nam cười nói: "Cô là khách quý, đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo."

Thanh Tranh nói: "Tôi đại diện đám người Đồng An Chi tới cổ vũ cho anh, chúc anh biểu diễn thành công."

"Cảm ơn, đi, đi bên này." Triệu Nam dẫn Thanh Tranh vào trong. "Cô có thể đến, tôi rất vui." Giữa đường, anh ta thuận tay nắm lấy cổ tay cô.

Thanh Tranh hơi sững sờ, có chút ngượng ngùng giãy ra, đồng thời chuyển đề tài hỏi: "Hôm nay anh diễn cái gì?"

"Chung Quý Giá Muội."

"Anh diễn vai Chung Quý?"

"Chẳng lẽ cô thấy tôi có thể diễn vai muội muội?"

Thanh Tranh cười nói: "Thực ra tôi cảm thấy, anh diễn muội muội cũng không phải không thể."

Triệu Nam phối hợp tăng tốc: "Lớn lên quá đẹp trai thì trách tôi chắc. Tôi phải diễn không chỉ là Chung Quý, phía sau tôi còn phải diễn không ít màn, tới lúc đó cô sẽ biết."

"Ừ."

Hai người đi đến sảnh cửa sau phòng diễn xuất, Thanh Tranh vội nói: "Anh đi làm việc đi, tôi vào chỗ ngồi đợi anh diễn."

"Có muốn theo tôi ra sau cánh gà xem xem không?"

"Không cần đâu, tôi sợ làm phiền mọi người. Anh mau đi đi, lát nữa gặp."

"Vậy được rồi, lát nữa gặp."

Thanh Tranh tìm thấy chỗ ngồi ngồi xuống, kỳ thực trước đây cô và bạn học từng đến nhà hát nhỏ này xem biểu diễn hai vở, một vở là của học sinh trường khác diễn kịch nói, một vở là đoàn biểu diễn kịch cỡ nhỏ của người nước ngoài tới diễn □Trà Hoa Nữ□.

Trong quá trình ngồi chờ, có người lần lượt tiến vào, trước giờ mở màn, khán phòng ngồi gần kín chỗ.

Màn đỏ kéo lên, cuối cùng bắt đầu diễn.

Hồi kịch này, Thanh Tranh thấy một tuồng không giống Côn khúc ____ diễn viên gần như đang múa toàn cảnh, hiếm khi hát. Triệu Nam diễn vai Chung Quý, mang theo năm con quý nhỏ, trang điểm lóa mắt đứng trên sân khấu kết hợp với hình thức hoạt bát dí dỏm, dẫn tới mọi người xem không kịp tiếp thu hết...

Thanh Tranh nhìn khuôn mặt Triệu Nam vẽ thành Chung Quý, nếu trước đó anh ta không nói với cô anh ta diễn Chung Quý, chắc chắn cô không nhận ra anh ta.

Đột nhiên nhớ ra hai ngày trước, khi chú hai nói chuyện phiếm với cô có nói: Hoa Liễm, không phải diễn vai xấu thì là diễn vai thô lỗ, diễn hay, cũng khó có lưu lượng của Sinh Đan, đây là định sẵn từ trước.

Một màn nối tiếp một màn, Triệu Nam biết rất nhiều, màn diễn cuối cùng anh ta chọn là □Dạ Bôn□, từ âm ỉ ồn ào đến thê lương tĩnh lặng, mỗi một màn kịch đều rất đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đây là đường Thanh Sơn (2)

Sau khi buổi diễn xuất kết thúc, ThanhTranh đi ra sau cánh gà nói lời tạm biệt với Triệu Nam, cũng thành tâm khen ngợi: "Diễn xuất của mọi người đúng là không giống với ai, khiến cho người ta có ấn tượng cực kì sâu sắc."

"Cảm ơn." Triệu Nam đang tháo trang sức, "Lát nữa chúng tôi muốn đi tìm chỗ quán uống chút đồ uống, cô đi cùng nhé?"

Bên cạnh có người trên ghế, Triệu Nam cũng không ngăn cản.

Thanh Tranh nói: "Không, tôi có hẹn với người nhà rồi, phải về sớm."

Triệu Nam lấy làm tiếc: "Vậy thôi, chúng ta lại hẹn lần sau."

Thanh Tranh gật đầu, nói thêm một câu: "Chúc mừng các anh diễn xuất thành công." Xong mới rời đi.

Sau khi Thanh Tranh đi, thanh niên trẻ tuổi bên cạnh Triệu Nam nói: "Cô gái anh sống chung ở Bắc Kinh chia tay rồi à, giờ muốn theo đuổi người mới? Anh trai Hoa Liễm của chúng ta thật sự không làm hồ thẹn với chữ "Hoa", Hoa Hoa Công Tử."

Triệu Nam không thích người ta cứ thường xuyên nhắc tên "Hoa Liễm" với anh ta, cho dù là anh ta sắm vai nhân vật này.

"Chưa từng sống chung, đừng đoán mò. Được rồi, đi thay đồ cả đi, thay xong thì đi uống nước."

"Được được."

Mà giờ này, màn kịch cuối cùng trong vườn Hứa gia cũng hạ màn.

Trần Diệu Thường (Đồng An Chi thế vai) nên duyên vợ chồng hạ màn vở kịch, liền nhận được vẻ mặt tình yêu lạnh lẽo tuyệt tình của Phan Tất Chính (Tô Phách thế vai) rồi đi, nói: "Anh Tô, đừng vội đi, nói chuyện chút đã."

Tô Phách liếc mắt nhìn người cộng tác với mình: "Nói."

"Nghe nói anh có thể vào được Hưu Khôi, nếu có loại trà Hoa Lan lên men. Anh giúp tôi mua một ít nhé? Tôi không mua được."

"Được." Tô Phách bước qua một bên lấy điện thoại.

Sau khi đạo diễn Hứa nói vài lời, công việc tối nay xem như là cuối cùng cũng kết thúc.

Lần này đổi ngược lại là Tô Phách kêu Đồng An Chi: "Cô đem mã weixin của Hứa Thanh Tranh gửi sang cho tôi đi, tôi có chút việc hỏi cô ấy."

ĐồngAn Chi rất bất ngờ: "Tôi bây giờ mà hai người vẫn chưa thêm weixin? Anh muốn hỏi cô ấy cái gì?"

"Chút chuyện nhỏ." Tô Phách bước về phía phòng thay đồ, "Nhớ gửi cho tôi đấy."

Đồng An Chi vốn dĩ muốn trêu đùa vài câu, nhưng đúng lúc điện thoại vang lên. Vừa sao lãng tâm tình một cái, Tô Phách đã không thấy bóng dáng đâu.

Sau khi Thanh Tranh về tới nhà nói chuyện phiếm với bà nội một hồi, đợi tới khi cô tắm rửa xong xuôi đi xem điện thoại, mới thấy weixin có lời mời kết bạn mới.

TênID: Tô Phách

Thời gian mời kết bạn được một lúc lâu rồi.

Cô ngồi bật dậy ngay lập tức, nhìn màn hình chăm chăm hồi lâu, cuối cùng nhấn vào chấp nhận.

Hệ thống nhảy ra: Bạn đã thêm Tô Phách thành công, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện!

Thanh Tranh: "Ngại quá, bây giờ mới nhìn thấy."

Qua một lúc Tô Phách mới trả lời lại: "Không sao."

Sau đó lại gửi thêm một bức ảnh tới ____ Trên đường lớn bóng râm nhạt dần, ngoài ánh đèn đường mờ mờ, xung quanh không có một bóng người.

ThanhTranh không rõ anh có ý gì: "?"

Tô Phách: "Đúng lúc ngang qua đường, đây là đường Thanh Sơn."

Thanh Tranh không biết đường Thanh Sơn cái gì: "...Ồ."

Tô Phách: "Cô về nhà rồi sao?"

Thanh Tranh: "Phải."

Tô Phách: "Tốt."

Giờ đến lượt cô trả lời, hoặc là có thể không trả lời kết thúc cuộc trò chuyện?

Thanh Tranh ngẫm đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định gửi một cái stick nhãn dán "Chúc ngủ ngon" coi như xong, kết quả nhìn thấy đối phương gửi tới một câu "Sao cô lại đặt tên là "Mộc Mộc Thanh Tranh"?", tay cô run lên một cái ấn sang sitick bên cạnh "Đừng đi, hôn hôn".

Cô luống cuống tay chân vội thu hồi tin nhắn.

Thanh Tranh: "Ngại quá, tôi ấn nhầm!"

Nhưng mà đối phương hiển nhiên đã nhìn thấy rồi.

Tô Phách: "Gói nhãn dán rất dễ thương. Cô gửi qua lần nữa, tôi tải xuống tý."

ThanhTranh: "..."

Thế là, Thanh Tranh không thể không gửi lại "Đừng đi, hôn hôn."

Tô Phách hỏi: "Còn có loại khác không?"

Thanh Tranh đành kiên trì đem loại nhãn dán cùng kiểu gửi qua."

"Đẩy ngã cường bức!"

"Ngoan ngoan đợi tôi tới!"

"Năm yên chịu chà đạp!"

Tô Phách: "Cực kì thú vị."

... Anh vui là được.

Weixincủa cô đặt tên là "Mộc Mộc Thanh Tranh", bởi bạn học của cô thích gọi cô là Mộc Mộc.

Lúc nhỏ nhận biết chữ ít, chữ "Tranh" cũng được xem là khá phức tạp, chỉ có bộ Mộc là mọi người đều biết được, ngay cả bản thân cô cũng từng lười biếng, đem tên mình viết thành Hứa Thanh Mộc, thế là bạn học cứ gọi cô là Mộc Mộc, gọi đến tận bây giờ.

Bỗng nhiên nhớ ra trước đây lúc mới gặp anh, anh hỏi cô: "Cô tên Mộc Mộc?"

Bây giờ, cô không trả lời vấn đề của Tô Phách, bởi vì cô từng quần rồi, vừa nãy sao cô lại hoàn toàn không nghĩ đến một chút "kê hờ" để lộ ra bên ngoài này chứ.

Không phải anh đang nghi ngờ mọi chuyện chứ? Sau đó lại nghĩ, chắc không đến mức đó. Với lại, mặc kệ anh có nhận ra cô hay không, thì thái độ của cô vẫn kiên quyết giả vờ không quen biết anh.

Cuối cùng cô che giấu bằng thái độ bình tĩnh trả lời đối phương một câu: "Anh cứ tải về tùy thích."

Đáng lẽ là tải về tùy thích.

Thanh Tranh nghĩ, bây giờ đổi tên cũng không kịp nữa rồi, cho dù đổi tên càng giống giấu đầu lòi đuôi, chỉ có thể, sau này chú ý tránh anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh cười khuynh quốc khuynh thành, em nhìn nhiều

hơn một chút

Một buổi diễn tập, Tô Phách toát đầy một đầu mồ hôi, anh bước đến bên cạnh hồ Sơn Thạch, cầm chiếc cốc đặt trên băng ghế uống nước.

Giờ này, nhân viên làm việc xung quanh phân ai người nấy làm, người đi đi lại lại chân bước vội vã. Anh vừa ngược mắt nhìn lên, liền thấy bóng dáng của Hứa Thanh Tranh nơi hành lang trong đám người. Cô đang đeo máy ảnh, khom lưng nói gì đó với thầy đạo cụ, mặt mày cực kì hòa nhã dễ gần.

Anh đứng đấy nhắm nháp trà nhìn cô, sức nhớ ra lúc sáng sớm, cũng ở kia, từ đằng xa nhìn thấy anh, giống như bỗng nhớ ra gì đó, quay người bước sang hướng khác. Từ đầu tới cuối cô rất tự nhiên, nhưng anh lại lơ mơ nhận thấy, cô cố tình trốn tránh.

Rõ thật là có chút gay go. Anh thầm nghĩ.

Thanh Tranh bên này, ánh mắt nhìn thấy Tô Phách đang ngồi cạnh cây Lựu cách đây không xa, cân nhắc, nên nhắc anh như thế nào về chuyện phát trực tiếp...

Nhiệm vụ công việc đạo diễn Hứa sắp xếp trước kia cho Thanh Tranh đầu tiên là quản lí weibo bản Lâm Viên □Ngọc Trâm Ký□, vì diễn xuất sau này dần hot lên, đây cũng xem như là tuyên truyền trước.

Có điều Thanh Tranh ngoài đăng weibo ra, cũng sẽ viết một vài bản thảo tin tức tìm kiếm bên thứ ba chia sẻ, có thể nói tận tâm làm tròn bổn phận.

Với lại đăng nội dung weibo lời văn rất hài hước, kèm theo một tấm hình phác họa rõ nét lại có cảm xúc, hoặc là nhân vật xinh đẹp, hoặc cảnh bận rộn, hoặc tương tác thú vị dễ thương, thu hoạch được rất nhiều lời khen ngợi từ fan, thường được các tài khoản weibo chính chia sẻ.

Hai ngày nay, Thanh Tranh dự tính muốn làm một kỳ phát trực tiếp về cuộc sống thường ngày của các diễn viên dưới sân khấu___ phù hợp với gu của giới trẻ thời nay. Thế là cô đi trưng cầu ý kiến của các diễn viên, mọi người đều không có ý kiến... ngoài Tô Phách, cô chưa hỏi.

Cuối cùng trước khi Thanh Tranh tan ca gửi cho Tô Phách một tin nhắn: "Ông chủ Tô, ngày mai tôi muốn làm một kỳ phát trực tiếp cuộc sống thường ngày của các diễn viên, anh thấy có tiện không?"

Tô Phách: "Được."

ThanhTranh: "Cảm ơn."

Thanh Tranh quay đầu đi đăng thông báo phát trực tiếp, các diễn viên cực kì phối hợp chia sẻ weibo.

Trước kia Đồng An Chi từng phát trực tiếp, cho nên cô ấy chia sẻ là: *Lại gặp mặt nhé, nhớ thương các bối bối, nhớ like cho tài khoản chính thức nhé.*

Tô Phách vẫn kiểu rập khuôn tóm tắt rõ ràng: Một giờ chiều ngày mai gặp.

Ngoài ra một đám sư đệ sư muội mặc kệ có tham gia diễn xuất hay không, đều tích cực chia sẻ.

Đợi tới giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, Thanh Tranh đúng giờ mở phát trực tiếp.

Với tư cách học sinh ưu tú khoa đạo diễn sắp, đối với máy quay, Thanh Tranh cực kì tự tin, có điều bây giờ phát trực tiếp, cái cần không phải là "chuyên nghiệp", trái lại là "tùy ý" càng nhận được sự hoang nghênh của người khác.

Cho nên cô – nhân viên phỏng vấn rất tùy ý không lọt vào ống kính, mà chỉ cung cấp giọng nói.

"Chào mọi người, đây là hiện trường phát trực tiếp bản Lâm Viên □Ngọc Trâm ký□! Tôi là người quản lí weibo chính thức của các bạn đây."

Chủ quản lí weibo hóa ra là con gái, tôi còn nghĩ nói chuyện nhây như thế nhất định là một anh trai.

Giọng nói chủ quản lí weibo rất hay, tại sao không lộ mặt?

Chủ quản lí weibo nhanh mang chúng tôi đi xem nam thần, còn có người đẹp Đồng An Chi.

Khu vườn này đẹp thật. kia là cây Hợp Huan sao? Cao ghê, cây này khoảng bao nhiêu năm rồi?

Thanh Tranh nói: Là cây Hợp Hoan, có điều bao nhiêu năm tôi cũng không biết. Được rồi, bây giờ tôi sắp tiến vào trong, là nơi nam thần nữ thần của các bạn đang ở, chuẩn bị tốt nhé..."

Ha ha ha ha, Đây là Tô nam thần của mì sao? Nam thần, anh tốt xấu gì cũng là Tiểu Sinh đang hot hiện nay, đáng ngồi thô như vậy ăn cơm có được không hả?"

Tô Phách thô tới mức cực ngầu, cực đẹp trai, cực kì có phong cách!

Mị muốn biến thành bắp ngô trong tay anh Tô.

Nam thần ăn giận dị quá, nam thần em mua thịt cho anh ăn! Cho dù em có khuynh gia bại sản cũng quyết mua thịt cho anh ăn!

Trước khi hát bọn họ luôn không được ăn quá nhiều, hạ màn kịch mới có thể ăn nhiều...

...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh cười khuynh quốc khuynh thành, em nhìn nhiều hơn một chút (2)

Lúc này, Tô Phách mặc đồ luyện tập, từ trên xuống dưới một thân trắng tinh, đang ngồi trên ghế đá trước hai gốc cây Quế, một chân dài lười biếng duỗi ra, một chân co lên, trên xương bánh chè đầu gối đặt một bát hoành thánh, một tay còn cầm hơn nửa bắp ngô gặm, kết hợp với mây trời xanh biếc, đáng vẻ nhõm nhõm thông thả ăn bữa trưa.

Thanh Tranh: "... Anh không ăn com hộp sao? Gần đây chú hai đặt com nhà hàng kia cũng được mà.

Tô Phách dường như cảm nhận ra, chậm rì ngừng đầu lên. Khi anh nhìn thấy người đứng trước cửa đằng trước là Hứa Thanh Tranh, khóe môi liền nhếch lên: "Tối rồi!"

Nụ cười này, cũng quá đẹp rồi.

Tôi vô tình bấm vào, người này là ai? Đẹp trai quá man.

ThanhTranh điềm tỉnh bước tới, cung cung kính kính chào hỏi: "Thầy Tô, chào anh, tôi đang làm tiết mục phát trực tiếp, thật ngại khi làm phiền anh ăn com"

"Không sao." Nét mặt Tô Phách thoải mái nhìn về hướng Thanh Tranh giọng điệu thoải mái, "Chào mọi người, tôi là Tô Phách. Cảm ơn mọi người quan tâm và ủng hộ bản Lâm Viên □ Ngọc Trâm Ký□ lần này."

"Thầy Tô, nếu không thì anh ăn com trước đi, lát nữa tôi lại tới tìm anh." Thanh Tranh nói.

Tô Phách lại mỉm cười, nói: "Không cần, tôi ăn cũng gần xong rồi." Anh đem đồ trong tay mình dọn dẹp một chút, rồi đặt trên bàn đá.

Sau đó nói với Thanh Tranh: "Cần tôi làm gì? Nghe theo cô hết."

Có thể nói là cực kì hợp tác.

Ánh mắt nam thần bao dung ghê.

Thật sự cái gì cũng có thể làm sao? Vậy mị muốn bắt anh Tô mang về nhà hát "Tắc vi nhĩ, như hoa mỹ quyến, tự thủy lưu niên" cho mị nghe!

Thanh Tranh nhìn màn hình điện thoại nói: "Thầy Tô, mọi người đều rất vui mừng khi nhìn thấy anh." Cô đọc ra hai dòng bình luận, "Có fan nói cô ấy từ khi anh bước vào đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, cô ấy đã theo dõi anh rồi, thích anh hơn ba năm, là fan cứng của kịch; có người khen hôm nay anh có kiểu tóc rất đẹp trai... thầy Tô, bọn họ có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, anh có thể cùng fan tương tác chút không?"

Tô Phách nói: "Được chứ, tùy ý cô."

ThanhTranh nhìn thấy một dòng bình luận lặp đi lặp lại nhiều lần, bèn hỏi: "Thầy Tô, có người muốn gửi đồ ăn ngon cho anh, anh có muốn không?"

Tô Phách nói: "Không cần."

"Thầy Tô, mấy tuổi anh học kịch?"

"Mười tuổi."

Sau đó Thanh Tranh lại nghe thấy Tô Phách nói: "Giờ điện thoại có mệt không? Có cần tôi cầm giúp không?"

Nam thần thân thiết quá men!

Cảm thấy anh Tô ngoài đời so với trên weibo thân thiết hơn nhiều...

Trái tim Thanh Tranh hơi nảy lên, ho một tiếng che giấu tâm trạng, nói: "Thầy Tô, tôi không mệt, cảm ơn anh." Sau đó hỏi tiếp, "Thầy Tô, ngoài hát Côn khúc ra, bình thường anh còn có sở thích gì khác không?"

"Câu cá."

Câu cá không phải là hoạt động của cán bộ già à, nam thần đang nghiêm túc sao?

Bình thường nam thần hay đi câu cá ở đâu? Mị muốn đi năm vùng.

"Thầy Tô, anh... có bạn gái chưa?" Lướt trên màn hình điện thoại đa số là mấy dòng này, cô không thể không hỏi.

Tô Phách cúi đầu cười một cái, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, rất nhanh, tầm mắt của anh lại di chuyển tới tay đang nắm điện thoại.

Tô Phách nói: "Tạm thời chưa có."

Đám fan nhao nhao ngỏ ý "Để mị tới!"

Đúng lúc này, giọng của Đồng An Chi truyền tới: "Hey, hai người đang ở đây làm gì thế?"

Thanh Tranh nhìn thấy Đồng An Chi lập tức thở hắt ra một hơi: "Cô giáo Đồng, chúng tôi đang phát trực tiếp. Qua đây, cô giáo Đồng, lên tiếng chào hỏi với fan nè."

Trong vòng một giây Đồng An Chi từ khuôn mặt cười đùa tí tưng đổi thành hòa nhã dễ gần, chuyển hướng đối diện với ống kính, nụ cười sáng lạn rực rỡ: "Hello, chào cả nhà, tôi là Đồng An Chi! Bạn cũ, bạn mới, có duyên ngàn dặm tới gặp gỡ, các bạn đều ăn cơm hết chưa?"

Thanh Tranh nhìn một loạt cười "Ha ha ha" bắn ra khắp màn hình, xen lẫn "Ăn rồi" và "Chưa ăn."

Đồng An Chi bước tới bên cạnh Tô Phách, hỏi Tô Phách: "Anh có nói xấu tôi không đó?"

Tô Phách đáp trả: "Vẫn chưa kịp nói."

Đồng An Chi trưng ra khuôn mặt vô cùng may mắn: "May mà tôi tới kịp lúc, không thì không biết bị anh bôi nhọ đến mức nào rồi."

Phong nguyệt phết, trái tim mị nhũn hết luôn rồi nè...

Cô Trần theo Phan Sinh luôn đi!

Thanh Tranh đọc một dòng bình luận: "Fan nói, làm fan CP của hai người, hi vọng nhìn thấy cô Trần và Phan Sinh tung đường*."

(*Tung đường: Tung tình cảm mật ngọt ra cho fan xem.

- Cô Trần và Phan Sinh là tên vai diễn trong kịch của Đồng An Chi và Tô Phách.)

Tô Phách trầm ngâm: "Không gian tưởng tượng rõ phong phú."

Đồng An Chi cười lớn: "Phan Sinh của các bạn chỉ biết sông Thu roi lệ, còn chưa biết học tung đường."

Sau đó Đồng An Chi đối diện với điện thoại nói về vài điều thú vị của lịch diễn kịch trong mấy ngày nay, tuyên truyền kịch, còn lôi kéo fan.

Thanh Tranh nhìn một loạt tiếng cười kín màn hình, vô cùng hài lòng, cô giáo Đồng miệng lưỡi trơn tru, không cần cô "phỏng vấn", bản thân tự có thể tham gia vào các đề tài hứng thú của fan. So sánh ra mà nói, thì Tô Phách lộ ra có chút... lười biếng.

Có fan bày tỏ: *Sau khi Đồng An Chi ra sân, anh Tô bỏ tay vào túi quần dáng vẻ nhàn nhã làm nền ha ha.*

ThanhTranh lại cảm thấy, thầy Tô không nên nói chuyện thì tương đối ổn, lúc này nói chuyện khiến cô thiếu chút nữa kinh hồn bạt vía.

Có điều Đồng An Chi ám hiệu cho Tô Phách: "Thầy Tô, đừng làm nỡ nam yên lặng, nói chuyện đi chứ."

Tô Phách nhìn nhìn cô ấy, cực kì thờ ơ không thèm đếm xỉa hỏi một câu: "Nói cái gì?"

Thoạt nhìn, mặc dù là người tận tụy với công việc nhưng không hề tích cực.

Ngay sau đó Đồng An Chi không chút kiêng kị phê bình anh trước fan: "Nam thần của mọi người ấy, mặc dù tài mạo song toàn, tuấn tú lịch sự, nhưng ngũ hành thiếu khuyết... có lửa hay không, một chút cũng không nhiệt tình đúng không?"

Cô ấy lại hướng về phía Thanh Tranh nháy mắt: "Đạo diễn đại đại, đúng chứ?"

Thanh Tranh trầm mặc một giây, chỉ mỉm cười nói: "Tôi mới đến thực tập, không hiểu rõ lắm."

Đồng An Chi cười xấu xa: "Vậy cô cho một câu phát biểu cảm tưởng của người mới."

Tranh Tranh trịnh trọng: "Người tốt."

Mặc dù Đồng An Chi thích nói chuyện hài hước, nhưng kiểu trường hợp này vẫn biết có chừng mực, cho nên không đùa nghịch nhiều.

Tô Phách lại đột nhiên mở miệng hỏi người quay video: "Người tốt? Đơn giản vậy, không nói thêm vài câu nữa?"

Lông mi Thanh Tranh hơi hơi run rẩy mấy cái, im hơi lặng tiếng bắt đầu đọc bình luận của fan: "Các bạn fan đáng yêu của anh nói, anh là hữu phi quân tử, như cốt như gọt, như mài như dũa; Nói giọng của anh... khụ, rất câu dẫn người ta. Còn có người nói anh chìm sa cá lặn hoa, như trăng nguyệt thẹn... Lời này ai nói? Có tài đấy."

Ha ha chủ quản lí weibo cô quá trọng nghĩa rồi, đem câu sắc bén nhất đọc ra.

Nhìn người đẹp An Chi sắp nín cười đến nội thương rồi, đáng yêu quá rồi.

Xem ra nam thần hình như có chút bó tay chịu thua haha, không nhìn nhầm chứ?

Anh ấy nói, mọi người thật sự không cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Anh cười khuynh quốc khuynh thành, em nhìn nhiều hơn một chút (3)

Thanh Tranh cuối cùng cũng phỏng vấn xong nam nữ chính, kế tiếp đi tìm các sự đệ sự muối nhân nhả trò chuyện, ngay tức thì cảm thấy nhẹ nhõm không ít, một đám thanh niên trẻ tuổi cười đùa một hồi, cũng lôi kéo được không ít fan tương tác, hiệu quả rất không tồi.

Đội sau khi phát trực tiếp kết thúc, cô lên weibo đăng một bài cảm ơn mọi người tham gia ủng hộ. Có không ít fan kịch hồi lần sau phát trực tiếp là lúc nào.

Lần sau? Thanh Tranh nghĩ, cả tinh thần lẫn thể xác có chút mệt mỏi, đợi tới hồi phục lại rồi nói sau.

Chạng vạng tối, ánh nắng nghiêng nghiêng rơi vào trong vườn, cây phong cạnh núi đá giả đã ngã màu ửng đỏ, cùng ánh chiều tà hòa lẫn vào nhau.

Đa số mọi người đã tan ca, ngày hôm sau là Quốc Khánh, nhưng vì bộ kịch □Ngọc Trâm Ký□ cần khớp với cảnh tự nhiên cuối thu, đạo diễn Hứa muốn sắp xếp lịch diễn vào tháng mười một, cho nên ông tính đầu ra đẩy xong hết rồi, cũng chỉ cho mọi người nghỉ ba ngày, kỳ nghỉ ngắn ngủi, mọi người tranh thủ từng giây ra ngoài ăn chơi thả ga.

Đa số mọi người đã ta ca về hết, bởi Thanh Tranh còn chút việc vặt giữ chân, lại nghe điện thoại của bà nội, đợi đến khi kết thúc công việc, bốn bề yên tĩnh, hình như chỉ còn mỗi mình cô.

Vừa chuẩn bị về, điện thoại Thanh Tranh chợt sáng lên, nhảy ra một tin nhắn của Triệu Nam: "Quốc Khánh có dự định gì chưa? Có muốn cùng nhau đi gần đây leo núi không?"

Dường như Triệu Nam đối với cô có chút ân cần thái quá, Thanh Tranh nghĩ. Nếu như ngâm bằng lòng sự ân cần như thế này, đối với đối phương là nói chính là kiểu ngầm ra hiệu có thể tiến thêm một bước, nhưng cô không muốn cho người khác kiểu ngầm ra hiệu như thế.

Tranh Tranh suy nghĩ một lát, bèn dứt khoát gọi điện qua.

Sau khi điện thoại kết nối, cô nghe thấy tiếng đầu bên kia cực kì ồn ào ầm ĩ.

Triệu Nam áy náy nói: "Ngại quá, đang tụ tập với bè. Tìm tôi có chuyện gì sao, cô nói đi."

Thanh Tranh dứt khoát ngồi lên chiếc ghế gỗ kế bên: "Tôi vừa nhận được tin nhắn của anh rồi."

"Vậy câu trả lời của cô là?"

"Thầy Triệu... cho tôi mạo muội hỏi một câu, có phải anh muốn theo đuổi tôi không?"

Triệu Nam đầu dây bên kia dừng lại một hồi lâu: "Nếu phải thì sao?"

Giữa nền âm thanh hỗn loạn, câu nói này lại hết sức rõ ràng tiến vào tai Thanh Tranh. Lúc này, ngược lại cô nhẹ nhõm thở một hơi.

Giọng cô mang theo ý áy náy nói: "Xin lỗi, trước mắt tôi không có ý định yêu đương, tôi rất xin lỗi."

Triệu Nam ở bên kia trầm mặc hồi lâu, lâu tới mức nếu không phải còn chút âm thanh ồn ào truyền tới, Thanh Tranh còn nghĩ là ngắt tín hiệu rồi.

"Được, tôi hiểu rõ rồi." Anh ta cũng không nói nhiều nữa, rồi cúp điện thoại.

Thanh Tranh cũng không đi suy nghĩ nhiều, nói rõ là được rồi.

Cô cất điện thoại, thu dọn đồ đạc xong liền đi ra ngoài, đám mây ngũ sắc khắp trời chiếu lên bức tường màu xám cao vút. Cô men theo góc tường bước về phía bãi đỗ xe nhỏ bên hông vườn, vừa bước tới đó thì nhìn thấy xe của Tô Phách vẫn chưa rời đi, Cô nhớ anh đi cùng với đám người Đồng An Chi, lúc đó cô đang nói chuyện điện thoại, thấy Đồng An Chi ý cười ngấp nghé khắp khuôn mặt cúi đầu xem điện thoại, anh đi bên cạnh cô ấy.

Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn bước qua chỗ anh. Tô Phách đứng lúc hạ cửa sổ xe xuống.

"Ông chủ Tô, sao anh còn chưa đi?"

"Lúc này thấy một chiếc xe đỗ sát bên cạnh xe cô, tôi nhớ kỹ thuật lái xe của cô không tốt lắm, nên nghĩ, nói không chừng có thể giúp cô một tay."

"...Ồ, bây giờ thì không sao rồi." Hai bên xe cô đều trống không.

Tô Phách "Ừm" một tiếng, bộ dạng vẫn như cũ không có ý định rời đi.

"Vậy ông chủ Tô đi thông thả, chúc anh lễ Quốc Khánh vui vẻ trước." Thanh Tranh cười vẫy vẫy tay, muốn đi về phía xe của mình.

"Hứa Thanh Tranh."

"Há?" Cô quay đầu.

"Ngày lễ vui vẻ." Tô Phách cong môi mỉm cười, ý cười rất rõ ràng, vốn dĩ anh lớn lên rất đẹp trai, khi đó mày kiếm của anh trở nên ôn nhu, trong ánh mắt lẫn tàn ngọn sóng, tựa như triều xuân đầm hồ Đào Hoa.

Thanh Tranh nhìn chớp chớp mắt, trong đầu mơ hồ trống rỗng, không biết nên trả lời lại thế nào, cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

"Vậy tạm biệt. Lái xe chậm chút, trên đường chú ý an toàn." Tô Phách nói xong, mới khởi động cho xe chạy.

"...Vâng."

Hứa đạo diễn nhỏ của chúng ta lại nhớ tới mối tình đầu rồi.

~Hết chương 28~

Sì poi cho chương sau:

Tô Phách: "Cô thắng, tôi thay cô làm một việc, việc nhỏ trong tầm bàn tay là được, ngược lại cũng như thế."

"Được."

"Nếu không thì để tôi ôm anh một cái được rồi, có điều ông chủ Tô không bằng lòng thì thôi vậy!"

"Được chứ."

"..."

"Vậy tôi sẽ ôm em."

Lời của tác giả Cổ Tây Tước: Rất ngại khi phải nói rằng, hôm nay □Tôi vẫn nhớ anh□ bắt đầu vào kệ VIP. Nếu cảm thấy vào VIP phiền phức, có thể dời sách để xem. Vào VIP cũng xem như là để phòng trộm bản quyền sách (Mặc dù tác dụng không lớn lắm)... Cuối cùng, cảm ơn các bạn thông cảm và thích truyện. chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Lời của người dịch: *Truyện tác giả đăng bên trang web Bạch Mã Thời Quang (TQ) đã vào VIP, ý là phải bỏ tiền ra đọc truyện, truyện này mình đã mua hết các chương VIP. Và đang định mua thêm sách bán Trung cho vào kệ tủ sưu tầm, các bạn yêu thích truyện của chị Cổ thì nhớ đặt mua một cuốn ủng hộ tác giả nhé ;))).*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vậy tôi ôm em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịp lễ Quốc Khánh, bởi vì dạ dày bà Khương không khỏe, ngày nghỉ thứ nhất Tô Phách cùng bà ấy trôi qua ở trong bệnh viện.

Ngày thứ hai, buổi trưa anh đi trong đoàn, ngược lại buổi chiều nhận được điện thoại của Đồng An Chi, mời anh ăn cơm tối.

"Hẹn một mình tôi?"

Đồng An Chi cười nói: "Anh nghĩ hay ghê, đương nhiên có những đồng nghiệp khác chơi với tôi, và còn có một vị khách quý thần bí! À, tôi còn phải gọi Thanh Tranh nữa."

Thế là, Tô Phách trả lời ngay: "Được, địa điểm?"

"Nhà hàng Ngự Long Hiên, bảy giờ."

Đây là một nhà hàng sang trọng nhất trong vùng, một bữa cơm bình thường không hơn vài nghìn thì tuyệt nhiên ăn không nổi.

Tô Phách bèn hỏi: "Cô trùng xổ số à?"

Đồng An Chi nửa úp nửa mở cười: "Tới lúc đó anh sẽ biết."

Ngự Long Hiên dưới màn đêm bóng đèn neon sáng trưng, đại sảnh cao lớn khiến cho người ta sinh ra vài phần cảm khái cửa sơn rượu thịt dư thừa. Xe của Tô Phách vừa tới cổng, liền có nhân viên đứng đợi khách ở bãi giữ xe bước ra chào hỏi. Anh nhìn xung quanh không thấy chiếc xe ô tô màu đỏ có biển số 780, bèn xuống xe đổi thẻ, xong đứng ở cổng đợi một lúc.

Đội chưa đến mấy phút, chiếc xe ấy đã tới, lần này có nhân viên đứng đợi ở cổng giúp đỡ, cô rất thuận lợi đỗ xong xe, sau đó từ trên ghế lái phụ ôm ra một bó hoa Rum màu vàng.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác len mỏng, cả người đứng dưới ánh đèn ở lối vào khách nhà hàng, dường như có một vầng hào quang.

Tô Phách đem ánh mắt di chuyển tới trên bó hoa kia: "Cô muốn tỏ tình với người ta?"

Thanh Tranh cũng nhìn thấy Tô Phách đứng trên bậc thềm, trái tim bất giác không kìm được đập lố lắt một nhịp, trong lòng cô bây giờ rất mâu thuẫn, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều có chút bồn chồn ____ cô không ghét anh, nhưng cũng không thích chạm mặt anh, rất kỳ diệu.

Thanh Tranh cười nói: "Ông chủ Tô, không phải mọi bông hoa đều dùng để tỏ tình. Ví như hoa Rum vàng, nó tượng trưng cho tình bạn, cũng có thể dùng để chúc phúc bạn bè."

Tô Phách đợi cô bước lên bậc thềm, hai người cùng nhau bước vào trong.

"Bỗng dưng tặng hoa chúc phúc?" Cô Phách cúi đầu nhìn cô.

Thanh Tranh nói: "Không phải bỗng dưng. Bởi vì bông hoa Đồng An Chi có chủ rồi, cho nên tôi tặng hoa chúc phúc cô ấy."

Lần này Tô Phách không khỏi bất ngờ: "Sao cô biết được? Cô ấy nói với cô à?"

"Không, tôi đoán."

Tô Phách lắc đầu, không tin lắm, anh thấy mắt cô không hề đảo ngang đảo dọc bước đi, lại hỏi: "Cô chắc chắn vậy sao?"

Thanh Tranh gật đầu.

"Có muốn cá cược không?"

Cái này thì có gì hay ho mà cá cược?

Tô Phách lại đề nghị: "Cô thắng, tôi sẽ thay cô làm một việc, việc nhỏ trong tầm bàn tay là được. Ngược lại cũng như thế."

Thanh Tranh không rõ tại sao anh lại muốn "phân cao thấp" chuyện con con này, nhưng cô lại cảm thấy mình sẽ thắng chắc, cho nên chẳng chút lo lắng, bèn thuận miệng đáp: "Được."

Tô Phách cũng không lo lắng, anh không để ý chuyện thắng thua.

Đồng An Chi đặt chỗ xa hoa sang trọng, hai người bước vào trong, từ xa đã nhìn thấy cô ấy chào đón người tới.

Khuôn mặt Thanh Tranh hiện ra ý cười, tặng bó hoa lớn trong tay. Đồng An Chi ngạc nhiên vui mừng nhận lấy, cảm thán: "Đẹp quá!"

"Chúc mừng cô, tìm thấy lương duyên của mình."

Đồng An Chi thoáng sửng sốt, ngay sau đó là ngạc nhiên hỏi: "Sao cô lại biết?"

Chuyện này Tô Phách cũng muốn biết.

Thanh Tranh dứt khoát lời điện thoại ra, bấm ra dòng trạng thái lúc trưa Đồng An Chi đăng trong vòng tròn bạn bè. Viết là:

Càng là thứ đồ tốt, thì càng là thứ chi có thể gặp được mà không thể cầu, nhưng thường lại xuất hiện vào thời khắc không dự liệu nhất. Bây giờ, tôi gặp được rồi. (Biên soạn từ thơ của Tịch Mô Dung)

Bức ảnh là một tấm hình duy mỹ cắt từ phim: Một đôi bàn tay đàn ông đang mang đôi giày thạch anh màu tím vào cho bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn.

Đồng An Chi tấm tắc khen một tiếng: "'Cô Hứa, sao cô lại thông minh thế chứ!'"

Thanh Tranh cong mắt cười nói: "Điều đó là tất nhiên rồi."

Tô Phách lắc đầu, cái này mà cũng nhìn ra được? Con gái đúng thật là thần kì.

Đồng An Chi dẫn bọn họ vào chỗ ngồi, ở một góc bên trong có một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu. Anh ta vừa mới xác nhận tất cả các món ăn với phục vụ, ngẩng đầu mời mọi người chia nhau ra ngồi vào chỗ. Thẩm Già Lặc đã ngồi vào từ sớm.

Đồng An Chi khắp mặt ngập tràn ý cười ho hai tiếng, nói: "Được rồi, giới thiệu với mọi người, đây là bạn-trai tôi___ Lục Trắc. Bởi vì anh ấy muốn tìm hiểu về công việc của tôi, cho nên tôi muốn chính thức giới thiệu cho mọi người trước, sau đó để anh ấy danh chính ngôn thuận đi tới."

Thanh Tranh ngập ngừng mở miệng: "Lục tiên sinh là ông chủ của Ngự Long Hiên?"

Trong ánh mắt Lục Trắc lóe lên một tia nghi ngờ.

Thanh Tranh có chút xấu hổ giải thích: "Nhà hàng có thức ăn ngon, tôi sẽ thuận miệng dò hỏi tên của ông chủ một chút."

Đồng An Chi nhin không được cười rộ lên: "Không sai không sai, quên mất cô là trù nghệ thế gian Vương Ngữ Yên. Vậy hôm nay ăn xong, cô có thể đưa ra ý kiến cho anh ấy."

Wương Ngữ Yên? Tô Phách âm thầm nghĩ hàm ý đằng sau cái tên, lờ mờ hiểu rõ ra, trước đây cô mang cơm tới không phải là tự mình làm___ kia có thể là do người nhà trong nhà cô làm, anh không nên nổi lấc đầu.

Tiếp theo, Đồng An Chi cũng nhân tiện bắt đầu giới thiệu bạn bè mình cho Lục Trắc.

Chỉ về phía Thanh Tranh: "Đây là đại đạo diễn tương lai của bọn em, Hứa Thanh Tranh."

Lục Trắc mỉm cười gật đầu.

Chỉ vào Thẩm Già Lặc: "Đây là đàn anh khóa bọn trên của bọn em, Thẩm Già Lặc."

Lục Trắc vẫn mỉm cười như cũ.

Chỉ vào Tô Phách: "Đây là bạn nổi khổ, tình nhân già___ trên sân khấu, Tô Phách."

Lục Trắc: "..."

Tô Phách: "..."

"Tình địch đúng không, sau này An Chi giao cho tôi rồi." Lục Trắc trông ra vẻ chia tay ra.

Tô Phách nắm lấy, nói: "Vậy sau này tôi có thể yên tâm tìm người yêu rồi của mình rồi."

Đồng An Chi ha ha cười lớn.

Rất nhanh, một đám sư đệ sư muội cũng nhao nhao tới.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Tất cả mọi người đều rất tò mò, rồi cục Đồng An Chi và Lục Trắc bên nhau từ lúc nào.

Đồng An Chi nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho bọn họ: "Có phải đều đang nghĩ chị đây từ lúc nào tìm được rêu rửa vàng hử? Anh Tô, còn nhớ tôi tìm anh giúp tôi mua Hắc Khôi không? Hôm đó là tuần thứ nhất chúng tôi bên nhau, bởi vì anh ấy thích uống trà, tôi nghe thấy anh đến chỗ có trà ngon, liền muốn... khụ, thật ra từ ngày chúng tôi gặp mặt tới lúc nói chuyện yêu đương, cũng mới chỉ hai người ngày đó lại. Nhưng có lẽ cái gọi là định mệnh là như vậy, lúc tôi nhìn thấy anh ấy lần đầu, liền biết ngay, là anh ấy."

Mọi người sôi nổi cảm khái khi tình yêu tới tựa như cơn gió thoảng, cười đùa gửi lời chúc phúc.

Lâm Nhất một mình ngồi trên ghế than thở một câu: "Thèm có người yêu để có thể nói chuyện yêu đương ghê."

Đồng An Chi chụm ngón tay lại, hướng giữa đầu cậu ta búng một phát: "Cậu mới mấy tuổi, nhân duyên tốt ở đằng sau ấy."

Lâm Nhất liền tiện thể đứng dậy xoay một vòng, nhấc chân lên, hai tay chấp trước ngực, nói: "Sư tỷ, chị cũng không xem xem cái nghề này của em, không dễ dàng gì làm nhân vật chính, lại còn là một hòa thượng, haizz, khổ ghê."

Đồng An Chi bị chọc cho cười mãi, Thẩm Gia Lặc ở kế bên đánh úp đáp lại một câu: "Không phải ghép đôi cho cậu một tiểu ni cô rồi sao?"

Mọi người cười lớn.

Thanh Tranh nhìn khuôn mặt Đồng An Chi ngập tràn hạnh phúc, từ tận đáy lòng có chút ghen tị, nhưng vui mừng thay, không nhịn được cũng nghĩ tới bản thân. Cô và crush tình đầu của mình từ lúc quen biết đến lúc "xa nhau" cũng chỉ hai mươi ngày đó lại. Hai mươi ngày của Đồng An Chi thành một nhà, hai mươi ngày của cô chỉ có thể kết thành một câu "Sai lầm". Cô có chút tiu nghỉu mất mát.

Thanh Tranh bụng ly nhấp ngụm trà, ánh mắt quét nhìn "Crush tình đầu" ở bên cạnh, thấy anh đang chậm rãi xoay ly trà, ríu rít mắt không biết đang nghĩ cái gì. Không cần thận liếc nhìn hơi lâu, chắc là bị anh phát giác ra rồi, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười nhẹ hỏi cô: "Cô nhìn cái gì?"

"Không có gì..."

Động tác nhỏ của Thanh Tranh và Tô Phách toàn bộ đều rơi vào trong tầm mắt của Lục Trắc, anh ta không để lại chút vết tích nhếch nhếch môi lên, cầm chiếc ly trong tay hướng Tô Phách giong lên.

Tô Phách giong tay nhắc ly đáp lại: "Đời người người cộng tác khó tìm, chúc mừng ông chủ Lục."

Lục Trắc nhìn nhìn anh, lại liếc nhìn Thanh Tranh, ý vị sâu xa nói một câu: "Cùng vui."

Sau bữa cơm, bởi vì nhà Thẩm Gia Lặc ở gần đây, đi bộ tới thì vẫn đi bộ về nhà. Các sư đệ sư muội còn muốn đi chỗ khác chơi, thì kết bạn gọi xe đi. Còn lại Tô Phách và Thanh Tranh, Đồng An Chi hơi chệnh choáng say, mang theo chút thanh điệu yếu ớt pha trò: "Thanh Tranh, khi nào kết giao bạn trai, chúng ta có thể tổ chức thành nhóm bốn người tới uống chút rượu?"

Thanh Tranh cũng trêu đùa đáp lại: "Không phải cô nói tôi là đại đạo diễn tương lai sao, vậy tôi còn vội gì chứ? Đợi tới lúc tôi có cả danh lẫn lợi, muốn kiểu mỹ nam thế nào mà chẳng có, muốn quy tắc ngầm với ai thì quy tắc ngầm với người đó."

Đồng An Chi nghe xong cười không ngừng, tưởng chừng như không đứng thẳng eo nổi. Lục Trắc không chút dấu vết ôm lấy cô ấy, nói lời tạm biệt với Tô Phách và Thanh Tranh.

Mới cùng với Đồng An Chi và Lục Trắc tách ra, Tô Phách liền liếc nhìn Thanh Tranh đầy ý vị sâu xa: "Muốn quy tắc ngầm với ai thì quy tắc ngầm với người đó? Chỉ hướng cao xa."

"Tôi nói đùa mà..."

Dường như Tô Phách của chỉ thuận miệng nói một câu, sau đó bèn đổi đề tài: "Cả cuộc tôi thua rồi, cô muốn bảo tôi làm việc gì?"

Thanh Tranh nhớ ra trước khi ăn cơm có thuận miệng cả cuộc cùng anh: "Không sao, tôi không cần anh làm gì hết."

"Thua chính là thua, cô nói đi."

Có người nào lại cứ cứng rắn muốn nhận thua.

Lúc này, có người ở bên cạnh kinh ngạc gọi một tiếng: "Anh là Tô Phách sao? Đúng là thật rồi!" Cô gái kia vui mừng quá đổi xông lên, nắm lấy cánh tay Tô Phách, "Em là fan kịch của anh, theo dõi weibo của anh, có thể chụp với em một tấm ảnh không ạ? Vờ □ Tây Lâu Ký□ của anh em đi xem rồi,

những bộ kịch trước đó của anh em cũng xem rồi, trước đây em là fan của ông chủ Khương, sau này thì chuyển qua mê anh ha ha"

Khương Thân là một vị diễn viên gạo cội có duyên với khán giả nhất trong đoàn kịch Cô Khúc bọn anh.

Tô Phách khách sao nói lời cảm ơn, lại lịch sự nói: "Cô chụp đi, nhưng làm phiền nhanh một chút, tôi và bạn còn có việc."

"Ồ ồ, vâng ạ vâng ạ." Cô gái đứng sát Tô Phách chụp liền mấy tấm, lưu luyến không muốn rời nói, "Em chụp xong rồi, em có thể ôm anh một cái không?"

Phụ huynh đứng bên cạnh cô gái hỏi: "Cậu ta là ai? Nhóc con, được rồi được rồi, mau lên xe về nhà."

Tô Phách cũng không thích làm mấy động tác thân mật với người lạ lắm, cho nên anh cự tuyệt: "Ngại quá, cảm ơn bạn đã thích."

Cô gái chỉ có thể nán lòng gật đầu, lên xe. Đồng thời Tô Phách cũng không dừng lại lâu, ra hiệu cho khán giả đứng nhìn Thanh Tranh đi về phía bên kia xe, tay anh đặt sau lưng cô, lâu lâu chạm nhẹ vào áo cô.

Sau khi hai người bước tới cạnh xe, Thanh Tranh cảm khái một câu: "Fan kịch của anh rất nhiệt tình."

Tô Phách buông cánh tay đụng chạm với áo ra: "Cá cược tạm thời chưa nghĩ ra được muốn gì, cô có thể từ từ suy nghĩ."

Thanh Tranh sắp quên bống vụ này, cô muốn tung ra chiêu bốn lạng địch nghìn cân*, bèn nói: "Nếu không thì để tôi ôm anh một cái được rồi, có điều ông chủ Tô nếu không bằng lòng thì thôi vậy."

*(*Bốn lạng địch nghìn cân, là một trong những nguyên lý căn bản của môn võ Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương, mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất. Câu trên chị Tranh ý nói là lấy chuyện của bạn fan nữ kia để đưa ra điều kiện của vụ cá cược, nghĩ rằng ông chủ Tô sẽ không đồng ý, ai dè... người ta mong còn không được ấy chứ ;)))*

Trong ánh mắt Tô Phách hơi giao động, nói: "Được chứ."

"..."

Anh đợi cô một lát không thấy cô có hành động nào, biết co biết duỗi nói: "Vậy tôi ôm cô."

Sau đó, Tô Phách đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy cô. Thanh Tranh chỉ cảm thấy trong đầu vù nhẹ một tiếng, giữa hơi thở có một mùi hương dễ ngửi thoang thoảng.

Đợi Tô Phách buông cô ra, cô nói: "Xong rồi hả?"

"Xong rồi."

"Ồ."

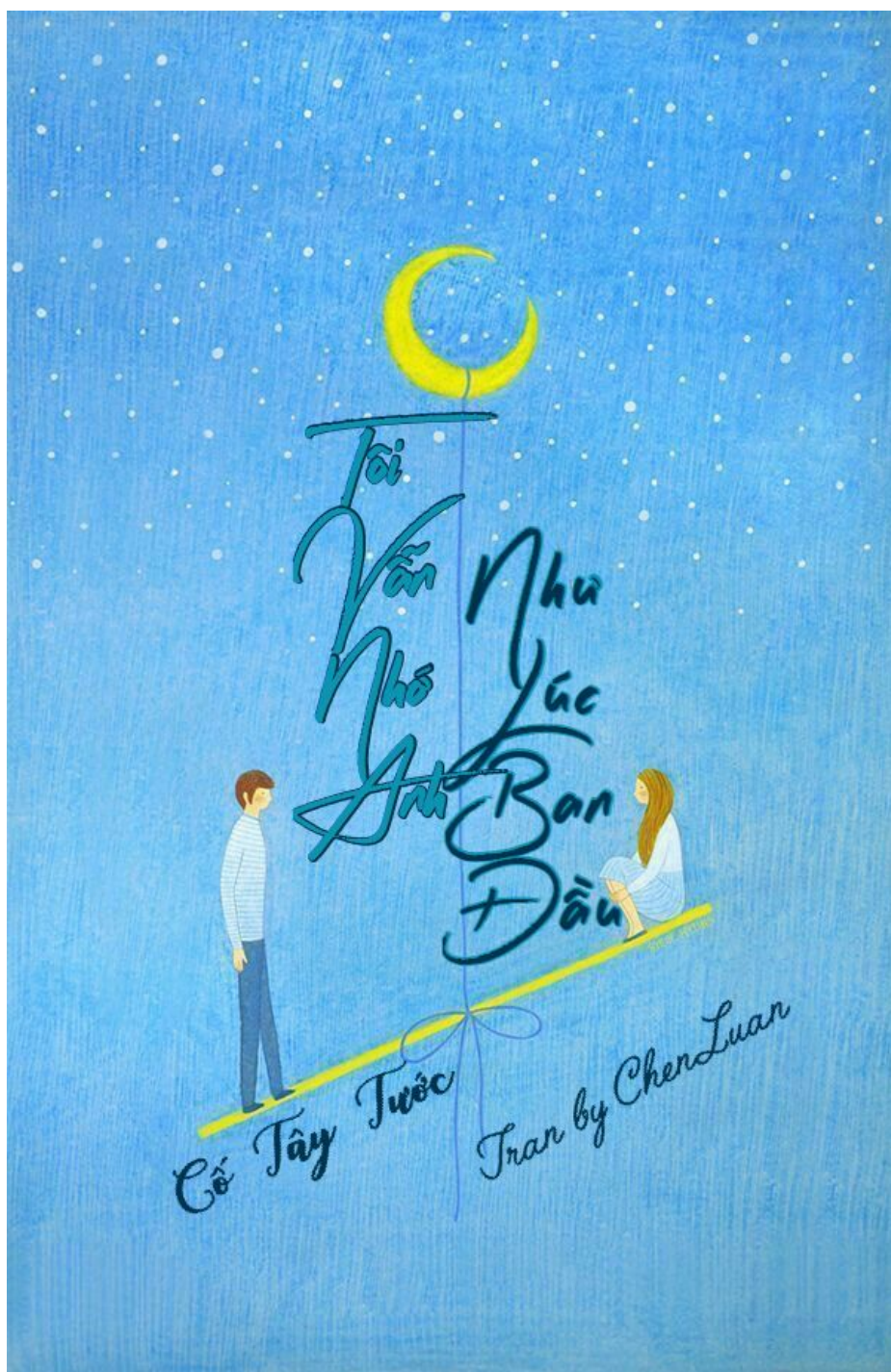
Đây là lần thứ hai từ khi Tô Phách nhìn thấy Thanh đến giờ, lần thứ nhất nhìn thấy cô mặt đỏ... lại còn giả vờ bình tĩnh.

Thật sự rất dễ thương. Anh trầm nghĩ.

Thanh Tranh nghĩ lại là: Không hiểu nổi, không phải anh không thích tôi sao?

~Hết chương 29~

ChenLuan: Cảm ơn bạn @LamHngHunhNgc đã tặng ảnh bìa truyện xinh xinh cho mình nhé, cảm ơn nhiều lắm lắm luôn ý:* Bìa cực xinh:)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi không thể lãng phí sắc đẹp một cách vô ích được

Diễn xuất chính thức □Ngọc Trâm Ký□ dự kiến vào tháng mười một, lúc ấy Tổ Thu mát mẻ vừa hay ăn khớp với ý cảnh nghệ thuật với vở kịch. Với lại, đối với các diễn viên mà nói, nhiệt độ không khí cũng đúng lúc vừa vặn, không quá nóng, cũng không quá lạnh.

Trải qua đoạn thời gian luyện tập luyện tập khua chiêng gõ mõ trước, đạo diễn Hứa quyết định lấy □Cầm Khiêu□ ra trước, làm một lần diễn tập chính thức. Tất cả điều hành đều giống như diễn xuất chính thức, để thử xem hiệu quả diễn xuất như thế nào.

Thanh Tranh cùng với trận này, đã dần dần sinh ra chút hứng thú đối với Côn khúc. Thêm vào đó, đầu sao cũng có công sức lao động của chính bản thân bỏ vào, cho nên cô rất kỳ vọng.

Trước diễn tập một ngày, bạn cùng phòng Thi Anh Anh của Thanh Tranh liên lạc với cô: "Mộc Mộc, đang làm gì đấy? Tớ tạm thời quay về một chuyến, tìm cậu xem trai đẹp."

Thanh Tranh nói: "Không phải cậu không thích xem Tiểu Tử Bối sao?"

****Tiểu Tử Bối: chỉ những người trẻ tuổi, kinh nghiệm từng trải ít.)***

Thi Anh Anh "Ai yaa" một tiếng: "Không phải tớ từng nói rồi sao, tớ đối với anh ấy "vừa gặp đã yêu". Sau này tớ còn đặc biệt lên mạng tìm những diễn xuất trước đó của anh ấy để xem, bây giờ tớ đối với anh ấy cũng chỉ là thường thức, anh ấy thật sự rất có phong thái của ông chủ Cổ hai mươi năm trước!

"Được... được rồi, lúc này tớ đang bận gần chết đây, nói chuyện sau nhé Anh Anh, có điều tối ngày mai bọn tớ đúng lúc cần diễn tập, bây giờ, cậu có muốn tới đây không?"

"Thật sao, tốt quá rồi."

"Về nhà tớ sẽ gửi địa chỉ cho cậu."

Ngày diễn tập hôm ấy, Thanh Tranh và bạn học Thi Anh Anh thuận lợi gặp nhau ở cửa trạm tàu điện ngầm cách Viên Tử (vườn) không xa. Vừa nhìn thấy người, Thanh Tranh liền hỏi: "Cậu ăn cơm chưa? Cách buổi diễn còn sớm, tớ đưa cậu đi ăn trước nhé?"

"Tớ giảm cân, buổi tối không ăn. Còn cậu?"

Thanh Tranh cùng ăn chung với các diễn viên___ hơn ba giờ đã ăn rồi, bởi vì các diễn viên trước khi biểu diễn không được ăn no, cho nên ăn khá sớm.

"Tớ ăn rồi. Vậy tớ trực tiếp dẫn cậu đi."

Thi Anh Anh bỗng nhiên nghiêm túc nhìn Thanh Tranh, nói: "Bạn yêu, tối qua cậu nói với tớ, tất cả diễn xuất lần này đều ở Lâm Viên nhà cậu. Lúc đó dọa tớ không hề nhẹ, muốn khi gặp mặt nhất định phải chắc chắn với cậu lần nữa: "Cậu thật sự là thiên kim con nhà giàu trong truyền thuyết sao? Hơn ba năm, cậu cũng giấu kỹ quá rồi đấy?"

"Thiên kim(*) cái gì, tớ nặng nhất cũng chỉ hơn một trăm cân(**). Trước kia không phải tớ tận sức muốn giấu diếm, chỉ là các cậu không phát hiện ra thôi, tớ cũng không nói."

(*Thiên kim đọc là "Qian jin" đồng nghĩa với từ nghìn cân cũng đọc là "qian jin", câu trên là chị Tranh chơi chữ.

*****Một trăm cân ở TQ = 50 cân ở VN.)***

Thi Anh Anh cực kì phản kích: "Tớ chỉ quá kinh ngạc thôi được chưa? Nghĩ lại trước kia, tớ - cô gái ngọc con chủ nhà thầu lúa còn đứng trước mặt cậu khoe khoang.Cậu thật là đủ... kín đáo."

Thanh Tranh hết sức chân thành ôm lấy hai tay đồng chí Thi Anh Anh nói: "Chủ thầu lúa, kia thật là y thực phụ mẫu*, khoe khoang là đúng rồi."

(*Y thực phụ mẫu: chỉ những người sống dựa, y lại vào ba mẹ... nói chung là ăn bám.)

Hai người cười đùa mấy câu, cuối cùng cũng tới bên ngoài khu vườn.

Bảo vệ ngoài cổng nhận ra Thanh Tranh, tự nhiên không ngăn bọn họ. Nhưng Thanh Tranh không trực tiếp dẫn Thi Anh Anh đi phòng ở hiện tại mà đổi thành phòng dùng sau sân khấu, bởi vì trước mắt ở kia đang là thời gian bận rộn nhất."

"Đợi sau khi kịch hạ màn, tớ sẽ dẫn cậu đi gặp đám thầy Tô, bây giờ, tớ dẫn cậu đi làm quen với môi trường xung quanh, tới lúc đó, cậu có thể cùng với nhân viên làm việc bọn tớ đứng cùng một chỗ."

Hai người bước trên con đường nhỏ nối đến sau vườn, xung quanh âm thanh ầm ĩ nơi góc tối truyền ra ca khúc chan chứa phong cách cổ.

"Đây là... đàn tranh?" Thi Anh Anh đối với nhạc cụ truyền thống Trung Quốc, có thể nói là dốt đặc cán mai.

"Là đàn cổ." Thanh Tranh sửa lại.

"Có gì khác nhau?" Thi Anh Anh lại hỏi.

"Chiều dài không giống nhau, âm thanh cũng không giống." Thanh Tranh lờ ỉ ý nhiều nói. Đương nhiên, đối với Thi Anh Anh, nói cũng bằng thừa.

Có điều, Thi Anh Anh hoàn toàn không sửa đổi, hỏi tiếp: "Thế cậu biết bài hát này là gì không?"

"□Lương Tiêu Dẫn□."

"Giỏi. Quả nhiên là đại diện cảm kỳ thi họa của lớp chúng ta." Thi Anh Anh hoàn toàn bá phúc.

Ca khúc này hết, lại nối tiếp một ca khúc mới. Thi Anh Anh hướng cô nương này, ý rất rõ ràng___ lại muốn kiểm tra cô. Thanh Tranh vừa nghe đã biết:

"□Thu Tiêu Tiên Nguyệt□

"Tớ phục rồi, tớ phục rồi." Thi Anh Anh nói.

"Tranh Tranh." Đạo diễn Hứa ở đối diện nhanh chân bước tới.

"Ồ, chú hai." Thanh Tranh giới thiệu với chú hai, nói, "Đây là bạn học trước kia cháu từng nhắc với chú, cậu ấy tên Thi Anh Anh."

"Chào cháu." Đạo diễn Hứa còn rất phong độ đưa tay ra.

Thi Anh Anh vội vàng bắt tay: "Cháu chào chú ạ."

"Trước buổi mở màn cũng không có việc gì nữa, Thanh Tranh cháu dẫn bạn học đi chơi đi. Chú đi ăn miếng cơm đã."

Thanh Tranh vội nói: "Vâng, chú đi ăn cơm đi ạ."

Thi Anh Anh mắt dõi theo bóng dáng đạo diễn Hứa biến mất dần ở góc cửa, suy sụp tinh thần lắm lắm: "Nhà là của cậu, đạo diễn là chú của cậu... tớ bị mất cân bằng trầm trọng, tớ phải gả cho ông chủ Cổ bốn mươi mốt nhánh hoa của tớ thì trái tim mới có thể lấy lại cân bằng nổi."

ThanhTranh cười bảo: "Ông chủ Cổ kia của cậu không phải có con có thể đi mua xì dầu được rồi à?"

"Cũng phải, không được phá hoại gia đình người ta được." Thi Anh Anh đột nhiên nhớ ra gì đó, vỗ tay một cái nói, "Ông chủ Tô thì sao? Là hoa chưa có chủ phải không? Vậy tớ sẽ cố gắng để ông chủ Tô lấy tớ, ha ha ha."

Thanh Tranh cảm thấy mỗi người đều có chí hướng riêng: "... Vậy cậu cố lên nhé."

Từ hợp viện chiều tối, đèn hoa sáng rực vừa bật lên, cả tòa Viên Từ bao phủ dưới ánh trắng thanh lệ.

Sau khi tiến vào màn đêm, vậy mà cả khu vườn thực sự thấp thoáng chút cảm giác mùa Thu. Gió lướt qua, lá cây xào xạc vang lên, đây cũng là nguyên nhân đạo diễn Hứa nhất định bắt đầu diễn bản Lâm Viên cảnh thật vào mùa Thu, cũng là vì câu nói kia của Phan Tất Chính: Lá rơi giết mình tàn giấc mộng.

Thanh Tranh và Thi Anh Anh ngồi trong vườn được vây thành một khu vực thánh phòng giành cho khán giả.

Kịch, cuối cùng cũng mở màn.

*"Nhàn cư tịnh lữ ngẫu tương chiêu, tiểu ẩm sơ hạm cảm dục điệu." (*Thơ của nhà thơ Bạch Cư Dị)*

Có đàn, tình cảm của Phan Tất Chính và Trần Diệu Thường đặc biệt phong nhã.

Trần: Công tử đang trong thời kì tráng niên, sao lại ngâm khúc không có vợ này?

Phan: Tiểu sinh thực sự chưa có vợ.

Trần: Chuyện này cũng không liên quan tới ta.

Phan: Xin hỏi vị cô nương này, chúng ta mặt đối mặt đàn một khúc thì thế nào?

Nội dung vở kịch cũng trong khúc đàn vừa tới vừa lui dần dần tiến lên. Trên bầu trời mây ít sao thưa, người và cảnh trong vườn càng thêm rõ.

Người trong kịch chuyển cảnh, tầm mắt các khán giả cũng theo từ đình đối tới bên cầu nhỏ, từ cầu nhỏ đối xuống dưới mái hiên.

Bởi vì bản Lâm Viên thời gian có hạn, cắt bỏ rất nhiều tình tiết nguyên bản gốc của kịch, nhưng vẫn đảm bảo ý cảnh, quan niệm nghệ thuật. Cảnh sắc Lâm Viên ban đêm cộng với điều phối ánh sáng hợp lý, càng khiến cho khán giả tựa như đang ở trong vườn chứng kiến cảnh yêu đương say đắm của nam nữ trẻ tuổi thời cổ đại. Bản này và bản trên sân khấu là hai loại cảm nhận hoàn toàn không giống nhau.

Thời gian một màn kịch không dài, kịch hạ màn, tiếng vỗ tay vang lên! Có nhân viên làm việc, cũng có lãnh đạo đoàn kịch Côn khúc Bách Châu tới xem hiệu quả, ngày hôm ấy Lục Trục cũng có mặt.

Thi Anh Anh một bên vỗ tay, một bên nghiêng đầu nhìn Thanh Tranh, giọng điệu xúc động: "Vẫn luôn không có cơ xem một vở kịch bản cảnh thực đến nhập vai trong đó thế này, hôm nay coi như là thỏa mãn mọi ước nguyện rồi, kịch quá đẹp..."

Mặc dù Thanh Tranh đã từng xem rất nhiều lần tập diễn □Ngọc Trâm Ký□, những mỗi lần xem xong, đều sẽ sinh ra một chút cảm tưởng mới, phần tình ý lâu dài trong kịch ấy, liễu quyền hoa tu*, rất khiến cho người ta cảm động.

"Đúng thế, rất đẹp."

*(*Liễu quyền hoa tu: chỉ tình cảm nhớ nhung quyền luyến, ngại ngừng.)*

Thanh Tranh nhìn thấy nhân vật nam chính ở trên sân khấu bước xuống, hình như đang liếc mắt nhìn về phía cô, có điều trong nháy mắt liền quay đầu đi nói chuyện với Đồng An Chi.

Chắc anh không đặc biệt nhìn cô, chỉ vừa đúng lúc nhìn sang bên này mà thôi?

Sau khi kịch kết thúc, đạo diễn Hứa cùng với các vị lãnh đạo đoàn kịch tụ tập nói chuyện, các diễn viên đi ra sau đài tẩy trang.

Sau khi Thanh Tranh giúp các nhân viên làm việc dọn dẹp sân bãi một hồi, Thi Anh Anh vội vã hỏi thúc: "Mộc Mộc, mau dẫn tớ đi gặp ông chủ Tô. Tớ muốn đi xin chữ kí, còn muốn chụp ảnh chung!"

Thanh Tranh cảm thấy Tô Phách bình thường cư xử lúc nào cũng một bộ lúc gần lúc xa, bản thân hoàn toàn không nắm chắc được tính khí của anh, cũng không dám cam đoan: "Tớ có thể dẫn cậu đi, chẳng qua, Tô Phách có nguyện ý hay không thì tớ không thể đảm bảo."

Trần Anh Anh gật đầu liên tục, gấp trước rồi nói sau.

Hai người dọc đường chuyển từ hành lang qua cầu, cuối cùng đến phòng nghỉ ngơi sau đài.

Lúc Thi Anh Anh cuối cùng cũng nhìn thấy Tô Phách ở cự li gần, mắt tựa như bị keo dính vạn năng dính chặt, có thể nói, Tô Phách trong video và Tô Phách hiện tại so sánh, thì kém xa nhau.

"Xin chào... tôi là..." Thi cô nương nổi tiếng là khéo ăn khéo nói thế mà vào thời điểm này lại không lạnh mồm lạnh miệng nổi.

Thanh Tranh vốn dĩ không định nói nhiều, nhưng lúc này đây nhện không được, giúp cô bạn mở lời: "Thầy Tô, đây là bạn học của tôi, tên Thi Anh Anh... rất thích anh." Vừa thích anh, song, đã muốn để anh cười cô ấy rồi, cho nên nói "rất thích" cũng không có chuyện gì.

Tô Phách đã tháo khăn trùm đầu, cũng cởi áo ngoài, mặc áo trong màu trắng, vẫn như cũ không thiếu sự thanh cao thuần khiết, vẫn bộ dạng ôn hòa không nóng không lạnh, hướng Thi Anh Anh chào hỏi một tiếng: "Chào cô."

"Chào anh chào anh!" Thi Anh Anh liếc mắt nhìn Thanh Tranh, ý bảo cô tiếp tục nói giúp.

Thanh Tranh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc cô ấy một cái, chỉ đành có thể tiếp tục nói giúp: "Ông chủ Tô, bạn học của tôi muốn xin chữ kí của anh, nếu như có thể, còn muốn chụp với anh một tấm ảnh." Cầu xin người khác, thái độ của cô hết sức cung kính.

Cô nói thế, bên kia Thi Anh Anh đã nhanh nhẹn rút cuốn sổ và bút trong ba lô ra.

Tô Phách thấy Thanh Tranh luôn cứ hơi rũ mắt xuống, cũng không nhìn anh, anh gần như không thể nhịn bật cười một cái, nhận lấy cuốn sổ và bút kí tên, còn cười nói với Thi Anh Anh: "Cảm ơn đã thích."

Thi Anh Anh lập tức máu nóng chảy lên đầu, hết sức chân thành nói: "Tôi sẽ mãi là fan của anh!"

Thanh Tranh bỗng nhiên nhớ ra trước kia bạn học Thi đối với kịch mới, người mới, đều bày ra dáng vẻ mỉa mai diêm dúa lờ lợt, không kìm nổi phì cười.

"Cô cười cái gì." Tô Phách hỏi cô.

Thanh Tranh nhện cười, cực kì nghiêm túc nói: "Thay anh vui vẻ."

Đồng An Chi thay đồ xong, từ phòng bên cạnh bước ra, mỉm cười nói: "Nghe thấy mọi người nói chuyện, Thanh Tranh mang bạn tới sao?"

Thi Anh Anh ngay lập tức chào hỏi: "Bà chủ Đồng, chào chị! Hôm nay chị diễn rất xuất sắc, quá đẹp luôn."

Đồng An Chi nói: "Nghe ra được, không phải là lời nói giả. Cảm ơn."

Tô Phách đứng dậy, nói với Thi Anh Anh: "Đội tôi thay đồ, tẩy trang xong sẽ cùng mọi người chụp ảnh, được chứ?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi, anh đi làm việc của mình trước, tôi đợi anh."

Tô Phách vừa bước vào trong cửa phòng, lại quay đầu hướng Thanh Tranh nói: "Cô Hứa, tôi có thể nói chuyện riêng với cô vài câu không?"

Thanh Tranh có loại dự cảm không lành, trong lòng thấp thỏm không yên bước tới bên cạnh anh, cô tận lực duy trì khoảng cách an toàn nhất: "Cái gì?"

Tô Phách thấy cô hận không thể cách mình cả mười vạn tám nghìn dặm, bèn bước lên phía trước một bước, mới thấp giọng nói một câu: "Tôi không thể lãng phí sắc đẹp một cách vô ích được."

"... Ông chủ Tô, anh thật hài hước."

Ông chủ Tô thấp giọng cười, nói: "Tôi nghiêm túc."

Nghiêm túc? Nói không chừng còn phải đưa tiền sao? Thanh Tranh không hiểu nội tình thiếu chút nữa đi tìm điện thoại chuyển khoản.

"Nghĩ kỹ thử xem, hình như tôi cũng không thiếu thứ gì." Tô Phách lại nói.

Thanh Tranh buông bàn tay lười điện thoại ra.

Tô Phách nói: "Vậy cho thiếu nợ trước, đợi tôi nghĩ xong sẽ tìm cô nói."

Thanh Tranh trầm nghĩ trong lòng: Mạo hiểm nợ cũng quá lớn rồi, nhưng nhất thời vào lúc này, cũng không biết nên trả lời anh thế nào.

Cô mở miệng muốn nói vài câu, cuối cùng đành chịu nói: "Được thôi." Bản thân vì bạn tốt mà gần xem như là hai bên sườn đều cảm dao.

Bạn học Thi Anh Anh vừa nắm lấy Đồng An Chi giúp cô ấy ký tên, vừa dùng khước mắt liếc nhìn hình ảnh Thanh Tranh và Tô Phách đứng cạnh nhau, cảm thấy có một loại cảm giác không nói nên lời. Mặc dù, không biết bọn họ đang nói gì, nhưng bất giác cảm thấy rất hài hòa.

Vậy mà Mộc Mộc với ông chủ Tô đã sớm có quan hệ tốt như thế?

Đồng An Chi ký xong, đem cuốn sổ đưa cho cô ấy. Cô ấy nhận xong cuốn sổ ký tên, đồng thời nhỏ giọng hỏi một câu: "Bà chủ Đồng, quan hệ giữa Thanh Tranh và ông chủ Tô rất tốt sao? Bọn họ cứ thì thì thăm thăm nói cái gì thế, không thể nói ra cho mọi người cùng nghe sao?"

Đồng An Chi nhún vai: "Sở thích mà."

"..." Thi Anh Anh thấy Đồng An Chi mang theo giọng điệu hài hước, cũng không kinh ngạc hỏi nhiều, chỉ thấy bầu không khí tỏ kịch bọn họ rất tốt, không nhận được càng hâm mộ ghen tị hơn.

Hôm nay lúc Tô Phách gần về đến nhà, thì nhìn thấy cửa hàng hoa tươi ở bên ngoài tiểu khu mới mở, bất giác dừng xe, rồi xuống xe đi vào cửa hàng.

Đội đi vào trong cửa hàng, nhất thời cũng không biết bản thân muốn mua cái gì. Đồi này, trừ lúc thời niên thiếu từng mua hoa Cẩm Chướng tặng Khương quý bà ra, thì chưa từng mua qua loại hoa nào khác.

Nhưng đã bước vào rồi, thì cũng không thể tay không bước ra. Anh đi đi nhìn lại, vẫn thấy số hoa Rum trong góc kia đẹp mắt nhất, liền chỉ xuống nói với bà chủ: "Tôi muốn mười bông."

Tô Phách về tới nhà, bà Khương cũng vừa từ lớp vũ đạo về, nhìn thấy con trai ôm một bó hoa, tấm cũng chẳng kịp tấm, cảm thấy mới lạ lần mong đợi: "Con gái tặng sao?"

"Không phải."

"Chẳng lẽ tặng cho mẹ?" Bà Khương vẫn thích thú như cũ.

"Không phải." Tô Phách sắp không chịu đựng được nữa rồi.

Cuối cùng thẳng thừng nói: "Con cảm thấy đẹp nên mua."

Bà Khương nhìn nhìn con trai, tựa như nhìn quái vật. Cuối cùng xua xua tay, nói: "Con thích được rồi, Haizz, thật là càng lớn càng khó hiểu." Nói xong cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tô Phách hoàn toàn không chút ảnh hưởng đi tìm một cái lọ thủy tinh, tiện tay đem hoa cắm vào, nhưng cảm thấy có chỗ nào đó không được đẹp mắt lắm.

Anh ngẫm nghĩ, hôm sau nên đi mua một chiếc bình hoa đẹp một chút, mới kết hợp được với hoa đẹp.

~Hết chương 30~

ChenLuan: Hello cả nhà~~~ có ai đang đọc truyện không giờ tay cho tui biết cái nào~~~ lấy động lực ngồi cày truyện nè. □□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Em nên trả nợ đi

Một màn diễn tập □Ngọc Trâm Ký.Cầm Khiếu□ rất thành công, đạo diễn Hứa cực kì vui vẻ, vừa sáng sớm ra ông đã tới bảo Thanh Tranh cắt nối biên tập video quay lúc diễn tập thành một bản video ngắn giới thiệu.

Thanh Tranh học là đạo diễn, tất nhiên từng học qua cắt nối biên tập, mà bản thân cô bình thường cũng thích cắt phim chơi chơi, đối với tác phẩm lại càng tỉ mỉ bới lông tìm vết, cho nên bận rộn một mạch tới sáng, còn tiêu tốn luôn cả thời gian ăn trưa, cuối cùng cũng coi như hài lòng, lúc đưa thành phẩm cho chú hai xét duyệt, bỗng nhiên có người chạy tới nói: "Đạo diễn Hứa, hình như Tô Phách bị thương rồi.

Đạo diễn Hứa đứng dậy cất bước đi về phía khu vực nghỉ ngơi của diễn viên, Thanh Tranh cũng nhuróng mày vội vàng bước theo.

"Vết thương cũ, không cần gấp gáp, nghỉ ngơi một lát sẽ ổn ngay." Trái ngược với sự khẩn trương của mọi người, bản thân Tô Phách ngược lại rất ung dung, tựa như người bị thương không phải là anh.

Thanh Tranh thấy anh một tay đỡ eo, một tay đặt lên mép bàn trang điểm, lúc thì nhăn mày, lúc thì hai mày hơi run run, mà còn muốn làm yên lòng mọi người tới hỏi thăm.

Đợi mọi người lần lượt đi hết, đạo diễn Hứa gọi Thanh Tranh qua, hỏi: "Cháu lái xe được rồi chứ?"

Thanh Tranh gật gật đầu.

"Vây thế này, buổi chiều chủ sẽ cho Thẩm Già Lạc tới thay màn kịch sau, cháu giúp chủ đưa Tô Phách về nghỉ ngơi trước. Nhiệm vụ tiếp theo còn gian nan vất vả, thân thể không thể suy sụp được.

Vốn dĩ Tô Phách không muốn về, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát xem tình hình, nhưng lời chưa thốt ra khỏi miệng, thì đạo diễn Hứa đã giành trước, nghe đạo diễn Hứa sắp xếp xong, anh quyết định nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn. Thanh Tranh điều Tô Phách dọc đường cho tới công vườn, nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh.

Không phải nói dừng gấp gáp à, sao giờ sức nặng hơn nửa người đều dồn hết lên người cô?

"Này, anh..."

"Hử?"

"Anh thật sự không sao chứ?"

"Tạm thời.. không chết được."

Thanh Tranh ngậm miệng, quyết định vẫn không nên phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, trực tiếp đem bản thân thành tài xế, đưa anh về nhà là được rồi. Thế là, cô dừng một lát, hít sâu một hơi dài, cầm lấy cánh tay anh tiếp tục đi về phía trước.

Tô Phách vốn bận tới mắt tới mà vẫn nhàn nhã nhìn cô, lại nhìn thấy trán cô lấm tấm toát mồ hôi.

Trên đường đi tới bãi đỗ xe, Thanh Tranh chỉ cảm thấy sức đề đỡ hơn rất nhiều. Đợi tới cạnh xe, lúc cô nhìn anh, bỗng nhiên anh mỉm cười với cô, cười tới mức cô chẳng hiểu mô tê gì luôn.

"Sao anh lại cười?"

"Cảm ơn cô." Tô Phách cực kì chân thành nói, đồng thời vận động cánh được Thanh Tranh cầm, "Có điều cô nắm chặt quá, tay tôi có chút tê." Đây cũng là lời nói thật lòng.

Thanh Tranh đột nhiên được cảm ơn, vốn dĩ muốn lịch sự đáp lại một tiếng "Không cần khách sáo.", lại bị nửa câu sau bật ra chèn kín miệng.

Anh cười cười, chìa cánh tay bị "tê" ra, nắm lấy tay cô, rồi nhanh chóng buông ra trước khi cô kịp có phản ứng: "Tê thật, cảm đồ còn cảm giác cảm không chân thật."

Thanh Tranh chỉ cảm thấy trên tay ấm áp, loại độ ấm dọc theo bàn tay đi thẳng lên trên, ngay cả sau tai cũng bắt đầu nóng lên. Lúc này, cô rất muốn vứt bỏ nhiệm vụ này.

"Đi thôi," Vẫn là Tô Phách mở miệng trước.

Sau đó dọc đường, trong lòng Thanh Tranh thấp thỏm không yên. Có điều, Tô Phách lại yên lặng ngồi lướt điện thoại, tựa như vừa rồi anh thực sự chỉ vô tình giờ tay ra.

Nửa tiếng sau, Thanh Tranh cho xe chạy tới dưới lầu nhà Tô Phách.

Sau khi đưa anh vào đại sảnh, Thanh Tranh giúp anh nhản thang máy.

"Anh tự đi lên được không?" Cô tính thăm dò hỏi một câu. Đã có thang máy, vậy cô có thể công thành thoái lui được rồi nhờ, cô ngẫm nghĩ.

Tô Phách liếc nhìn cô, cả nửa ngày không nói chuyện, làm Thanh Tranh đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong. Thất lung của Tô Phách là bệnh cũ, lúc phát tác là một hồi, mà trước mắt so với khi trên xe càng đau đớn hơn, nhưng ngoài lúc trên sân khấu không thể phát huy tốt, làm việc khác ngược lại cũng không có vấn đề lớn lắm.

"Không được." Tô Phách hơi nhếch khóe môi, "Cô nên trả nợ đi."

"Gì cơ?"

Tô Phách chỉ rõ: "Bạn học cô."

"..."

"Rất không tình nguyện trả nợ sao?"

Bình thường Thanh Tranh là một người rất thông minh lanh lợi, có điều đối mặt với Tô Phách chỉ có gánh nặng tâm lý mà thôi. Trong lòng cô thầm nói lại một câu: Anh từng nhìn thấy ai ép trả nợ mà vui mừng hơn hờ chưa hả?

Lúc này, thang máy chạy xuống rồi, Thanh Tranh thấy đáng về anh thực sự không phải rất thoải mái, một lát lại nhũn mảy một cái, thầm nghĩ vị này đúng là là bảo bối của toàn tổ kịch, thực sự không thể dễ xảy ra sơ xuất, bèn nói: "Vạy đi thôi." Cô lại cẩn thận từng tý một diu cánh tay anh, nhưng lần này chỉ đỡ nhẹ nhẹ: "Nhà anh ở lầu mấy?"

Tô Phách cười cười: "Lầu chín."

Nhà Tô Phách là khóa bằng vân tay, ngược lại bớt đi được một phần mò chìa khóa mở cửa phiền phức. Sau khi vào cửa, Thanh Tranh phát hiện ra, nhà anh có làm huyền quan ngăn cửa, ý bảo bản thân mình không thuận tiện lắm. Thế là, Thanh Tranh chỉ đành bất chấp đi mở cửa. Trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng đúng là người lớn nhà anh, nếu không lại lãng phí một hồi nước bọt giải thích.

Thanh Tranh diu Tô Phách sát tới bên sô-pha, phát hiện ra phòng khách còn nối liền với nhà bếp, trên bàn ăn, cắm đựng một lọ hoa Rum vàng.

Thanh Tranh nhớ tới không lâu trước đó anh còn cùng mình nói chuyện phiếm về loại hoa này, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Một hồi chuông cửa bất thình lình vang lên khiến Thanh Tranh bị dọa cho giật nảy mình, cô theo bản năng nhìn về phía Tô Phách, Tô Phách dựa sát và sô-pha, nâng hai tay lên, ý bảo bản thân mình không thuận tiện lắm. Thế là, Thanh Tranh chỉ đành bất chấp đi mở cửa. Trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng đúng là người lớn nhà anh, nếu không lại lãng phí một hồi nước bọt giải thích.

Cô chân chừ mở cửa, không nghĩ tới đứng bên ngoài lại là một anh trai mặc bộ đồ đồng phục giao hàng. Anh ta cười tươi như hoa đưa túi giấy trong tay cho Thanh Tranh: "Đồ đặt ngoài của cô, xin dùng tự nhiên."

"Cảm ơn." Thanh tranh máy móc trả lời, thẳng đến khi đóng cửa, vẫn chưa phản ứng trở lại.

"Anh gọi thức ăn ngoài?" Cô chỉ vào túi giấy trong tay hỏi Tô Phách.

"Tôi ăn rồi, cho cô đấy."

"Cho tôi?" Thanh Tranh mờ mịt không hiểu gì.

"Vừa nãy trên đường, tôi nghe thấy bụng cô reo hò." Tô Phách chậm rì rì thốt ra.

Thanh Tranh ngay tức khắc quần bách, thực sự cô không ăn cơm trưa, lúc này luôn cảnh giác cao độ khi ở một mình với anh, ngược lại quên cả đói. Bây giờ bị anh nhắc nhở như thế, cảm giác đói tức thì nổi lên: "Tôi..."

"Không cần cảm ơn, tôi ăn rồi, tôi nghỉ ngơi lát." Tô Phách nói xong liền nhắm mắt lại.

Thực sự giờ này ThanhTranh đói lắm rồi, canh thịt bò trong tay vừa khéo là tiệm cô vừa ý___ cô muốn mở miệng nói mang đi ăn trong xe, lại cảm thấy quá mất sức, cuối cùng sau khi nói tiếng cảm ơn, rất quy củ đi bàn ăn cơm bên kia ngồi ăn.

Sô-pha cách bàn ăn khá gần. Ánh nắng chiều bớt gay gắt hơn nhiều, mềm mại rải lên trên sàn nhà phòng khách, màu vàng kim bao phủ rơi vào nhà bếp, hài hòa với lọ hoa Rum trên bàn. Một người đang nghỉ ngơi, một người đang ăn cơm, yên tĩnh tựa như có loại cảm giác năm tháng tĩnh lặng.

Thanh Tranh đang ăn, bỗng nhiên nhớ ra___chẳng bao lâu trước, anh cũng từng mời cô ăn cơm, nhưng ăn cơm xong, anh liền cùng cô "chia tay" rồi.

Tầm mắt Tô Phách cuối cùng di chuyển tới trên người cô, anh thấy cô cúi thấp đầu ăn rất nghiêm túc.

Lông mi cô dài tựa hai cánh quạt, thỉnh thoảng lay động một cái, anh rất muốn giơ tay chạm vào một chút, hoặc là, chạm một chút vào chiếc tai có chút ửng đỏ dưới ánh nắng...

"Hứa Thanh Tranh?"

"Hả?" Thanh Tranh ngẩng đầu.

Lúc này cô đang tiến vào trạng thái nhập thần, tựa như ngốc ngốc, không nhìn được xấu hổ.

"Cái gì?" Cô lại hỏi.

"Cô có thể ăn từ từ, đừng gấp." Tô Phách nói.

Nhưng một phần canh miến có thể ăn mất bao lâu chứ, rất nhanh Thanh Tranh đã ăn no___ còn dư khoảng 1/3.

Cô buông đũa xuống, vừa dọn dẹp bát xong, thì nghe thấy Tô Phách nói: "Giúp tôi dán cao dán chút được không?"

Mặc dù Thanh Tranh cảm thấy kiểu "giúp đỡ" này có chút quá thân mật, nhưng ăn cơm của người ta rồi, nhất thời cũng không dễ dàng cự tuyệt...

Tô Phách giờ tay chỉ vào ngăn kéo bàn trà cạnh sofa: "Trong ngăn kéo bên trái có cao dán."

Thanh Tranh cuối cùng cũng vẫn dựa theo anh chỉ thuận lợi lấy cao dán, sau đó chần chừ ngồi xuống bên cạnh anh.

"Từ trước tới giờ tôi chưa từng giúp người khác dán." Cô cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì nữa.

Ngược lại anh rất không khách sáo: "Vạn vật luôn có lần thứ nhất."

Thanh Tranh nghe thấy lời này, luôn cảm thấy hơi kỳ cục, buộc lòng phải không tiếp tục nói chuyện với anh nữa, bèn hỏi một tiếng: "Dán ở đâu?"

Tô Phách hơi ngồi thẳng người, mở hai khay áo phía dưới ra, sau đó kéo lên trên.

"Ở đây." Anh dùng ngón tay chỉ chỉ xuống chỗ eo, sau đó nghiêng người đợi cô dán.

Cô thấy lưng anh rất gầy, da dẻ rất tốt, giống sứ lại giống ngọc, tựa như có một loại để lộ chút cảm nhận ánh sáng nhẹ nhàng.

Sau khi cô mím môi một chút, thu hồi ánh mắt, bắt đầu xé giấy cao dán. Ai biết được lớp giấy bảo vệ giống như cố ý muốn đối đầu lại với cô, xé cả nửa ngày trời vẫn không ra.

"Đồ của anh có phải chất lượng không tốt không? Xé không ra." Cô xé tới mức có chút sốt ruột.

"Đừng vội, cô cứ từ từ xé." Đường như Tô Phách còn khẽ cười nhẹ một tiếng.

"..."

Thanh Tranh thật không dễ dàng mới xé được một nửa, bỗng nhiên quên vị trí dán cụ thể. Tránh phải dán lộn, cô đành chia ngón tay ra chỉ, chọc chọc nhẹ chỗ cô nhớ: "Là đây sao?"

"... Phải."

Thanh Tranh hít sâu một hơi, cuối cùng nín thở bắt đầu đem miếng cao dán dán lên.

Cô vừa muốn buông tay ra, Tô Phách lại đưa tay ra ấn lên mu bàn tay cô, nhưng rất nhanh liền thu về.

"Giúp tôi ấn chặt một chút, nếu không rất dễ bị rơi ra."

Việc cũng đã làm rồi, chung quy không thể làm dở dang một nửa. Thế là, cô chỉ đành không chế lực đạo, dùng bàn tay ấn ấn chậm chậm cho anh, đảm bảo chắc chắn dán chắc mới xé.

"Cảm ơn." Tô Phách bình tĩnh biểu đạt lòng cảm ơn, sau đó buông áo xuống.

Đợi Thanh Tranh về xong, Tô Phách nhìn bó hoa Rum dưới ánh nắng yên yên tĩnh tĩnh nở, trong lòng thầm nghĩ: Không biết kế hay gương vỡ lại lành lớn, hay là làm lại từ đầu lớn nữa.

Sau khi Thanh Tranh về tới Viên Từ (vườn), nửa ngày sau, cô luôn có chút không cách nào tập trung tinh thần nổi, lúc gần tan ca, Thanh Tranh nhận được một dòng liên kết Thi Anh Anh gửi cho cô, một tiếng thốt lên: "Cậu với ông chủ Tô vậy mà đã nắm tay rồi???"

Thanh Tranh không hiểu cho nên ấn mở liên kết ra, bản thân cũng mờ mịt luôn.

Đập vào mắt cô là một tấm cô ở bãi đỗ xe bị Tô Phách nắm lấy tay, cả khuôn mặt Tô Phách bị chụp hết, ngược lại cô vẫn còn đỡ, chỉ chụp được chút sườn mặt. Lại đi xem kỹ nội dung, mới phát hiện là bài đăng của diễn đàn Côn Khúc.

Chủ topic nói: "Ngẫu nhiên gặp được ông chủ Tô, diễn viên Côn khúc tôi thích, kết quả ngạc nhiên vui mừng biến thành kinh hãi, đợi khi Bảo Bảo kịp phản ứng lại, người ta đã song song bước lên xe đi mất rồi."

Bởi vì Tô Phách cũng được xem là nhân tài xuất chúng trong đám thế hệ trẻ, cộng thêm nguyên nhân □Tây Lâu Ký□ lại tích góp không ít nhân khí, cho nên người bình luận không ít ____

Có người nói dắt tay chắc chắn là bạn gái, có người phân tích không hề dắt tay tới, chỉ là vấn đề góc độ chụp ảnh.

Có người đối với tướng mạo của cô xoi mói bình phẩm, tốt xấu mỗi thứ một nửa.

Bởi vì trong gia tộc có đạo diễn, có biên kịch, cho nên Thanh Tranh đối với khuôn mẫu giới giải trí khá am hiểu, vì thế nhìn thấy bình luận không hay, cô cũng không tức giận.

Tiếp theo, cô nhìn thấy một dòng bình luận khiến lòng cô trở nên gấp gáp: "*Nhìn nửa ngày trời, hình như thật sự là học tỷ của tôi, tôi từng tham gia tác phẩm của chị ấy. Nếu như thật là chị ấy... vị học tỷ này rất giỏi, tên của chị ấy bình thường có thể nhìn thấy ở trong danh sách học bổng, chị ấy có hai bộ tác phẩm gần được thầy giáo làm thành bản mẫu. Ồ, nghe nói chị ấy biết rất nhiều loại nhạc cụ, có loại còn sắp cận kề bị thất truyền. Còn có, nghe nói chị ấy còn biết biểu diễn ảo thuật... ồ, có người nói chị ấy không được xinh đẹp, chưa nói cái này mới chụp được ba phần, với ba phần này cũng đủ nhìn rồi.*"

Sau khi ThanhTranh xem hết vị học đệ hoặc học muội này đăng xong, thầm nghĩ: Ảo thuật là cái quỷ gì? Lúc nào thì cô biết ảo thuật, tại sao bản thân cô không biết? Nghĩ tới tin đồn bản thân mình trong mắt thế hệ sau ở trường học còn khá tốt, không kìm nổi có chút vui vẻ nho nhỏ.

Những bình luận phía sau cô cũng không hứng thú xem.

Ngược lại không quên trả lời lại bạn học Thi Anh Anh: "Tớ với Tô Phách trong sạch thuần khiết, sạch sạch sẽ sẽ."

Thi Anh Anh: "Ồ..."

Kết quả, lúc Thanh Tranh sắp về đến nhà, Thi Anh Anh lại gửi tới một tấm ảnh chụp từ màn hình ____

Bởi vì có người chia sẻ topic này lên weibo, sau đó Tô Phách của chia sẻ.

Anh nói: "Đây là một cô gái cực kì ưu tú, xin mọi người không nên tùy tiện thảo luận người ta, cảm ơn."

Thi Anh Anh hỏi Thanh Tranh: "Trong sạch thuần khiết, hử?"

Thanh Tranh: "Trong câu nói này của anh, chữ nào nói không trong không rõ?"

Thi Anh Anh: "So với phong cách đăng weibo trước kia không giống nhau ____ Hai hôm trước tớ lướt hết weibo anh ấy rồi, trước kia những thứ kia không phải là tuyên truyền kịch thì cũng là tương tác với đồng nghiệp."

Thanh Tranh: "Tớ cũng từng hợp tác với anh ấy, cũng xem như là đồng nghiệp. Với lại, chuyện này cũng liên quan tới danh tiếng của anh ấy, anh ấy làm sáng tỏ một chút, không phải rất bình thường sao?"

Thi Anh Anh dứt khoát hóa thân thành thám tử: "Làm sáng tỏ không phải nên nói là, cô ấy không phải bạn gái của tôi sao?"

"..."

Lúc hơi muộn một chút, Thanh Tranh nhận được tin nhắn từ Tô Phách: "Mấy dòng ở trên mạng, cô đừng để ý, nhưng vẫn phải nói với cô một tiếng xin lỗi."

Thanh Tranh: "Tôi không để ý, anh không cần xin lỗi."

~Hết chương 31~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bạn trai rất chu đáo

Mặc dù nói không để ý, nhưng tối đó Thanh Tranh lại nằm trên giường trần trọc mãi không sao chợp mắt, cô tỉ mỉ nhớ lại một lượt từng chuyện xảy ra giữa cô và Tô Phách từ khi gặp lại đến nay. Anh đối với cô rất thân thiện, thậm chí thỉnh thoảng hành vi "thân thiện" tới nỗi có chút bất ngờ ____ ví như choàng áo khoác cho cô, chấp tối trước ngày Quốc Khách một ngày anh đứng ở bãi đỗ xe đợi cô, ôm cô...

Chắc anh không nhớ cô, nhưng hiện tại có thể anh có chút thích cô?

Xem ra anh thực sự không nhớ trước kia anh từng đá cô rồi.

ThanhTranh nghĩ mãi tới cuối có chút dở khóc dở cười.

Nhìn thời gian đã hơn hai giờ sáng, cô vội vàng dừng lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn, ngày mai còn phải dậy sớm.

Trước khi mơ màng tiến vào giấc ngủ, cô thầm nghĩ: Trước kia sao anh muốn đá tôi? Lúc đó tôi vừa dễ thương vừa nghe lời thể cơ mà.

Hôm nay lúc Thanh Tranh tới Viên Từ, muộn hơn so với ngày thường một chút, cùng với đạo diễn Hứa chân trước chân sau bước vào.

Đạo diễn Hứa vừa nhìn thấy cô liền nói: "Tranh Tranh, tới đây, tới phòng làm việc của chú một chuyến."

Thế là, Thanh Tranh xách bữa sáng bước vào phòng làm việc tạm thời của đạo diễn Hứa.

Đạo diễn Hứa vừa pha trà vừa nói: "Năm đoàn kịch Côn Khúc lớn toàn quốc muốn lần này hợp tác làm một vở tân bản Côn Khúc □ Hồng Lâu Mộng □. Lần này là vì đề cử người mới, cũng là vì tuyên truyền văn hóa Côn Khúc, cho nên tất cả các diễn viên đều thông qua cách tuyển chọn nhân vật bằng video công khai trên mạng quyết định."

"□ Hồng Lâu Mộng □? Đây đúng là vở kịch lớn." Mặc dù Thanh Tranh không hiểu rõ, nhưng nghe thấy ba chữ □ Hồng Lâu Mộng □, cảm thấy không phải là đánh trống khua chiêng. Với lại, mấy đoàn kịch lớn kết hợp làm chung, nghe ra vẻ là một bản hoành tráng rực rỡ.

"Ừ, thực ra trước kia cũng từng làm một bản, lần này là bản làm lại tiếp, tuyển chọn diễn viên lần nữa. Ban tổ chức mời chú làm ban giám khảo."

Thanh Tranh nghe chú hai luôn mang theo ngữ điệu phiền muộn bèn hỏi: "Chú lo lắng điều gì sao?"

"Vốn dĩ, chú không muốn đi, dù sao chú cũng nửa đường xuất đạo, chưa từng làm ban giám khảo, cũng là người ta cho mình mặt mũi. Nhưng chú xem bản kịch xong, phát hiện cải biên lần này thiên về "kịch trong kịch". Như con biết đó, trong □ Hồng Lâu Mộng □ có nhiều hồi đều nhắc đến Côn khúc. Bản kịch lần này là đem số tình tiết kịch này và nội dung vở kịch chính kết hợp khéo léo lại với nhau, cực kì có ý nghĩa. Chú rất có hứng thú, cho nên mặt dày mặt dạn bằng lòng chuyên làm ban giám khảo." Đạo diễn Hứa ngồi trên chiếc ghế thẳng, nhấp một ngụm trà, mới nói tiếp: "Nhưng vấn đề mấu chốt không phải nằm ở chỗ chú có đi làm ban giám khảo hay không, bởi chú chỉ cần dành ra mấy ngày tuyển chọn nhân vật đi qua là được, nhưng hai người Tô Phách và Đồng An Chi đi tham gia tuyển chọn nhân vật, ắt phải tiêu tốn chút thời gian chuẩn bị, thì tiền độ của □ Ngọc Trâm Ký □ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Có điều bản kịch lần này rất hay, lãnh đạo lại coi trọng, quả thực chú không muốn bọn họ lỡ mất cơ hội tốt như thế. Cho nên, chú dự định đem □ Ngọc Trâm Ký □ dời tới hạ tuần giữa tháng mười một, thậm chí có thể phải tới tháng mười hai, nói tóm lại, sau khi "Cuộc thi sơ khảo Hồng Lâu" tuyển chọn kết thúc mới lên diễn."

"Lúc ấy, cảnh sắc mùa thu vẫn còn, sắp xếp thế này cũng không có vấn đề gì lớn lắm." Xem như là vện cả đôi đường.

Đạo diễn Hứa gật đầu, nhìn cháu gái mình nói: "Chú nói chuyện này với cháu, chủ yếu là sau này còn muốn mượn vườn nhà cháu thêm một khoảng thời gian. Phía ba cháu, cháu nói trước với anh ấy một chút, vườn này chú dự tính dùng nhiều nhất là tới giữa tháng mười một, kết quả phải kéo dài thời hạn."

Thanh Tranh nhìn bộ dạng ngại ngùng trên khuôn mặt chú hai nhà mình, bèn cười an ủi: "Cũng không quá mấy ngày. Chú cũng chỉ vì nghĩ cho thế hệ trẻ diễn viên mà thôi."

Trong lòng đạo diễn Hứa thoải mái đi không ít, nói: "Cái đứa nhóc này, thật là biết nói chuyện." Đạo diễn Hứa ngừng trong giây lát, lại giọng điệu lại mang theo sự trêu chọc nói, "Tranh tranh, chiếm dụng của hồi môn của cháu thời gian dài như thế, chú hai rất hồ thẹn, đợi tới ngày cháu kết hôn, chú hai nhất định cho cháu một phong bì lớn."

Kết hôn? Chuyện này không biết tới năm tháng nào.

Sau khi Tô Phách ở nhà dán cao dán đặc chế, nghi ngời nửa ngày một đêm, cảm thấy tình trạng tổng thể khá tốt, thế là buổi trưa ngày hôm sau đi tới Viên Từ. Trên con đường nhỏ sau viện nối liền với phòng hóa trang, bỗng nhiên anh nghe thấy một giọng nói quen quen tai.

Giọng nói ấy truyền từ sau lưng hòn giả sơn ____

"Kia đúng là tôi, nhưng bọn tớ không phải là bạn trai bạn gái... kéo tay là hành vi vô ý... chúng ta là bạn học hơn ba năm gần bốn năm, cậu còn không tin tớ?"

"Bây giờ cậu không phải đang ở vùng khác sao... tớ có thể nói không à, tự nhiên chạy tới nói với anh ấy, để cho tôi chụp anh một tấm ảnh cả khuôn mặt ở khoảng cách gần rõ nét, không phải rất mất lịch sự sao? Không phải, chỗ cậu không phải cũng có mình tính... Ồ, anh ấy à... cũng không đẹp trai lắm.. được rồi, đừng nói nữa, tớ chụp trộm anh ấy vậy..."

"Cô muốn chụp trộm ai?"

Đột nhiên giọng Tô Phách xuất hiện bên tai, Thanh Tranh thực sự bị dọa cho giật bắn tim.

Cô vội vã cúp điện thoại: "Anh, cơ thể anh không sao rồi?"

"Khá hơn rồi." Tô Phách nói đoạn, đây thâm ý liếc nhìn điện thoại của cô.

Thanh Tranh thật sự cảm thấy rất mất mặt, nào có ai muốn chụp trộm mà còn bị đương sự nghe thấy, không biết anh nghe được bao nhiêu, nghe ra được gì chưa nữa.

Lại nhìn thấy một bàn tay chìa ra trước mắt cô, trong tay đặt một cặp búp bê nhỏ Côn khúc rất sống động, một Sinh một Đán, nhìn cách được hóa trang chính là Phan Sinh và Cô Trần trong □Ngọc Trâm Ký□, chế tạo ra hết sức tinh tế dễ thương, giống như thật, dùng ngôn ngữ thịnh hành thời nay chính là "dễ thương dễ thương".

Cô lại nghe thấy Tô Phách nói: "Chuyện hôm qua tôi vẫn cảm thấy áy náy, cho nên tìm một cặp búp bê nhỏ tặng cô, coi như bồi thường."

Thanh Tranh muốn cự tuyệt, nhưng trong lòng lại rất thích, nhất thời do dự không quyết định được. Tô Phách không thúc dục cô, chỉ yên tĩnh đứng trước mặt cô đợi.

Chưa được một lúc, có một giọt nước tí tách rơi lên mặt Thanh Tranh, mưa rồi.

Tô Phách nhin không được mỉm cười, nói: "Ông trời đang hối thúc cô nhận lấy."

Chỗ bọn họ đứng cách mái hiên một đoạn, chưa tới vài phút, mưa đã trút xuống lớn hơn. Tô Phách chìa tay ra, đem Thanh Tranh bảo vệ ở trong ngực, dẫn cô chạy hướng hành lang gần nhất.

Bước vào trong hành lang, Tô Phách buông tay ra, anh thuận lợi đưa cặp búp bê nhỏ kia nhét vào trong tay cô, cười với cô một cái, rồi quay người rời đi.

Thanh Tranh thấy người đi xa rồi, cô hít thở sâu hai lần, mới ổn định được trái tim, giữa hơi thở dường như vẫn còn đọng lại mùi hơi thở lúc nãy anh ôm cô, cô cúi đầu xem cặp búp bê nhỏ kia, cuối cùng bỏ bọn chúng vào trong túi áo.

Thế mưa không kéo dài chưa được bao lâu thì chuyển nhỏ dần, có điều ngược lại gió xiết mưa nhỏ cứ rơi liên tục. Lúc gần sẩm tối, Thanh Tranh nhận nhiệm vụ thay chú hai Hứa vội đi đoàn kịch Côn khúc Bách Châu giao mấy bản tài liệu. Vừa từ văn phòng lãnh đạo bước ra, thì chạm vai Triệu Nam ở góc cửa.

Thanh Tranh thấy là Triệu Nam, cô có chút ngỡ ngàng. Từ lần trước sau khi cô tỏ rõ thái độ, anh ta không liên lạc với cô nữa. Song, dựa theo phép lịch sự, cô vẫn hướng anh ta gật đầu một cái.

"Thanh Tranh." Dường như anh ta vẫn còn chút không được tự nhiên, nhưng vẫn lên tiếng gọi cô.

Thanh Tranh không biết nên nói gì với anh ta, điều nên nói cô đã nói rồi.

Thấy cô như muốn rời đi, Triệu Nam lại mở miệng: "Cô biết chuyện "Hồng Lâu tuyển chọn nhân vật" không?"

"Biết."

"Nếu như, tôi cũng tham gia tuyển chọn, cô thấy thế nào?"

"Sao cơ?" Thanh Tranh có chút sững sờ. Triệu Nam là diễn viên Hoa Liễm, tuyển chọn yêu cầu là ba nhân vật Bảo, Đại, Thoá, không có một cái nào ăn khớp với phân vai của anh ta.

"Nếu tôi đăng kí tỏ Tiểu Sinh..."

Thanh Tranh quả thực rất bất ngờ: "Côn khúc đòi phân vai khá khó?" Cô từng nghe chú hai nhắc qua.

"Khó. Nhưng không thử thì làm sao biết được chứ?" Triệu Nam giống như đang trả lời cô, lại giống như đang tự độc thoại một mình.

Thanh Tranh trầm nghĩ thấy cũng đúng, "Ừm" một tiếng, rồi nói: "Vậy chúc anh thành công." Nói xong, thì cô bước đi về phía trước.

Triệu Nam đứng nguyên tại chỗ, trầm mặc mấy giây, mở miệng nói tiếp: "Nếu tôi thất bại, cô có cười nhạo tôi không?"

Thanh Tranh dừng bước chân lần nữa, quay đầu lại: "Làm sao có thể?" Sự cố gắng của ai cũng không nên bị chế giễu.

"Vậy thì tốt." Lần này Triệu Nam không giữ cô nữa, mang theo chút ý cười chân thật nói tiếng "Tạm biệt".

Thanh Tranh đi thẳng tuốt ra tới cổng nhà hát kịch Côn khúc, vẫn còn nghĩ: Tại sao Triệu Nam muốn nói với mình mấy chuyện này?

Lúc quay về, bởi vì trời mưa tầm nhìn không rõ, nên Thanh Tranh lái xe rất chậm. Kết quả lúc sắp đến giao lộ nơi Viên Từ, chiếc xe phía trước đột ngột phanh gấp, làm hại Thanh Tranh tông vào đuôi xe. Loại xung lực nhanh như thế, khiến cô đập đầu vào vô lăng. Chuyện xảy ra đột ngột, cô chỉ cảm thấy một hồi hoa mắt chóng mặt. Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, Thanh Tranh có chút mất hết sức lực nhấn nút nghe máy điện thoại trên vô lăng.

"A lô?"

Đối phương a lô ba bốn tiếng, Thanh Tranh mới nghe ra giọng Tô Phách.

"Xin lỗi, tôi, tôi bị kẹt xe rồi." Đến giờ phút này, cô còn có chút mê mẩn đầu óc.

"Ở đâu?"

"Ngã ba đường ngoài Viên Từ..."

Cô nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Tài xế ở xe đằng trước bước tới hỏi cô mấy câu, hỏi cô có sao hay không, Thanh Tranh đáp lại một câu không sao, người kia bèn đi gọi điện thoại báo cảnh sát, cô nhớ ra mình cũng cần phải gọi người công ty bảo hiểm tới, nên cũng đi tìm điện thoại.

Bên ngoài vẫn đang mưa, sau khi cô gọi điện thoại xong, dứt khoát không nhúc nhích động đậy ngồi đợi trong xe, đồng thời để bản thân từ từ bình tĩnh lại.

Rất nhanh liền có người gõ gõ cửa kính xe cô, Thanh Tranh quay đầu qua nhìn, vậy mà lại thấy Tô Phách, cô vội vàng mở cửa xe.

Tô Phách mang theo một thân ẩm ướt cúi lưng thò người vào, hỏi ngay: "Sao rồi? Bị thương ở đâu?"

Thanh Tranh nhìn người gần ngay trước mắt, vẻ mặt của anh xem ra rất nôn nóng... bây giờ cô vẫn còn chút mù mịt đầu óc, tạm thời nổi khiếp sợ vẫn còn đây. Hiếm khi cô ở trước mặt anh lộ ra vẻ mặt yếu đuối, nhỏ giọng nói: "Trán tôi đau."

Tô Phách chỉ cảm thấy lồng ngực như bị mũi kim nhọn chọc xuống: "Tôi bảo Lâm Nhất tới đây đợi cảnh sát, bây giờ cô đi bệnh viện với tôi."

"Không cần, tôi không sao, trán bị đụng đau một chút thôi."

"Thật sự không sao?"

"Thật, tốc độ lái xe của tôi rất chậm, đụng không nghiêm trọng, vừa nãy tôi chỉ bị dọa cho mù mịt đầu óc."

Tô Phách nhướng mày, giờ tay chạm nhẹ vào chỗ trán ửng đỏ của cô, Thanh Tranh theo bản năng lùi ra sau, nhưng tia ẩm áp còn vương lại nơi trán như vẫn còn sống động, dọc đường về sau, cúi lên tận con tim. Sau đó dường như từ tận đáy con tim hóa thành một con bướm trắng, dập dờn đôi cánh nhẹ nhàng.

Gần đây loại tâm trạng này thường nhảy ra, bây giờ Thanh Tranh không chắc chắn, nó ngủ đông đã lâu, nay tro tàn lại cháy, hay là toàn bộ đều mới nảy nở. Cô xoa xoa huyệt thái dương, đợi lắng dịu xuống, mới nâng mắt lên nhìn anh.

Chỉ thấy người anh vẫn ở giữa mưa như cũ, mặc dù là mưa bay lất phất, nhưng áo sơ mi của anh đã thấm ướt.

"Anh có muốn ngồi lên xe không? Cảnh sát chắc phải đợi một lát nữa mới tới. Thực ra mình tôi đợi được rồi... anh quay về bận việc của anh đi."

"Phần của tôi đều sắp xếp xong rồi."

Tô Phách nói xong, vòng tới đầu xe bên kia, ngồi vào ghế lái phụ.

Trong không gian chiếc xe chật hẹp, tiếng hít thở của hai người rõ ràng có thể nghe thấy. Thanh Tranh tiện tay bật nhạc trên xe hơi, bằng không thì quá yên tĩnh.

Trước đó cô cài rất nhiều phần Côn khúc vào bên trong, để bản thân học tập thật tốt. Song giờ phút này, lại bay ra bài □Son Đào Hồng□ Tô Phách hát: "Tắc vi ngã, như hoa mỹ quyền, tự thủy lưu niên..." (Nghĩa: Vì nàng, vị cô nương xinh đẹp mỹ miều như hoa, năm tháng trôi như dòng nước....)

Tô Phách nghe thấy ca khúc do mình hát, khỏe môi hơi nhếch lên, quay đầu nhìn về phía cô.

Thanh Tranh muốn giải thích, lại cảm thấy nói nhiều ngược lại là giấu đầu lòi đuôi, cuối cùng chỉ thoáng mỉm cười, nói: "Trùng hợp thật."

Tô Phách hiểu ý của cô, còn có rất nhiều ca khúc trong đó, bài hát của mình ngẫu nhiên đặt trong đó, thực sự rất trùng hợp.

Ca khúc này hết, lại chuyển sang ca khúc khác, hồi này là □Lân Họa Mi□ của danh gia Trương Văn Dao, thế hệ trước.

"Rất chăm chỉ."

Thanh Tranh "Ừm" một tiếng, "ừm" xong lại cảm thấy tâm trạng không đúng lắm, cảm giác giống như được "thầy giáo" khen ngợi mà vui vẻ.

Sau đó hai người không nói chuyện nữa, trong khoang xe chỉ còn bài hát thanh nhàn, lại có chút say sưa.

Lúc □Lân Họa Mi □ gần tới khúc cuối, xe cảnh sát liền tới. Thanh tranh đang muốn xuống xe, Tô Phách ngăn cô lại, bảo cô cứ đợi ở trong xe, anh đi giúp đỡ giải quyết.

Thanh Tranh cảm thấy ngại ngùng, cuối cùng vẫn cầm ô xuống xe, cô bung dù ra đứng kế bên anh. Dáng anh cao, cô cảm chiếc ô giương lên cao, cao quá đỉnh đầu anh.

Trời dần tối, hơi se lạnh.

Cô hơi co rúm người, Tô Phách thấy thế, cầm lấy ô nói: "Đề tôi, cô vào trong xe sẽ ấm hơn chút."

Chú cảnh sát liếc nhìn bọn họ, nói: "Bạn trai rất chu đáo đấy, vậy cô gái xinh đẹp cứ vào trong xe ngồi đợi đi."

"Không phải bạn trai."

"Nghe lời cảnh sát đại ca."

Hai người mở miệng cùng lúc.

Thanh Tranh liếc nhìn chú cảnh sát nhường mảy, cân nhắc một lát, đành phải ngồi vào trong xe.

Lúc này, trời càng tối. Bóng đèn dọc hai bên đường sáng lên trước giờ. Ánh đèn xuyên qua màn mưa tủa xuống, nửa rõ nửa mơ hồ chiếu lên trên khuôn mặt.

Thanh Tranh nhìn Tô Phách tự mình cầm ô đứng giữa mưa.

Nhìn nhìn, cô không kìm nổi lại có chút miên man bất định: Hình như anh thật sự có chút thích mình? Không thì tại sao phải giúp cô như thế?

Nhưng lỡ như, anh chỉ lấy việc giúp người làm niềm vui thì sao?"

Anh giống như trước kia, nhìn thấy cô dầm mưa, sẽ bung dù cho cô.

Thanh Tranh lại cảm thấy nhức đầu.

Đội xử lý xong xuôi tất cả, Thanh Tranh dứt khoát mang xe đồ xong, cùng theo Tô Phách về Viên Từ, bởi vì chỉ có mỗi một chiếc dù, hai người không thể không sánh vai bước đi.

Tô Phách than một tiếng, nói: "Đừng có đi dịch qua một bên. Đi tiếp, hai người sẽ dầm mưa đấy."

"...Ồ."

Nhưng cô rõ là... không thích dựa sát vào người anh lắm, Tô Phách thầm nghĩ.

Đội khi về tới Viên Từ, đạo diễn Hứa biết chuyện, nhìn chằm chằm vết bầm tím trên đầu cháu gái mình hồi lâu, ra lệnh cho cô ngày mai nghỉ ngơi ở nhà một ngày.

Thanh Tranh định nói không cần, thế nhưng chú hai Hứa lại trừng mắt nói: "Phải nghe lời của lãnh đạo."

Xưa nay Hứa cô nương luôn tôn sư trọng đạo, buộc lòng phải chấp nhận.

Sau khi Tô Phách cùng cô quay về, bèn đi thu dọn đồ đạc, cô nghỉ ngơi trong chốc lát, trước khi đi vẫn gửi cho anh một tin nhắn: "Cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ,"

Đối phương nhắn lại: "Chuyện vặt vãnh không đáng kể."

Tô Phách đặt điện thoại xuống, một bàn tay khác cầm một phiến lá khô, là lúc trên đường quay về Viên Từ, nhặt từ trên tóc cô xuống, chiếc lá dính nước mưa, ướt át, anh lại vẩn vơ trong lòng bàn tay, đến bây giờ vẫn chưa vứt đi.

~Hết chương 32~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hóa ra cậu đang chơi trò yêu thầm

Hai ngày sau, Thanh Tranh từ chỗ chú hai nhìn thấy danh sách tham gia dự thi vòng đầu loại và tiết mục kịch của bản Côn khúc □Hồng Lâu Mộng□ lần này. Trang thứ nhất trên tài liệu là tổ Bảo Ngọc.

Cô theo trực giác tìm đoàn kịch Côn khúc Bách Châu, tiếp đó nhìn thấy ba cái tên trong danh sách đoàn: Tô Phách, Thẩm Già Lặc, Triệu Nam.

Triệu Nam... cô chợt nhớ ra cuộc trò chuyện ngắn ngủi với anh ta chiều hôm ấy, xem ra, anh ta đáng kể thật.

Thế là, Thanh Tranh lại tỉ mỉ nhìn xuống dưới tiết mục kịch bọn họ tham gia thi đấu.

Tô Phách chọn □Ngọc Trâm Ký. Thâu Thi□ mà thời gian gần đây chăm chỉ mài dùi kỹ càng, Thẩm Già Lặc thì theo tính cách đầu chọn □Tây Lâu Ký. Ngọa Tiên□, có lẽ là lúc trước khi tham gia diễn □Tây Lâu Ký□, cũng nhận được sự chỉ đạo của thầy giáo huấn luyện.

Mà Triệu Nam, cô tìm thấy tiết mục anh ta tham gia dự thi lại là □Trường Sinh Điện. Khốc Tượng□.

"Chú hai, Đường Minh Hoàng trong □Trường Sinh Điện□ là Tiểu Sinh ă? Thanh Tranh nghi ngờ hỏi.

"Cháu nói Triệu Nam sao, chú cũng chú ý tới cậu ta." Chú hai Hứa thông dong chậm rãi nói, "Nhân vật Đường Minh Hoàng này, phân vai trong Côn khúc, thuộc về Đại Quan Sinh*. Mà Đại Quan Sinh là bao hàm Tiểu Sinh trong phân loại lớn này. Phân vai của Triệu Nam là Hoa Liễm, muốn chuyển đổi diễn Tiểu Sinh, nghiêm khắc mà nói thì độ khó rất lớn, nhưng cũng phải là không được. Với lại dựa theo kiểu tình huống đặc biệt như cậu ta, độ chú ý cá nhân cậu ta cũng sẽ tương đối cao. Triệu Nam chọn Đường Minh Hoàng trong □Khốc Tượng□ với tư cách diễn trước, có thể nói là lựa chọn cực kì thông minh.

Thanh Tranh nghe hiểu biết lơ mơ: "Nói thế nào?"

(Đại Quan Sinh: phân vai làm Tiểu Sinh trong Côn khúc, là một trong bốn cửa lớn phân vai gồm: Quan Sinh, Cân Sinh, Hải Bì Sinh, Trĩ Vĩ Sinh..."

"Bởi vì dựa theo trên kỹ xảo mà nói, Tiểu Sinh Côn khúc đều áp dụng giọng hát thực giả kết hợp biểu diễn, nhưng giọng thật của Đại Quan Sinh và bộ phận chuyển sang giọng thật giả chiếm tỉ lệ cao hơn các cửa chính Tiểu Sinh khác, với lại tính cộng hưởng rất mạnh, nói lên một loại phong cách trách nhiệm sâu nặng, đối với Triệu Nam như thế này, vốn dĩ đối với điều kiện giọng của diễn viên Hoa Liễm yêu cầu rất cao mà nói, có ưu thế công kích bất ngờ. Nếu như đầu vòng loại làm nổi bật tâm tư nhân vật thành công, đối với sự thăng cấp độ hot của cậu ta có sự giúp ích cực kì lớn. Giống như Tô Phách và Nghiêm Nham của thành phố Biển, hai người bọn họ ngay từ đầu đã là người được quan tâm trong đám Tiểu Sinh, ngược lại lúc công diễn vòng đầu loại sẽ không giống kiểu như Triệu Nam mang tới sự kinh ngạc và vui mừng lớn cho ban giám khảo và fan kịch."

"Ồ, cháu hiểu rồi." Thanh Tranh viết vài dòng vào trong bản ghi nhớ.

Đạo diễn Hứa lại nói: "Lần này, Nghiêm Nham cũng tiêu tốn một phen suy nghĩ. Cậu ta chọn là □Bình Tuyết Bội Tung□, diễn Lữ Mông Chính. Đây là diễn vai thư sinh nghèo. Trong nghề có câu nói, người học Tiểu Sinh, sau cùng mới đi học thư sinh nghèo. Đỡ tránh học trượt, chính là đem Tiểu Sinh khỏi ngõ phố khoáng nho nhã diễn bộ dạng nghèo khổ cổ hủ. Cho nên Nghiêm Nham trong vai Tiểu Sinh rất được mọi người ca ngợi, vòng đầu loại lựa chọn thư sinh nghèo tới diễn dịch, so với việc đưa ra công sức của bản thân, cũng coi như là độc đáo sáng tạo."

ta-p-id="e24f0561dea217a4840afa3568a0e484">Đạo diễn Hứa nói tới cuối, cũng không quên nhắc một câu về Tô Phách: "Tô Phách ngược lại chọn phù hợp quy củ."

"Không tốt sao ă?" Tầm mắt Thanh Tranh lại rơi xuống cái tên Tô Phách.

Đạo diễn Hứa cười nói: "Bất kì lúc nào, cũng có thể chuyển tâm ma sát diễn kịch, bất cứ việc gì cũng công chính hòa nhã, không bị người bên ngoài quấy nhiễu, thì sẽ không chịu thiệt thòi."

"Cũng phải..."

Sau khi Thanh Tranh từ phòng làm việc của chú hai bước ra, thì nhìn thấy Tô Phách đang đứng bên hồ cá nhỏ cho vài con cá vàng, số lượng không nhiều lắm ă. Anh quay lưng về phía cô, có thể là vì mới diễn kịch xong, chưa thay trang phục, sau lưng còn đầm chút mồ hôi. Cô muốn đi ra trước sân, chắc chắn sẽ làm kinh động tới anh, chuyện này làm cô có chút chần chừ.

"Ăn cơm rồi!" Có người ở trước sân nói.

Thanh Tranh thấy Tô Phách vẫn đứng yên không nhúc nhích, bèn bước qua, có vẻ như tùy ý hỏi một câu: "Ôn chủ Tô, không đi ăn cơm sao?"

Tô Phách quay đầu lại, nhìn cô cười: "Nghỉ ngơi lát rồi mới đi."

Thanh Tranh bước nhanh mấy bước, lướt ngang qua anh: "Vậy tôi đi trước nhé."

"Ừ."

Lúc Thanh Tranh bước tới cửa mái vòm, vẫn quay đầu lại liếc mắt nhìn. Lúc bước tới trước sân, cô gọi Tiểu Triệu lướt ngang qua cô lại, bảo cậu ấy giúp chuyển chiếc ghế đến bên hồ cá.

Tiểu Triệu không rõ nguyên do: "Tại sao?"

Thanh Tranh nói: "Thầy Tô đang cho cá vàng ăn, cậu bảo anh ấy ngồi cho cá ăn nhé. Các thầy diễn viên dàn dựng kịch rất vất vả."

Tiểu Triệu cảm thấy cô thật sự rất chu đáo, vội nói: "Hiểu rồi."

"Đợi chút, cậu đừng nói tôi bảo cậu chuyển nhé ____ tôi sợ có người lại buồn đưa lê linh tinh."

Tiểu Triệu cười nói: "Tôi hiểu."

Thanh Tranh bàn giao xong, thì quãng chuyện này ném ra sau đầu, đi tìm Đồn An Chi.

Mấy ngày sau, thời gian trôi qua cực nhanh, bởi vì mọi người đều bận tới mức xoay vòng vòng. □Ngọc Trâm Kí□ càng tới phía sau, càng cần chạm trở tí nữa, mà Tô Phách và Đồn An Chi còn cần phải chuẩn bị tuyển chọn □Hồng Lâu Mộng□.

Đạo diễn Hứa cũng không nhẹ nhõm nổi, bởi vì nửa đường xuất gia làm làm Côn khúc, coi như nửa học nửa chỉ đạo, xưa nay ông lại là một người đã giỏi còn muốn giỏi hơn, cộng thêm việc □Hồng Lâu Mộng□ ông cũng phải tham gia, thường bận tới nỗi chân không chạm đất. Thanh Tranh coi như là tay sai đắc lực, giúp san sẻ không ít, không cần đạo diễn Hứa đích thân tới, do cô đi dự thính, bởi vậy cũng bận rộn chạy đôn chạy đáo mấy ngày liền.

Thỉnh thoảng lúc Thanh Tranh ở trong Viên Tử, Tô Phách thường ở trên đài diễn, mà lúc anh nghỉ ngơi, cô lại thường đi bận mấy chuyện khác, hai người dường như không nói chuyện với nhau.

Tuần cuối cùng, Tô Phách và Đồn An Chi tạm thời quay về trong đoàn kịch, vì gấp rút luyện tập tiết mục vòng đấu loại.

ta-p-id="95be34b7c58a280c4b9fl daa8e9d3daa">ThanhTranh rảnh rồi nghỉ ngơi một ngày, bởi thời tiết đẹp, cô ở nhà bồi bà cụ Hứa trồng hoa làm cỏ.

Mùa Thu ở trong vườn, cây khô héo điều tàn, may mà sáng ra bà cụ Hứa đã đặt mấy bồn hoa, sau khi đặt lên, cả khu vườn ngay lập tức sôi nổi hẳn lên. Cộng thêm tre dài xanh mượt bao quanh tường như cũ, trên nền đất đá cuộc rải thành lối mòn nhỏ, còn có đèn lồng đá dọc hai bên đường mòn nhỏ, người đứng ở trong đó, cảm thấy hết sức vừa tầm.

"Tranh Tranh, lâu rồi không nghe cháu kéo đàn, tai bà nội hơi ngứa ngứa rồi." Bà nội Hứa vừa sửa sang một bồn hoa lan xong, cảm thấy có chút mệt, bèn ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh.

"Vâng ạ, cháu sẽ kéo một đoạn cho bà nghe." Thanh Tranh bỏ kéo tía hoa trong tay xuống, chạy vào trong phòng.

Lúc bước ra, trong lòng cô ôm một loại giống như đàn nhị. Chỉ có điều nó to hơn so với đàn nhị bình thường, hộp cộng hưởng là do vỏ dừa và cây gỗ Hồng (Paulownia) làm thành, cần nhị rất dài, gần một mét, dưới đàn còn mang một chiếc "cung vĩ".

Thanh Tranh ngồi xuống, hai chân xen chồng lên nhau giữ "cung nhị" đàn, cô kéo lên. Âm thanh du dương trầm bổng lướt qua hoa cỏ cây cảnh trong vườn, truyền thẳng ra bên ngoài sân...

Bà cụ Hứa xem tới mức say mê, đợi tới âm thanh cuối cùng tàn đi, bà cụ than thở đặng đặng một tiếng: "Sau khi bà chị già mất, cháu cũng không hay luyện tập nữa, bà rất ít khi nghe thấy."

"Vòng đấu loại Hồng Lâu" ngày hôm ấy, vừa sáng vàng mặt trời đã nhô lên. Nắng thu, không còn cái nắng gay gắt của ngày hè, chiếu lên trên mình ấm áp dạt dào, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Thanh Tranh ăn cơm trưa với chú hai xong thì đi trung tâm phát trực tiếp. Đạo diễn Hứa vừa tới nơi liền cùng cùng mấy vị ban giám khảo khác gặp mặt giao lưu, Thanh Tranh ngồi ở khu vực nghỉ ngơi chờ ông ấy. Sau đây có diễn viên lần lượt bước tới, rất nhanh cô đã nhìn thấy Tô Phách, còn có Đồn An Chi, Thẩm Già Lạc và Triệu Nam.

"Hứa hậu đại*, tới đây tới đây, cho tôi ôm chiếc đùi lớn trước chút nào." Đồn An Chi mỉm cười lại gần cạnh Thanh Tranh nói, "Cầu được quy tắc ngầm."

(Hậu đại: nghĩa đen chỉ các ông chủ lớn đứng giật dây sau hậu đại. Mình chưa nghĩ ra được từ nào thích hợp nên tạm để vậy, ai có câu nào hay đáp ý ý kiến cho mình nhé, cảm ơn!)))

Thanh Tranh giờ hai bàn tay lên, chỉ nhìn thấy một tay cầm túi của đạo diễn Hứa, một tay cầm chiếc cốc giữ nhiệt màu thẫm, nói: "Cô thấy tôi như tên đây tớ thế này, thì có thể có quyền hạn gì chứ?"

Đồn An Chi bị bộ dạng lỗ mãng "Tay trái một con gà, tay phải một con vịt" của cô chọc cho bật cười.

Thanh Tranh nói: "Mọi người đi chuẩn bị đi, tôi sẽ cổ vũ cho mọi người!"

Triệu Nam nghe thấy vậy, mỉm cười, nói một câu "Cảm ơn nhiều". Đồn An Chi và Thẩm Già Lạc cũng thay phiên nhau cảm ơn. Chỉ mình Tô Phách cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, có nhân viên làm việc bước tới, nói: "Các vị thầy cô, phòng hóa trang đã sắp xếp ổn thỏa, mời mọi người đi theo tôi!"

ta-p-id="cb74dfbd5d64e9e670e19c7ed57ebfbc">Thế là các diễn viên sôi nổi đi theo nhân viên ra phía sau cánh gà.

Tô Phách rút lại sau cùng, lúc lướt ngang qua Thanh Tranh, anh tỉnh bơ sáp lại gần, nhẹ nhàng nói một tiếng: "Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng."

Hai người đã rất lâu rồi không tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, Thanh Tranh cảm thấy, dường như mặt của anh gầy hơn trước kia một chút.

Sân khấu trực tiếp đem tuyển chọn vai lần này làm thành một tiết mục đặc biệt bởi vì hạng mục bản Côn khúc ☐ Hồng Lâu Mộng ☐ lần này nhận được ngành liên quan hết sức coi trọng, cho nên sân khấu trực tiếp vì nó sắp xếp vị trí quảng cáo dễ thấy nhất, cộng thêm trước đó báo chí và các phương tiện tuyên thông trên mạng dốc hết sức tuyên truyền, có không ít "quần chúng ăn dưa" tò mò chờ xem. Dựa theo tin tức công bố, Côn khúc "Hồng Lâu tuyển vai" lần này tổng cộng gồm ba phần thi đấu lớn: Vòng sơ khảo đầu bán kết và trận chung kết.

Kết quả vòng sơ khảo cơ bản thì không hồi hộp, các hạt giống tuyển thủ đều thăng cấp rồi.

Nếu như nhất định phải chọn một người thắng lớn nhất của vòng sơ khảo, kia chính là Triệu Nam.

Một diễn viên Hoa Liễm trẻ tuổi hiếm có fan Côn khúc biết tới, không chỉ nhận được toàn bộ phiếu bầu của ban giám khảo, đồng thời cũng hot luôn cả trên mạng.

Ngũ quan tổng quát bên ngoài của anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, có khí chất riêng biệt của bản thân, Trong mắt người trẻ tuổi, đặc biệt là thanh niên trẻ tuổi trong hiệp hội nhìn bề ngoài mà nói, Triệu Nam là nổi tiếp Tô Phách, sau đó là Nghiêm Nham, giới Côn khúc lại xuất hiện một top tiểu thụ tươi (trai trẻ) trong lãnh đẹp ngang hàng với giới điện ảnh và truyền hình.

Ngoài tin tức về Triệu Nam được tất cả quan tâm, việc so sánh giữa Tô Phách và Nghiêm Nham lại được nêu ra lần nữa bởi vì hai người thường xuyên bị lôi ra so sánh, dẫn tới fan hâm mộ thường hay ném đá. Một số tài khoản V lớn trong vòng giải trí này cũng vui vẻ đổ thêm dầu vào lửa, đem quan hệ của người miêu tả thành gurom sủng sẵn sàng.

Nhưng tổng thể mà nói, tỉ lệ người xem truyền hình và phản ứng phản ứng từ các giới so với mong đợi tốt hơn rất nhiều. Bởi vì diễn viên giá trị nhan sắc cao, còn thu hút không ít thanh niên trẻ tuổi vốn dĩ không hứng thú với Côn Khúc gia nhập vào hàng ngũ khán giả. Đây cũng là dự tính an đầu của các lãnh đạo ủng hộ việc đoàn kịch hợp tác với phát trực tiếp trên mạng lần này. Hướng đồng đảo các bạn trẻ tuyên truyền văn hóa truyền thống nước nhà.

Lúc Tô Phách từ trong nhà bước ra, nhìn thấy bên ngoài nhà đèn đuốc sáng trưng, đám đông tụ tập hàn huyên. Anh nhì xung quanh tứ phía, nơi góc nghiêng dưới gốc cây đại thụ, nhìn thấy hai người Triệu Nam và Thanh Tranh, lông mày không kìm được nhíu lại.

Lúc này, người đứng bên cạnh anh chính là Nghiêm Nham, bị dân mạng nói thành "đồng hành tương kính" với anh, anh ta dọc theo tầm mắt của Tô Phách nhìn sang, chỉ thấy Triệu Nam đang nói chuyện với một cô gái, lưng cô gái kia gần như đưa lưng về phía anh ta, nhìn không rõ mặt, chỉ cảm thấy vóc người duyên dáng: "Ồ, hơn nửa năm không thấy, thăng nhóc Triệu Nam kết giao bạn gái rồi?"

ta-p-id="024c2b8c84d13d590ad420cc599c9cb7">(Đồng hành tương kính: Chỉ người cùng nghề coi khinh lẫn nhau.)

"Không phải."

"Gì cơ?"

"Không phải bạn gái của cậu ta." Anh nhắc bước hướng bên kia đi tới, chẳng qua, hai người kia rất nhanh đã người bên trái người bên phải tách ra rồi.

Nghiêm Nham chạy hai bước đuổi kịp, khó hiểu liếc nhìn anh: "Không phải thì không phải, cậu làm gì mà nói nghiêm túc thế chứ? Còn đi nhanh như vậy, thật là."

Tô Phách liếc nhìn bóng lưng của Thanh Tranh: "Không phải nói cậu đói chết rồi à? Đi thôi." Nói xong thì đi về phía xe của mình.

"Được, đi đi đi, thịt xiên nướng thẳng tiến, nhớ mấy quán ven đường của Bách Châu chúng ta chết đi được."

Cho nên, trong lúc trong các bạn cư dân mạng đang vì đôi song bích* Tiểu Sinh giới Côn khúc bỏ não giành nhân vật mà ném đá cãi nhau, hai nhân vật chính lại dặt nhau đi ăn thịt xiên nướng.

(Song bích: Chỉ một đôi người hoặc vật hoàn mỹ.)

Mà Thanh Tranh ở bên này, trước đó Triệu Nam vừa tới đã gọi cô lại, lúc ấy cô đang lướt xem bình luận trên mạng của vòng sơ khảo lần này.

"Tôi thể hiện được chứ?"

Cô ngẩng đầu nhìn Triệu Nam, nghĩ tới vừa nãy trên mạng nhất tề bình luận tốt về anh ta, bèn gật đầu nói: "Ừm, rất tốt. Hôm nay vất vả rồi."

"Cảm ơn đã tán thành, màn sau tôi sẽ thực hiện tốt hơn." Triệu Nam nói không đến nơi đến chốn, nhưng có thể nghe ra, anh ta rất có lòng tin.

"... Vậy tôi sẽ chống mắt trông chờ." Thanh Tranh lịch sự giương khóe môi. Đúc lúc này điện thoại chú hai gọi tới, đoán chừng là đang tìm cô, cô bèn nói với Triệu Nam một câu "Vậy tôi đi trước nhé" rồi cáo từ.

Cô lò mò nhận thấy, thái độ của Triệu Nam so với ban đầu, dường như chân thành hơn một chút. Thậm chí, cười không giống diễn kịch.

Tô Phách lái xe quẹo ra khỏi khu vườn. Bên ngoài là một con đường dày đặc bầu không khí văn nghệ, trên cây dọc hai bên đường treo đầy bóng neon.

Nghiêm Nam đóng weibo nói: "Có người nói tôi vì cậu mới rời khỏi Bách Châu, tức giận mà đi thành phố Biển, ha ha ha, chú, cậu đã hại tôi thảm như vậy, chỉ phí đoạn thời gian này tôi tiêu xài ở thành phố Biển, chú bao nhé?"

Bởi vì họ của Tô Phách, fan trên mạng gọi anh là "Tô Tô", sau khi Nghiêm Nham nhìn thấy, nói: "Tô Tô cái gì chứ, tôi thấy chú* còn giống hơn." Sau này anh ta thỉnh thoảng sẽ trêu chọc, gọi Tô Phách một tiếng chú.

(Chú: Âm Hán-Việt "thúc thúc": phiên âm tiếng Trung là "shushu", còn tên Tô Tô phiên âm tiếng Trung là "Su su" hai chữ này có cách phát âm gần giống nhau, nên Nghiêm Nam mới đọc Tô Tô thành chú (Thúc thúc). Nói chung là kiểu chơi chữ J)

Tô Phách nói: "Tiếng chú này của cậu, ngược lại làm tôi nhớ tới vai diễn Phan Kim Liên hôm nay của Đồng An Chi.

"Cậu bớt chiếm tiện nghi của tôi đi" Nghiêm Nham lại nói: "Cậu nói hai anh em chúng ta ở trên mạng cũng chưa từng tương tác, sao còn có người dốt sức bôi đen chúng quan hệ của chúng ta, chuyện này thật sự cảm thấy có chút hoang đường."

Tô Phách ngược lại một chút cũng không thấy kì lạ: "Đây mới là kịch như đời người, đời người như kịch, không phải sao?"

"Có lý."

Sau khi xe chạy được một quãng, dừng ở chỗ đèn xanh đèn đỏ, Tô Phách nhìn dòng người tấp nập vội vã bên ngoài, giống như đều có việc gấp, cần phải vội vã tới nơi nào đó, anh hỏi một câu: "Lão Nghiêm, cậu từng theo đuổi người ta chưa?"

Nghiêm Nham sừng sờ trong chốc lát, nói: "Chưa, đều là người ta theo đuổi tôi."

Tô Phách nói: "Mệnh tốt."

Nghiêm Nham cảm thấy buồn cười: "Chẳng lẽ cậu không phải?"

Anh trầm mặc hồi lâu mới trả lời: "Không phải."

Lời này cân nhắc trước sau, Nghiêm Nham cảm thấy đào khoét được tin tức lớn gì đó: "Ài? Qua đây quay đây, nói ra nghe coi."

Lúc này, đèn đỏ chuyển sang màu xanh, Tô Phách thả phanh, đạp ga chạy, ô tô chậm chậm tiến về phía trước, giọng anh nhàn nhạt thốt ra một cái tên: "Mộc Mộc."

Nghiêm Nham thoáng sững sờ: "Mộc Mộc cái gì?"

"Mấy năm trước..." Tô Phách nghĩ ngợi trong chốc lát, lại cảm thấy không biết nói từ đâu.

"Mấy năm trước?"

"Hơn tám năm trước."

Biểu cảm trên khuôn mặt Nghiêm Nham trong phút chốc biến thành khó mà tin nổi: "Tôi còn nói sao cậu lại tránh xa chuyện yêu đương, hóa ra là cậu đang chơi trò yêu thầm à? Tám năm còn chưa thành?"

Tô Phách thoáng nường mày: "Chưa." Anh có chút hối hận khi nhắc tới đề tài này với người ta, bèn bật đài của xe lên, không nói nhiều nữa.

Nhưng Nghiêm Nham hiển nhiên bị lời trời dậy lòng hứng thú: "Chưa? Không phải yêu thầm? Kia chính là cầu mà không được? Người anh em, chân trời nơi đâu mà chẳng có cỏ thơm, ha có gì phải đơn độc yêu thầm một cảnh hoa."

Đối với mấy câu suy đoán này Tô phách không cho ý kiến, chỉ đáp lại Nghiêm Nham một câu cuối cùng: "Mỗi người có mỗi chí hướng riêng."

Qua một lúc sau, Nghiêm Nham lại nói: "Không phải, tám năm trước không phải là lúc ở trường kịch sao? Sao tôi không nhớ lúc ấy trạng thái của cậu có gì không đúng chứ?"

Tô phách tùy tiện ném ra một câu: "Kỹ xảo diễn của tôi giỏi."

~Hết chương 33~

ChenLuan: Ba chương nữa thôi là hai bạn trẻ của chúng ta công khai yêu nhau rồi, làm ông chủ Tô hao tốn bao phen suy tính từ biên kịch cho đến diễn xuất. Nói chung sắp có đường ăn đều đều rồi. □□□

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Xuân mộng vô ngần

(Xuân Mộng Vô Ngần: Là một câu thành ngữ tiếng Hán, ý chỉ thế sự biến hóa khôn lường, giống như giấc mộng đêm xuân, dễ dàng tan biến, không lưu lại chút vết tích.)

Đây là một con đường rất dài, cây cối dọc hai bên ven đường trải dài thành một mảng bóng cây kín mít xanh mướt.

Cô bước đi cạnh anh, yên yên lặng lặng, mặc chiếc áo có mũ màu xanh nhạt, cùng với màu xanh đậm xung quanh tôn màu cho nhau, nhạt đậm, đậm nhạt xen kẽ, khiến anh nhìn không rời mắt.

Anh hơi cúi người xuống, đôi môi nhẹ nhẹ đặt lên môi cô.

Chỉ chậm nhẹ, sau đó liền rời đi. Rất ngọt, anh muốn. Anh lại lấy tay đỡ đầu cô, hôn lên lần nữa, lần này không giống như lần đầu làm không đến nơi đến chốn.

Hôm nay khi Tô Phách tỉnh dậy, sớm hơn so với thường ngày, xuyên qua khe hở rèm che cửa sổ, anh đoán chưa đến năm giờ, bên ngoài một tia sáng cũng không có.

Anh đỡ một người mờ mờ ảo ảo, nhớ lại những hình ảnh ấy trong giấc mơ, anh dùng mu bàn tay che mắt. Bản thân thực sự không thoải mái lắm, anh nhớ. Hôn thì hôn rồi, sau đó còn muốn... trời chặt tay cô, cắn tai cô, cắn cổ của cô, muốn lưu lại ấn kí.

Cô nói đau, anh càng muốn làm như thế, tưởng chừng như kẻ điên.

Sau vòng sơ khảo Côn khúc □Hồng Lô Mộng□, hết thầy các diễn viên tham gia hoặc ít hoặc nhiều đều kéo về một tốp fan, trong đó rõ ràng nhất thuộc về Triệu Nam. Mọi người đều nói hóa ra còn có một diễn viên giấu tài thâm tàng bất lộ trẻ tuổi như thế, hơi thờ biểu diễn vững vàng, lại không làm mất đi sự thâm tình, thậm chí có người còn cảm thấy anh ta biểu diễn so với Tô Phách và Nghiêm Nham càng kinh điển hơn.

Fan của Nghiêm Nham tỏ ý: "Mấy người có hiểu kịch không thế? Mặc dù Triệu Nam đúng là diễn không tồi, nhưng ông chủ Nghiêm của chúng tôi là căn chính hồng miếu*, không tự dung nhất thời nhảy vào kẻ hồ là có thể che lấp ánh hào quang của nó được."

(Căn chính hồng miếu: Ý chỉ những người có gốc gác, nền tảng tốt.)

Fan của Tô Phách ngược lại rất bình tĩnh, bày tỏ: "Trình độ của anh Tô nhà chúng tôi thế nào, chúng tôi tự biết."

Fan Nghiêm Nham trả lời: "Fan Tô Phách, chúng mày lấy tự tin ấy ở đâu ra?"

Fan Tô Phách đáp trả: "Anh Tô cho, chuyện khác thì khỏi bàn, mấy người xem video diễn tập □Ngọc Trâm Kí□ tranh chủ weibo chính đăng chưa? Anh Tô người đẹp, kịch đẹp, quả là không có gì để bắt bẻ!"

Có người trong đám fan Nghiêm Nham tung ra một tin giật gân: "Hôm qua tôi ở hiện trường, nhìn thấy ông chủ Nghiêm và ông chủ Tô đi với nhau, hai người có nói có cười, nhìn vào quan hệ rất tốt, mọi người đừng chặt chém nhau nữa."

Khi Tô Phách thay đồ luyện tập xong, từ đằng xa nhìn thấy trên ghế đá có một người đang ngồi, tai đeo tai nghe, đang lật một cuốn sách. Ánh nắng chiếu lên chiếc cổ tinh xảo trắng ngần của cô, mái tóc suôn dài rơi là tả che khuất dung mạo, giống như người trong cảnh mộng__ Tô Phách lại nghĩ tới giấc mơ tối qua, biểu cảm trên khuôn mặt có chút không được tự nhiên. Anh nắm chặt chiếc cốc trong tay, quay người đi về phía phòng trà kế bên.

Trong phòng trà, Đồng An Chi cũng ở đây. Cô ấy vừa pha trà xong, thì nhìn thấy Tô Phách.

"Anh Tô." Đồng An Chi lên tiếng chào hỏi.

Nhưng Tô Phách giống như không hề nghe thấy, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

"Này!" Cô ấy giờ tay vỗ anh một cái.

Tô Phách hồi hồn, thấy là Đồng An Chi, bèn đáp lại một câu: "Chào buổi sáng."

"Vừa nãy anh nghĩ cái gì thế?"

"Không có gì, hơi buồn ngủ thôi."

"Không phải chứ, anh gần đây ngủ sớm dậy sớm, không lẽ... hôm qua mất ngủ chứ?"

Bỗng nhiên bị người ta nói trúng tâm sự, Tô Phách ngược lại ung dung điềm tĩnh, chỉ liếc nhìn cô ấy.

Đồng An Chi nhìn anh chăm chăm, thử từ trong nét mặt của anh tìm ra chút manh mối, nhưng mà vẫn thất bại. Tô Phách người này, dường như chỉ có trên sân khấu mới bộc lộ ra đủ loại vẻ mặt vui buồn, bình thường chỉ có một bộ dạng lười biếng. Cô ấy đoán một hồi, cảm thấy có thể là do chuyện Triệu Nam tham gia dự thi, mà còn một lần đã nổi tiếng nên đối với anh có chút ảnh hưởng. Cô ấy do dự mở miệng nói: "Trước kia, Triệu Nam từng mượn cơ vì Thảm sư huynh bên kia ôm bất bình, khiêu khích quan hệ của tôi và Thảm sư huynh, từng bị tôi nghe thấy. May mà lòng dạ Thảm sư huynh ngay thẳng, còn nhắc nhở anh ta tiêu xài tâm ý trên con đường đứng đắn... có điều tôi không ngờ tới, anh ta thật sự có dũng khí chuyển nghề. Mà còn lần đầu đã diễn thành như thế, sau lưng chắc dùng không ít thời gian."

Tô Phách gật đầu, khách quan nói: "Cậu ta thực sự diễn không tồi."

"Anh còn rất công bằng chính trực, thật sự một xú cũng không để ý?"

"Cô hi vọng tôi để ý?" Anh hỏi ngược trở lại.

"Được, không nói anh nữa. Đúng rồi, hôm trước lãnh đạo giới thiệu cô gái cho anh, cháu của ông ấy, còn nhớ không? Nghe nói người ta hôm nay muốn tới Viên Từ tham ban (thăm dò, nhìn)."

"Sao cô lại biết?"

"Ai yaa, buồn dựa lê là thêm bầm cả con gái mà."

Tô Phách liếc nhìn cô ấy một cái, rồi không nói gì nữa.

Giờ nghỉ trưa, Đồng An Chi lượn cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng tìm thấy Thanh Tranh ôm máy tính tra tài liệu ở trong phòng làm việc của đạo diễn Hứa, về mặt thần bí chạy tới đem cô lỗi lên.

"Đi xem kịch hay với tôi."

"Kịch hay gì?"

"Lãnh đạo trong đoàn chúng ta muốn đem Tô Phách giới thiệu cho cháu nhà ông ấy, cô gái kia hôm nay tới đây, bây giờ đang ở trong Viên Từ chúng ta. Ông chủ Tô thực sự càng ngày càng tiêu thụ tốt."

Thanh Tranh sững sờ trong chốc lát, hỏi: "Cháu của lãnh đạo?"

Đồng An gật gật đầu, nói thêm: "Đúng thế, nghe nói là một cô giáo đàn dương cầm."

"Ồ."

Đồng An Chi thấy Thanh Tranh không hứng thú lắm, tiếp tục xúi dục cô: "Vừa nãy Lâm Nhất nói với tôi, cậu ta đi phía trước trộm nhìn, cô gái kia rất xinh đẹp, khí chất cũng tốt, đứng một chỗ với Tô Phách, khá đẹp đôi. Thế nào, tò mò không, cùng tôi đi ngắm không?"

"Chuyện này... nhìn trộm người ta xem mắt không được lịch sự cho lắm."

"Đi thôi, đi xem lần này Tô Phách lấy cơ gì để chuẩn. Lần trước anh ấy nói người trong nhà giới thiệu cho anh ấy rồi, có điều tôi cảm thấy kia chỉ là mượn cớ."

Thanh Tranh bị cô ấy lôi đi mấy bước, cô do dự hỏi: "Sao cô biết anh ấy sẽ chuẩn mất? Biết đâu lần này nhìn vừa ý thì sao?"

Đồng An Chi dừng bước chân, nghiêm túc nghĩ vấn đề này, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Tôi cảm thấy sẽ không đâu, bởi vì sáng sớm lúc tôi nhắc vụ này với anh ấy, anh ấy không chút hứng thú. Đi thôi, chúng ta vẫn nên đi xem tận mắt!"

Nói xong, lôi Thanh Tranh đi về phía trước sân.

"Nè." Đồng An Chi vỗ vỗ Thanh Tranh, "Chúng ta... không tìm một chỗ thú vị, trốn một chút?"

Thanh Tranh nghĩ: "Thôi bỏ đi, kí lai chi tắc an chi*, trốn ngược lại cảm thấy sẽ biến khéo thành vụng."

(Kí lai chi, tắc an chi: Đã đến rồi thì an tâm ở lại.)

"Ha ha, cũng phải." Đồng An Chi nhỏ giọng cười, bèn đứng một chỗ với Thanh Tranh, đứng nhìn về phía xa.

Hai người đối diện rất nhanh đã phát giác ra bọn họ, Tô Phách hướng hai cô nhìn nhìn, lại nói với người bên cạnh hai câu, hai người bèn cùng nhau đi về phía Thanh Tranh và Đồng An Chi.

Thanh Tranh nhìn người sánh bước cùng Tô Phách bước tới, vóc người cao gầy nhỏ nhắn, dung mạo đoan trang xinh đẹp, một đầu tóc chỉ dùng một chiếc dây thun đơn giản buộc lại, dài ngang eo. Thanh Tranh nhìn mái tóc đen khiến cho người ta cực kì hâm mộ, không kìm được nhớ tới câu thơ nổi trên mạng mấy năm trước: "Đợi tôi tóc dài tới eo, vừa khéo thiếu niên cưới tôi... đặt vào đây, thật sự rất hợp với hoàn cảnh."

Đồng An Chi đánh đòn phủ đầu trước, nói: "Nhìn thấy hai người ở kia, chúng tôi ngại bước tới."

Tô Phách chẳng để ý, ngược lại lóe lên tia cười tươi vui.

"Giới thiệu một chút, đây là cháu gái lãnh đạo đoàn Ngô Đại, đây là người cộng tác của tôi – cô Đồng An Chi." Anh hướng người bên cạnh giới thiệu.

Đồng An Chi vừa giơ tay ra, một tay khác nắm chiếc điện thoại vang lên, liếc thấy là điện thoại của bạn trai, cô ấy vội vàng bắt tay Ngô Đại một cái, mang theo ý áy náy nói: "Lát nữa nói chuyện sau nhé." Rồi đi sang một bên.

Đồng An Chi vừa đi, giữa Thanh Tranh và Tô Phách không có người nữa.

Thanh Tranh đang muốn chuyển hướng về Ngô Đại chào hỏi, đột nhiên cảm thấy trên eo mình dư ra một bàn tay, hơi hơi lôi kéo cô dịch sát vào bên cạnh.

"Cô ấy là Hứa Thanh Tranh." Tô Phách giới thiệu xong, tay đứng lúc buông ra.

Nhịp tim của Thanh Tranh trong nháy mắt nhảy loạn xạ, nhưng cô vẫn rất vững vàng hướng Ngô Đại gật đầu: "Chào cô."

Ngô Đại nhẹ nhàng cười, nói chuyện dịu dàng từ tốn: "Chào cô. Tai nghe không bằng mắt thấy."

Tai nghe?

Mặc dù Thanh Tranh có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ cô càng để ý phút trước đó Tô Phách làm động tác kia với cô, giống như là ôm cô, lại giống như là tiện tay kéo lại.

Rối cuộc là vì anh thích cô, cho nên có cử chỉ thân mật với cô, hay là "bạn tốt trời sinh"? Trước đây anh đối với cô khá "bạn bè thân thiết", nhưng sau cuối cùng không phải...

Tâm trạng của Thanh Tranh bỗng có chút suy sụp, đúng lúc này Triệu Nam tới tìm cô, nói đạo diễn Hứa gọi cô, cô bèn tiếp dịp rời đi. Trước khi đi vẫn không quên nói với Ngô Đại: "Xin lỗi nhé, tôi có việc bận, cô Ngô cứ tự nhiên."

"Được."

Ngô Đại nhìn cô rời đi, thần sắc trên khuôn mặt có chút không thể tin được, cô ấy nhìn về phía người đàn ông đẹp trai nho nhã trước mặt, nhìn không được nói một câu: "Anh vẫn một bên tình nguyện sao?"

"Cô Ngô quan sát rất tỉ mỉ."

Lúc Tô Phách tan làm, nhận được điện thoại của ân sư Lục Bình Lương, gọi anh đến nhà ăn cơm, nhân tiện đánh cờ. Anh do dự một lát, nhìn thấy Thanh Tranh bước ra khỏi Viên Từ, bèn trả lời thầy giáo: "Vâng, lát con qua."

Tô Phách về tới nhà đã khá muộn rồi, bà Lương vẫn ngồi ở phòng khách xem tivi, thấy anh trở về, liền đứng dậy, xem ra là đang chờ anh.

"Nghe nói hôm nay con cự tuyệt cô gái mà lãnh đạo Trần giới thiệu cho con?" Về mặt bà Lương nghiêm túc hỏi.

"Mẹ đặt máy nghe trộm trên người con à?" Tô Phách thay dép lê, đem chìa khóa xe bỏ vào trong bát sứ đặt ở玄关.

"Đừng đánh trống lảng. Lúc nãy mẹ ở chợ mua đồ, gặp cô Phương trong đoàn bọn con, là cô ấy nói với mẹ." Bà Lương trừng mắt lườm con trai, "Con xem con đi, thị trường* không phải không là không tốt, sao không tìm đối tượng mà ổn định chứ?"

(Thị trường: Ý nói nhìn bề ngoài cũng đẹp, sao không tìm đối tượng mà yên bề gia thất.)

"Sắp rồi."

Bà Lương không tin: "Câu nói cũ rích."

"Lần này là thật."

"Câu nói cũ rích." Bà không khoan không nhượng.

Tô Phách: "..."

Bà Lương bị lừa quá nhiều lần, cuối cùng ném trái đắng từ lang sói.

"Nghe nói còn còn nói với con gái nhà người ta, trong lòng con có người khác?"

"Mẹ, mẹ đi ngủ sớm chút."

Tô Phách bước vào phòng, bật điện đóng cửa, sau đó cởi áo khoác gió ném lên trên giường.

Đợi sau khi □Ngọc Trâm Ký□ công diễn vậy, anh nghĩ, mặc kệ tới lúc đó có mấy phần nắm chắc thành công, cũng phải đi thử xem sao, không thành công, vậy thì thêm lần nữa, thực tại không được... thực tại không được, ngay từ ban đầu anh cũng không được coi là người dạn dày khiếm tốn nhả nhặn gì.

Tô Phách ần ần trán.

~Hết chương 34~

P/s: Vì câu nói mấy ngày không thấy t, nên nhớ t,... làm t cảm động qđad, thế là bệnh lười tan biến, dịch chương này đây haha.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ánh nắng ấm áp, giống như hôm nay

Sau khi vòng sơ khảo □Hồng Lâu Mộng□ kết thúc, tổ kịch □Ngọc Trâm Ký□ lại ngựa không dừng vô tiếp tục tập diễn. Thắng tới ba ngày trước ngày dự tính công diễn, cuối cùng đạo diễn Hứa mới thả lỏng thở một hơi, tất cả kịch trên cơ bản không còn vấn đề gì nữa, thế là ông đúng lúc cho mọi người nghỉ ngơi một ngày điều chỉnh trạng thái. Trưa ngày nghỉ, Đồng An Chi gọi điện cho Thanh Tranh, hẹn cô cùng đi dạo Shopping Mall ở cạnh nhà hát Côn khúc. Thanh Tranh suy nghĩ thấy mình không có việc gì khác, bèn sáng khoái đồng ý.

Hai người lượn lờ hơn nửa ngày, Đồng An Chi thu hoạch được đầy ắp, mặc dù Thanh Tranh không chọn trúng cái nào, nhưng cũng đi dạo rất vui vẻ. Hai người từ cửa sau bước ra, ngang qua một con đường lớn, thì tới toà nhà cũ của cung thể thao thành phố Bách Châu.

Toà nhà cũ có một sân bóng rổ ngoài trời, lưới sắt bởi vì niên đại lâu đời, xung quanh lưới sắt sân bóng rổ này đã bị nhiều vết gỉ loang lổ, nhưng may bên phía rừng cây xanh tốt, bên cạnh còn có xà đơn và đất cát. Ở đây chứa rất nhiều kí ức thời thanh xuân của người Bách Châu, mà bây giờ hình như người ta đã quên mất nó, rất ít có người tới đây đánh bóng.

"O, kia không phải là đám người Tô Phách sao?" Đồng An Chi chỉ ba người đang đánh bóng trong sân nói.

Thanh Tranh cũng nhìn thấy. Đồng An Chi rất thích thú, kéo cô đi về phía bên kia: "Người trong đoàn chúng ta thỉnh thoảng sẽ đi bên kia đánh bóng thả lỏng. Người mặc đồ màu trắng hình như là Nghiêm Nham, chính là người ở "vòng sơ khảo Hồng Lâu" diễn Lữ Mông Chính."

"Còn nhớ." Thanh Tranh vốn dĩ không muốn đi lại, nhưng cũng muốn quét sạch hứng thú của Đồng An Chi.

Hai người xuyên qua đường lớn, men theo lưới sắt bước vào sân bóng, Thẩm Già Lặc nhìn thấy bọn họ đầu tiên, giương cao giọng chào hỏi: "Tiểu Đồng tới rồi đấy à?"

"Vâng, mấy anh cứ tiếp tục."

Đồng An Chi dắt Thanh Tranh đi lên bậc thềm bên cạnh sân bóng dần hàng ngồi xuống.

Giờ này trên sân, Nghiêm Nham đang thuần thục chuyển bóng, anh ta vừa mới tránh Thẩm Già Lặc, lại bị Tô Phách từ một bên đánh úp bất ngờ cướp bóng thành công. Nhìn anh sau hai ba bước cầu bóng ném rổ, bóng từ trong tay anh ném ra, vẽ ra một vòng cung tuyệt đẹp rồi rơi vào giữa vòng rổ.

Sau đó ba người chạy tới chạy lui đánh khoảng năm phút, cho tới lúc Nghiêm Nham kêu dừng: "Không đánh nữa. Thúc Thúc, cậu thắng là vì ưu thế sân nhà, tôi nói cậu nghe."

Tô Phách không xi nhê: "Tùy cậu nói thế nào cũng được."

Nghiêm Nham dẫn đầu đi về phía Thanh Tranh bọn cô.

"Thế là xong rồi à?" Đồng An Chi đứng dậy, liếc mắt quét nhìn ba người, "Anh Nghiêm, anh cảm thấy sao, khi anh càng lớn càng lùn? Chắc chắn là com nước Hải Thị không hợp khẩu vị, anh xem, anh vẫn nên về Bách Châu thôi."

"Người đẹp Đồng, lãnh đạo đoàn Trần phát tiền thưởng cho cô rồi à, sao cô lại giúp đoàn đào khoét người?" Nghiêm Nham cầm bình nước của mình, vận nắp ra uống một ngụm, lại nói tiếp: "Có điều, cô nói trúng chỗ đau của tôi rồi, trước đây tôi cao hơn Thúc Thúc đấy!"

"Anh hùng không nhắc tới anh dừng năm ấy." Tô Phách thoáng cười.

"Ồ, người đẹp này nhìn có chút quen mắt." Nghiêm Nham liếc đôi mắt đen nhánh nhìn hướng Thanh Tranh.

Thanh Tranh chỉ nhìn thấy anh ta ở trên sân khấu "vòng sơ khảo Hồng Lâu", quả thực nghĩ không ra, sao anh ta lại thấy mình quen mắt.

Nghiêm Nham nghĩ hồi lâu, thực tình không nhớ ra nổi, đành từ bỏ, đưa tay ra nói: "Chào cô, tôi là Nghiêm Nham. Nghiêm trong nghiêm túc, Nham trong nham thạch."

Thanh Tranh hào phóng bắt tay lại: "Chào thầy Nghiêm, tôi tên Hứa Thanh Tranh. Thanh trong thanh thảo, Tranh trong tranh tử."

Cô nhìn không ra trình độ nghệ thuật cao thấp giữa Nghiêm Nham và Tô Phách, có điều hiện tại, giữa hai người, một người tràn đầy sức sống khí khái anh hùng, một người phong nhã lịch sự đứng đắn, ngược lại mỗi người một vẻ.

Lúc này, quả bóng rổ bị mọi người quên lãng không biết tại sao lại bỗng nhiên lăn tới, đụng trúng cạnh chân Nghiêm Nham. Nghiêm Nham thả tay Thanh Tranh ra, nhanh chóng nhặt lên, vù một cái ném về phía Tô Phách: "Sao lại ném tôi?"

"Là bóng ném cậu, không phải tôi." Tô Phách đã bước đến bên cạnh Nghiêm Nham, sau khi anh tiếp quả bóng liền thuận tay ném tới bên lưới sắt.

"Nói chung là do anh bắt tay người đẹp lâu quá, anh Tô không vừa mắt." Đồng An Chi hướng Nghiêm Nham nháy nháy.

Nghiêm Nham hiểu ý, quay người đi về phía xà đơn treo áo: "Vậy tôi phải mau chóng đem áo mặc vào, tránh lát nữa Thúc Thúc lại nói tôi giờ trò lưu manh."

Thẩm Già Lặc là người thật thà hiền lành, thấy bọn họ "môi guom lưỡi kiếm" trên chộc lẫn nhau, cũng không chen vào, chỉ mỉm cười.

"Không được, tôi phải đi vào không gian QQ lật ảnh ra, chứng minh năm đó tôi thực sự cao hơn lão Tô. Hai người đẹp, đợi đấy. Ha ha!" Nghiêm Nham vừa nói vừa mặc áo, cảm thấy cần phải đổi lại chút mặt mũi.

Lúc này, Thanh Tranh cảm thấy tầm mắt Tô Phách dường như đang rơi xuống trên người mình. Cô quay đầu nhìn anh, tầm mắt chỉ liếc giao nhau, rồi điềm nhiên như không dời đi.

Nghiêm Nham rất năng suất rút điện thoại ra, sau khi soạt soạt soạt lướt qua một đồng ảnh chụp một mình, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh chụp chung ba người.

Vì duyên phận tình cờ như thế, Thanh Tranh nhìn thấy tấm ảnh cũ này____

Ba chàng trai sát gần nhau, thông qua vẻ mặt có thể lờ mờ phân biệt nổi nụ cười rõ ràng nhất là Thẩm Già Lặc, cao cao gầy gầy là Nghiêm Nham, còn một người khác, trắng trẻo khôi ngô, chỉ là đầu thấp hơn hai người kia một chút, nhưng ngoại hình xuất sắc có thể khiến cho người ta chỉ liếc mắt thôi đã nhìn thấy anh, là Tô Phách.

Khuôn mặt này tựa như một chiếc chìa khóa, trong chớp mắt mở ra kí ức nỗ lực của Thanh Tranh thời niên thiếu phủ đầy bụi. Nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh, từng cảnh từng cảnh lướt qua trước mắt cô...

"Mặt của anh Tô không thay đổi nhiều lắm." Đồng An Chi phóng to tấm hình, cả màn hình chỉ có mỗi khuôn mặt của Tô Phách.

Thanh Tranh nhìn màn hình không chớp mắt, bỗng nhiên có một loại cảm giác thời không hỗn loạn đảo ngược.

"Tranh Tranh, cô nói xem có đúng không?" Đồng An Chi hỏi.

Thanh Tranh ngơ ngác gật gật đầu: "Không lớn lắm"

Nghiêm Nham bị ngớ lơ: "Đừng nhìn lão Tô, so chiều cao, chiều cao! Lúc đó tôi thực sự cao hơn cậu ta chứ?"

Đồng An Chi: "Phải phải phải, anh cao anh cao... haiz, không đúng, tóc anh Tô lúc ấy cắt ngắn, giờ cũng không kém."

"Anh nhớ lúc ấy, Nghiêm Nham thực sự cao nhất trong đám bạn cùng lứa." Thẩm Già Lặc cuối cùng cũng mở miệng.

"Anh Thẩm, anh đúng thật là đáng cứu thế." Nghiêm Nham xúc động ôm cánh tay Thẩm Già Lặc.

"Có điều khi tốt nghiệp, Tô Phách cao hơn cậu."

"Anh Thẩm..."

Lúc bọn họ bàn luận về chuyện này, Tô Phách không mở miệng nói câu nào, chỉ đứng một bên nghe.

Thanh Tranh cũng không nói chuyện, bởi vì tâm trí của cô còn dừng ở quá khứ, lúc ấy, anh nắm lấy cổ tay cô, ngang qua đường lớn. Ánh nắng ấm áp, giống như hôm nay... tâm hồn thiếu nữ mới lớn thầm thương trộm nhớ, có chua chát, cũng có ngọt ngào. Cô không thể không thừa nhận, trừ bỏ kết quả không đẹp, còn lại những thứ khác thực ra đều rất đẹp.

Giờ này, mu bàn tay cô bỗng cảm thấy có tia ấm áp__ là Tô Phách "không cẩn thận" đụng phải tay cô. Cô ngờ ngàng ngàng đầu lên, trong con mắt ngơ

lại bắt gặp khuôn mặt mang theo chút ý cười. Anh hướng cô nở nụ cười xinh đẹp.

Toàn thân ba người đánh bóng toàn là mồ hôi, cần phải tới trong đoàn tắm rửa. Nghiêm Nham hỏi hai người đẹp có vui vẻ bằng lòng đợi bọn họ mười phút, lát quay lại cùng nhau đi uống trà. Đồng An Chi bởi vì sau đó phải đi gặp bạn trai, đành lấy làm tiếc nói chỉ có thể hẹn lần sau. Thanh Tranh tự nhiên cũng không đi, cô cảm thấy trạng thái hôm nay của bản thân thực sự rất không tốt ____ suy nghĩ vẫn vơ không nói, chẳng có việc gì còn hướng cười với người ta. Nói từ vết xe đổ lần trước, làm sao trong nháy mắt lại quên được?"

Ước chừng một chốc sau, Tô Phách và Nghiêm Nham tắm rửa xong, thay quần áo bước ra. Hai người đều là đầu húi cua, cho nên tóc thoỉ một lát là khô.

Hai người đứng chờ Thẩm Già Lặc ở trên hành lang.

Miệng Nghiêm Nham nhàn rỗi lua không ngừng, đợi nói được vài câu về chuyện tươi sốt trong nghề, lại lỏm chuyện ra tám: "Thúc Thúc, cậu nói đi, Mộc Mộc của cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào? Cậu độc thân cho đến bây giờ thật sự là vì cô ấy? Cô theo đuổi được cô ấy, cậu sẽ không vợ không con cả đời?"

Tô Phách đang đứng nhìn một cây hoa sơn trà ở ngoài cửa sổ, giờ mới quay đầu lại liếc nhìn anh ta: "Ba tôi mất sớm, tôi cùng lắm là một đứa trẻ "mồ côi", "góa bụa cô đơn" thực sự không dám đảm đương. Trước khi gặp được người thích hợp gìn giữ độc thân, không phải rất bình thường sao?"

"Đồng mỹ nhân không đủ đẹp? Không đủ thuận mắt thuận vừa ý?"

"Cô ấy có chủ rồi." Tô Phách nói, "cho dù không chủ, cũng không có khả năng." Không thích hợp.

Nghiêm Nham tám tấc hai câu: "Ông chủ Tô thật biết bắt bẻ. Vậy cô Hứa Thanh Tranh lúc này thì thế nào? Người rất xinh đẹp, cũng có tài."

"Sao cậu biết cô ấy có tài?"

Nghiêm Nham mở miệng nói: "Mắt, ánh mắt đung đưa, nhìn quanh sáng chói, người không có tài sẽ không có đôi mắt như thế..."

Tô Phách mỉm cười, không tán thành cũng không bác bỏ.

"Tranh trong tranh từ." Nghiêm Nham nhắc lại, đột nhiên cười nói, "An Chi gọi cô ấy Tranh Tranh, Tranh là có chữ Mộc* bên cạnh, Tranh Tranh và Mộc Mộc, kết hợp lại cũng gần như nhau không phải sao?"

(Tên Tranh Tranh (橙橙) đầu chữ Tranh có bộ Mộc (木) nên Nghiêm Nham mới lấy chữ hai bộ đầu đầu của chữ Tranh Tranh nói thành Mộc Mộc... Nói chơi chơi mà Nghiêm Nham vẫn đoán đúng kaka...)

Lần này Tô Phách không đáp lại, chỉ liếc nhìn anh ta như thế.

~Hết chương 35~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vậy tôi cũng thích anh

Hai ngày tiếp theo, bởi vì đổ cơn mưa phùn liên miên, cảnh thu tịch tịch mịch đều hiu dần dần đậm đà trời dấy. May ra mây dừng mưa tạnh, sau cơn mưa trời lại nắng.

Hứa Lâm chỉ đạo bản Côn khúc Lâm Viên □Ngọc Trâm Ký□ cứ như thế một đêm thu trăng sáng mây nhạt chính thức bắt đầu công diễn. Vì kết hợp cảnh tự nhiên, diễn xuất đều sắp xếp vào ban đêm, kế hoạch diễn năm cảnh. Sau khi diễn liên tục bốn cảnh, trên mạng đã xuất hiện không ít fan ở hiện trường chụp ảnh và quay video, và fan kịch bình luận những lời vàng ngọc dài. Cho dù là những người qua đường, bạn mạng không hiểu rõ hiểu sâu về Côn khúc, trong con vô tình lướt qua, cũng có không ít bị vẻ đẹp mê hoặc mà nhảy vào hố.

Chỉ có điều, vì là cảnh thực Lâm Viên, giá vé cao, buổi diễn ít, cho nên rất nhiều người chỉ có thể seach video xem cho đỡ nghiền mắt. Vì thỏa mãn động đảo yêu cầu của "côn trùng*", đạo diễn Hứa đăng weibo, đã liên lạc với đoàn chuyên ngành, sau khi diễn xuất cảnh xuôi cùng kết thúc, sẽ tiến hành quay chụp điện ảnh và truyền hình hóa, cuối cùng sẽ làm thành đĩa bán.

(Fan Côn khúc được gọi thân mật là "côn trùng".)

Hôm nay, là cảnh cuối cùng của □Ngọc Trâm Ký□.

Buổi trưa, Tô Phách muốn đi tới nhà ân sư Lục Bình Lương thỉnh cầu chút vấn đề. Nhưng nhà thầy Lục là tiểu khu cũ, không dễ đỗ xe, hôm nay anh vội,

dứt khoát đem xe đỗ ở bãi đỗ xe gần công viên Nhân Dân, lựa chọn bước hơn vài bước đi bộ.

Công viên Nhân Dân là góc xem mát có tiếng nhất của toàn thành phố, rất nhiều cô gái chú bác giống như chuyện chín giờ đi làm năm giờ tan ca, nằm vùng ở đây tìm đối tượng cho con nhà mình. Trước kia Tô Phách không nghĩ tới, thẳng tới lúc nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn huyền ảo trước mắt mới đột nhiên nhớ ra.

Anh muốn nhanh chóng bước ngang qua rồi đi, tiếc là đã muộn, một ông chú mắt tinh nhanh tay túm chặt cánh tay anh.

"Câu nhóc, tìm đối tượng không?" Ông chú lơ lửng tóm tắt của con gái trên tay, vui vẻ hướng Tô Phách cười hi hi.

Tô Phách tháo kính râm xuống, lờ lờ cánh tay, không động đậy, thế là chỉ có thể nhếch khóe môi, nhìn ông chú nói: "Nhà có hai căn hộ không vay mượn, li hôn mang theo một đứa trẻ, bên chú có nhu cầu không?"

Ông chú thoáng kinh ngạc một lát, khóe môi giật giật cả la cả lăm nói: "Câu nhóc, nhìn vào còn rất trẻ, đòi người từng trải rất phong phú nhì."

Tô Phách lại cố gắng nhếch nhếch khóe môi, nói thẳng: "Không phải cháu, là mẹ cháu."

Lần này, mũi ông chú tức cũng không thêm thở luôn, trực tiếp bước ngang qua Tô Phách, đi luôn.

Tô Phách lắc đầu cười, đi đường vòng ngang qua công viên Nhân Dân.

Ánh trăng mờ mờ rọi xuống, diễn xuất cảnh cuối cùng của 《Ngọc Trâm Ký》kết thúc viên mãn.

Bởi vì hôm sau còn cần quay phim, cho nên mọi ánh sáng đạo cụ đều không cần đẹp, sau khi nhân viên sắp xếp cho khán giả rời khỏi sân khấu xong, liền chuẩn bị ta ca về. Thanh Tranh bị đạo diễn Hứa gọi tới nói chuyện quay phim ngày hôm sau. Chuyện này quyết định khá đột ngột, lại không được coi là chuyện nhỏ, do đó đạo diễn Hứa giao phó cho Thanh Tranh nửa ngày. Vì tránh bị bỏ sót, Thanh Tranh mở ghi chú điện thoại —— viết ghi nhớ vào.

Đội chủ hai giao phó xong, Thanh Tranh lại nhớ ra hôm nay chưa đăng weibo. Bởi vì đây là màn cuối cùng, tất cả nội dung đăng phải có chút dư âm. Cô nghĩ vài điều, đều cảm thấy không ổn.

Lúc này, trước sân còn có không ít người ở đây, xung quanh toàn là tiếng người ồn ào, Thanh Tranh không yên lòng nổi, dứt khoát đi về phía phòng hoá trang. Càng đi về phía trong, càng yên tĩnh. Cuối cùng cô bước vào bên trong chòi nghỉ mát, ngồi trên ghế gỗ dài bên trong bắt đầu bận việc.

Một đoạn văn viết viết xoá xoá, không dễ dàng gì mới viết xong, cô chợt phát giác ra thời gian đã trôi qua hồi lâu. Đại đa số diễn viên, bao gồm cả Đồng An Chi trong phòng hoá trang đèn cũng tối om, duy nhất phòng Tô Phách còn lộ ra một luồng ánh sáng.

Luồng ánh sáng này, tựa như sợi dây không cam treo trong lòng kia, treo chút không nở bung. Loại tâm trạng này cô từng trải qua, nhưng đã lâu lắm rồi. Lúc ấy, anh nói với cô "Là tôi làm sai rồi, xin lỗi" xong, liền biến mất. Sau đó cô có tìm anh lần, nhưng một lần cũng chưa từng gặp lại anh. Lần cuối cùng cô từ trong nhà cô giáo viên dạy đàn cổ bước ra, đứng ở chỗ giao thông công cộng, lúc nghĩ tới chuyện sẽ không gặp lại anh nữa, cảm giác trong tim là như thế này.

Cô thấy tâm trạng hôm nay của mình cực kì không đúng, cũng không biết có phải là do bầu không khí nhạc tàn người tan gây ra.

Thanh Tranh vung vung đầu, định mau chóng viết xong weibo rồi đi.

Còn ngồi lại đây nữa, cô sợ mình không chỉ "Hồi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyên sống chết" cũng sắp ra.

Lúc Tô Phách từ trong phòng bước ra, nhìn thấy Thanh Tranh đang đứng trong đình nghỉ mát, sừng mặt bị ánh sáng điện thoại chiếu vào hết sức dịu dàng.

Anh lặng lẽ nhìn chằm chằm cô một hồi, thấy cô sắp đi, bèn nhẹ giọng gọi tên cô: "Hứa Thanh Tranh."

Thiếu chút nữa là Thanh Tranh làm rơi điện thoại xuống đất, quay người lại thì nhìn thấy Tô Phách đang bước về phía này. Cô rất hoà nhã mỉm cười: "Ông chủ Tô, vất vả rồi. Diễn xuất rất thành công."

Tô Phách đứng ngoài đình: "Cảm ơn."

Giọng nói của anh rất dịu dàng, khiến Thanh Tranh không kìm được lại nghĩ ngợi lung tung.

"Chú hai vẫn còn phía trước, lát nữa tôi ngồi xe chú ấy về nhà. Tôi đi trước nhé." Thanh Tranh nói xong, cũng không đợi đối phương đáp lại đã muốn đi, nhưng lại cảm thấy hành vi của mình quá gấp gáp, vô cớ chứa nhiều hơn vài phần hàm ý trốn chạy vào đồng hoang, cô bèn nói thêm một câu, "Vây hẹn gặp lại." Giờ mới bước ra khỏi đình tiến về phía trước.

Nếu như "biển cả" thực sự thích mình, vậy thì cô muốn anh đừng vượt biển hay là quay đầu là bờ, bây giờ cô còn có thể làm cho dừng cảm lên lần nữa?

Trong sân chỉ còn lại mấy ngọn đèn mờ tối đằng xa, cỏ cây yếu ớt. Thanh Tranh lặng lẽ bước về phía trước, một chân cô giẫm vào khoảng không, sau một tiếng trầm thấp, cô giống như mất trọng lượng rơi xuống dưới!

Màn đêm cuối thu vốn lạnh, hồ nước trong vườn càng lạnh thấu xương.

Lúc làn nước lạnh buốt đột nhiên xâm nhập vào, Thanh Tranh ngoài việc kinh sợ thì cô không kêu ra tiếng, chỉ "a" một tiếng bé tí tẹo, sau đó từ trong nước ngoi lên. Nước trong hồ này không sâu, nhưng phía dưới toàn là bùn lầy, cô run lẩy bẩy đứng đấy, cảm thấy hai chiếc giày trên chân đã hoàn toàn lồm xồm xuống dưới, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích nổi.

Thanh Tranh không lên tiếng hỏi trời xanh.

Một giây sau, có người dùng sức nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô: "Cô đừng nhúc nhích, tôi lôi cô lên."

Thanh tranh mượn chút ánh sáng của hành lang xung quanh nhìn người bên cạnh hồ, sâu sắc cảm thấy, còn không bằng để cô chết chìm trong hồ đi cho rồi.

Đáng tiếc nước hồ rất nông, chìm không chết cô được.

Một chiếc chân của Tô Phách đã dẫm vào, một tay đỡ sau lưng cô, một tay từ dưới đầu gối cô duỗi ra. Thanh Tranh thoáng trốn tránh, thì nghe thấy anh trầm giọng nói: "Ngoan ngoan, đừng động dậy, nếu không càng lún càng sâu."

Sau đó hai cánh tay của anh dùng sức, đưa cô từ trong ao nước ôm ra, sau khi đem cô đặt xuống cạnh tảng đá lớn, anh nhanh chóng cởi áo len mỏng của mình choàng lên cho cô.

"Bản..." Thanh Tranh là người thích sạch sẽ, cô biết bây giờ khắp người mình toàn là nước bùn, cực kì không muốn làm bẩn áo của anh.

"Nước lạnh, sẽ bị cảm." Giọng điệu của Tô Phách chân thật đáng tin.

Thanh Tranh nhìn nhìn trên người chỉ còn dư lại mỗi chiếc áo sơ mi ngắn tay, muốn phản bác lại nhưng lại không khỏi miệng, bởi vì anh đã ôm cô lên lần nữa.

"A!" Thanh Tranh giật mình kêu lên một tiếng.

Vừa nãy rơi xuống nước sao không kêu?" Tô phách nhú mồm nói cô.

"... Cho tôi chút thời gian, tôi tự có thể bước ra."

Tô Phách thở hít một hơi, dường như là bó tay đành chịu.

Thanh Tranh đang nghĩ, đây là chuyện gì thế? Mất mặt quá đi thôi!

Tô Phách rất nhanh ôm người tới cửa phòng tắm phòng hóa trang đặt xuống.

"Mau đi tắm nước nóng, sẽ không bị lạnh."

Thanh Tranh vốn dĩ muốn đem áo trả cho anh, nhưng mà thấy đã bị bắt rồi, thế là đứng ở đấy do dự.

Tô Phách bèn thúc dục một một câu: "Đi đi, tôi đứng bên ngoài đợi cô." Nói xong, anh liền đi ra ngoài.

Thanh Tranh mở cửa phòng tắm, hơi nước bên trong còn chưa tản hết, trong không khí có một luồng mùi dầu gội đầu nhàn nhạt. Cô nhìn bản thân mình mờ mờ không rõ trong gương, không kìm nổi mình dùng hai tay ôm mặt, một khắc trước hai nghĩ là muốn anh dừng vượt biển hay là quay đầu là bờ, một khắc sau đã rơi xuống nước rồi, mà còn rơi trước mặt anh ____ với tư cách là đạo diễn, cô cũng không biết nên cho một màn này của bản thân định nghĩa là hài kịch hay là bi kịch nữa.

Tô Phách đứng ở ngoài phòng, bốn bề càng ngày càng lạnh, nhưng anh không lạnh chút nào, hơi ẩm lúc này tràn đầy, khiến máu toàn thân anh chảy thần tốc.

Trên người anh cũng có dính nước bùn, bèn đi phòng khác mượn chậu nước lạnh về, cầm khăn lau lau sơ qua, thay một bộ đồ dự phòng.

Nước lạnh đem nhiệt độ cơ thể hạ xuống, Tô Phách cảm thấy nguội lạnh đi không ít, giờ mới chậm rì rì ngồi xuống.

Trôi qua chưa lâu, tiếng nước trong phòng tắm dừng lại.

Thanh Tranh lại chậm chạp không bước ra.

Tô Phách hướng bên trong nhìn nhìn, bỗng nhiên nhớ ra, hình như cô không có đồ để thay, thậm chí ngay cả giày cũng không có.

Thế là anh đứng dậy đi phòng phục trang bên cạnh, lấy một bộ đồ kịch của Đồng An Chi, từ trong ra ngoài, thêm một đôi giày thêu. Anh đem tất cả đồ đạc bỏ trên một chiếc ghế, lại đem chiếc ghế đặt cạnh cửa phòng tắm, nói với bên trong một tiếng: "Quần áo và giày, tôi bỏ bên ngoài cửa." Nói xong, lại bước ra bên ngoài.

An nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở, mà còn có thể tưởng tượng ra chiếc cửa kia chỉ mở một khe hở nhỏ, sau đó lại bị đóng lại.

Thời khắc này thời gian dường như trôi qua cực kì chậm chạp, tích tắc tích tắc, giống như chìa tay ra là có thể khiến nó dừng lại.

Trong đoạn thời gian này tựa như đông cứng, Tô Phách nghĩ rất nhiều. Từ nhỏ tới lớn anh luôn không đánh những trận không nắm chắc. Trước sân khấu, anh sẽ tận lực đem mỗi một từ đọc rõ từng chữ, mỗi tư thế dáng vẻ luyện tập đi luyện tập lại nhiều lần, điều chỉnh tới cùng. Nhưng tình cảm hoàn toàn làm không được vẹn toàn, quan hệ tình cảm, hoàn toàn không lí trí, không cách nào tính toán, cũng hết cách khống chế.

Vốn dĩ anh muốn đợi tới ngày mai, hẹn cô ra ngoài, nhưng trước mắt, ngay cả một đêm anh cũng không muốn đợi thêm nữa.

Chưa tới lúc lâu, người bên trong phòng cuối cùng cũng đẩy cửa bước ra.

Cô đem bộ "y phục thủy diêm" kẻ sọc xanh trắng mặc lên người, bởi vì cô cao hơn Đồng An Chi một chút, cho nên giày thêu cũng lộ ra, thanh tú xinh xắn. Một đầu tóc nửa khô rủ xuống, cô dùng dây chun ban đầu đơn giản lại.

Trước giờ Thanh Tranh chưa từng mặc tranh phục kịch, nên có chút kỳ quặc không quen.

Từ trước tới giờ Tô Phách chưa từng nhìn thấy một Trần Diệu Thường như thế, cũng có chút ngại ngùng.

Hai người nhìn lẫn nhau một lúc lâu, Tô Phách mới chậm chậm bước tới.

Thanh Tranh thấy anh đứng yên trước mặt mình, sau đó nhẹ nhàng hát một câu: "Trĩ triều cầu hề thanh sương, thám cô phi hề vô song. Niên quả âm hề dương oán quan cư. Hề băng hoàng, băng hoàng."

Đoạn «Trĩ Triều Phi» chính là ca từ trong «Cầm Khiêu» Phan Tất Chính ám thị mình không có vợ, mấy câu này từng ngày trôi qua Thanh Tranh sớm đã rất quen thuộc. Bây giờ bản thân lại mặc trang phục của Trần Diệu Thường, Tô Phách hát khúc ca này cho cô...

Khoảng cách khi nghe gần đến vậy, trái tim Thanh Tranh bắt đầu càng đập càng dữ dội hơn, đợi nghĩ đến đây, trong đầu đã một mảng trống rỗng trắng xoá, hoàn toàn không cách nào cử động được nữa."

"Anh, có ý gì?"

Tô Phách nắm chặt tay cô, lòng bàn tay anh có chút mồ hôi, chậm chậm nói: "Tiểu thư Hứa Thanh Tranh, tôi tên Tô Phách, mười bốn tuổi học hí kịch, hát kịch mười một năm. Sở thích không nhiều lắm, tính cách tạm được, biết là chút cơm rau gia đình thường ngày, xin hỏi, bên cô có nhu cầu gì không?"

"..."

Tô Phách đang tỏ tình với cô?

Anh thật sự thích mình?

Thanh Tranh nghĩ tới niềm vui năm đó, sự tức giận và xấu hổ năm đó của mình, lại nghĩ đến sự kinh hãi lúc tạm biệt, dồn hết tâm trí lẫn trốn, còn có... lại lần nữa thích, đủ loại mùi vị đồng loạt tuôn ra, cô nắm chặt nắm tay lại, một hơi nện thẳng vào lồng ngực anh.

Tô Phách hự nhẹ một tiếng, anh từng nghĩ qua rất nhiều kiểu phản ứng của cô, lại không dự liệu được sẽ như thế này, nhưng anh biết rất rõ tại sao cô lại làm như vậy.

~Hết chương 36~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Vẫn Nhớ Anh Như Lúc Ban Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.